

**ТРАНСКРИПТ АУДИО ЗАПИСА СА ГЛАВНОГ ПРЕТРЕСА
ОДРЖАНОГ ДАНА 16. МАЈА 2005. ГОДИНЕ**

Председник већа: Констатујем да су на главни претрес дана 16. маја 2005. године са почетком у 10,16 часова, пред већем Посебног одељења Окружног суда у Београду, Устаничка бр.29, судница бр.1, у кривичном предмету са службеном ознаком К.П.бр.5/03, окривљеног Милорада Улемекa и других окривљених, због кривичног дела удруживање ради непријатељске делатности из члана 136 Основног кривичног закона, кривичног дела убиство представника највиших државних органа из члана 122 Основног кривичног закона и друга кривична дела, по оптужници Специјалног тужиоца при Окружном јавном тужилаштву у Београду Кт.С.бр.2/03 од 21. августа 2003. године, пред већем у саставу: судија Марко Кљајевић, председник већа, судије – чланови већа Ната Месаровић и Милимир Лукић, са записничарем Љиљаном Атлагић, приступили:

заменици Специјалног тужиоца Милан Радовановић и Небојша Мараш, пуномоћници породице оштећеног председника Владе Републике Србије др. Зорана Ђинђића, адвокати Рајко Даниловић и Срђа Поповић, пуномоћници мајке погинулог председника Владе Републике Србије др. Зорана Ђинђића, Миле Ђинђић, адвокати Радивој Пауновић и Игор Пауновић, пуномоћник оштећеног Милана Веруовића адв. Божо Прелевић, окривљени Милорад Улемек са браниоцима адвокатима Момчилом Булатовићем, Слободаном Миливојевићем и Марком Миливојевићем, окривљени Звездан Јовановић са браниоцем адвокатом Ненадом Вукасовићем, браниоци окривљених Милоша Симовића, Александра Симовића и Владимира Милисављевића адвокати Александар Поповић и Слободан Миливојевић, бранилац окривљеног Нинослава Константиновића адвокат Александар Зарић, по заменичком пуномоћју браниоца адв. Дејана Лазаревића. окривљени Дејан Миленковић са браниоцем адв. Љубишом Радојичићем, бранилац окривљеног Сретка Калинића адвокат Александар Ђорђевић, бранилац окривљеног Милана Јуришића званог «Јуре» адвокат Александар Зарић, окривљени Душан Крсмановић са браниоцем адвокатом Вељком Делибашићем, окривљени Саша Пејаковић са браниоцем адвокатом Крстом Боботом, окривљени Бранислав Безаревић са браниоцем по службеној дужности адвокатом Жељком Грбовићем, окривљени Жељко Тојага са браниоцем адвокатом Крстом Боботом.

Ради констатације, нека приступи позвани сведок пред судско веће Владимир Поповић.

Констатујем да је приступио сведок Владимир Поповић.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се настави главни претрес.

Главни претрес је јаван.

Председник већа доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се настави са доказним поступком извођењем процесне радње доказивања наставком саслушања сведока Владимира Поповића.

Председник већа: Ја сам завршио са питањима.

Право на питање имају чланови већа.

Констатујем да чланови већа немају питања за сведока Владимира Поповића.

Право на питања за сведока Владимира Поповића имају заменици Специјалног тужиоца.

За реч се јавља Милан Радовановић.

Заменик Специјалног тужиоца Милан Радовановић: Сведок је на почетку свог излагања изнео да кажем тврдњу да зна пуно ствари, пуно појединости везано за сам чин атентата и починиоце. Да ли осим оног што је сведок на прошлом главном претресу изнео има још некаквих других сазнања о конкретним лицима починиоцима атентата на покојног Премијера?

Сведок Владимир Поповић: Па, то подразумева, то што сам рекао подразумева да сам стицајем околности, пре свега институционалних и пословних био укључен у, то сам и покушао у свом претходном обраћању овоме суду да кажем, био укључен и познавао процесне ствари које су се дешавале током припремних радњи за обрачун са групом која се зове Земунски клан, па сам из тог разлога и рекао на почетку да сам упознат са јако пуно детаља који се односе на убиство Премијера, али мислим, скоро сам сигуран, не знам тачно шта имате у предмету, верујем да Ви то већ имате све кроз друге облике истражних органа, било кроз истрагу, било кроз људе који су спроводили ту истрагу, било кроз друге и тако даље и тако даље. Не, немам ништа више сем онога што сам добио од људи који су ту истрагу водили. Мислим на људе из министарства унутрашњих послова, мислим на људе из правосудних институција са којима сам имао прилике да будем на састанцима, да се виђам и тако даље. Верујем да је то све већ у предмету. Не верујем да постоји нешто што ја знам, а да то није дошло до Вас кроз полицију или кроз друге органе.

Заменик Специјалног тужиоца Милан Радовановић: Када је сведок говорио о Земунском клану, да ли нешто може ближе да зна ко је чинио тај Земунски клан и чиме се конкретно бавио?

Сведок Владимир Поповић: Па, знам углавном оно што претпостављам да зна и цела јавност у држави, с тим што сам ја имао привилегију да сам то сазнао нешто раније. Значи то сам сазнао, мислим да сам то прошли пут поменуо, први пут када сам чуо за њих ја, чуо сам заједно када је чуо и покојни Премијер. То је било маја месеца 2001. године, приликом наше званичне посете Паризу и они су том приликом ухапшени и амбасадор нам је наше земље, господин Диклић рекао, извињавао се што касни на неки пријем који смо имали зато што има важне обавезе, зову га из Београда из полиције нека страшно важна и битна криминална група је ухапшена. Чули смо тада имена, међутим, ни мени ни Премијеру ниједно од тих имена није било уопште познато. Е, онда смо после тога већ у Београду имали прилику да сазнамо од министра полиције и од људи који су радили ту истрагу да се ради о једној од најозбиљнијих криминалних организација у земљи. Ту су организовану групу поред оних људи који су на тој потерници или који су, мислим на ону потерницу која је објављена, ту је било негде 20-так, 30-так имена, поред тога чинили су, као што знате, зато су и добили тај назив организовани криминал, чинили су људи који су били њихови плаћеници, ако могу да употребим тај израз. Не мислим, не говорим то у пежоративном смислу, него говорим у смислу да су добијали било месечно, било у неким редовним временским интервалима паушале и награде од чланова Земунског клана, јер су за њихове потребе

завршавали све оно што им је било потребно да би могли неометано да се баве криминалом, који је у почетку био првенствено крађа аутомобила и остали облици ситног криминала, то већ углавном знате, да би касније, негде крајем 90-тих година, када је, то сам ако се сећате прошлом приликом и рекао да је првооптужени у овом процесу утицао на стварање Душана Спасојевића тако моћног и важног, јер сигурно да Душан Спасојевић без обзира на своје предиспозиције криминалне и таленат који је имао као криминалац, никада не би могао да постане то што је постао да није имао подршку кроз институције, а то је у првом периоду добијао од, претпостављам, веза које је држао Љубиша Буха, својевремено док је Љубиша Буха био, да тако кажем, њему претпостављени и док је Душан Спасојевић био члан те неке групе Сурчинске, за коју су сви у Београду знали, није морало да се деси да буде убијен Зоран и да јавност то сазна, да су се бавили крађом кола. Касније смо имали прилике да чујемо да су се вероватно бавили и продајом наркотика, али је по да тако кажем, без обзира на то што су били једна од не знам колико већ криминалних група у тој земљи у којој смо живели, нису били толико моћни, нису били толико утицајни док нису почели да се баве политиком. Враћам се на наставак ових плаћеника, из тог разлога су да би опстали и да би сачували тај монопол који су добили уз помоћ државе, а добили су монопол да су једног тренутка очистили све остале криминалне групе које су им биле конкуренција, значи сведоци смо тога да је 1998, 1999, 2000. године до значи 5. октобра имали сте свакодневно по једно убиство на улици. Истим рукописом, људи из блиндираних аутомобила, са чарапама на главама, са «Калашњиковима», ко је убијен, убијен је тај криминалац. То је чак и у новинама правдано осветом за убијеног покојног команданта Аркана, али су сви такође знали и у новинама сте могли да читате да су то људи који су се бавили криминалом. Није нека била тајна за те људе који су се тим послом бавили. Касније сам сазнао да то није била тајна ни за људе из полиције, да су то савршено добро знали, да се знало ко по Београду убија и ко то ради и ко не може да се њима супротстави. Значи у том периоду, та 1998, 1999 и 2000. година када је служба државне безбедности значи у том последњем стадијуму њихове болести у сарадњи са криминалом, а то је степен када су почели да их користе за директне политичке обрачуне и убиства. Не мислим да су они били први, та убиства су се дешавала и пре тога за време мандата Јовице Станишића и то сам прошли пут рекао, али сем убиства Кундака и сем убиства Баце, углавном су сва друга убиства која су се дешавала, а било их је пет, шест стотина, била убиства која су се односила на сферу криминала, заштите онога што је радила служба државне безбедности, значи организованог криминала, шверца цигарета, вискија, нафте и тако даље и дроге. То су радили уз помоћ мафије. Када се неко од њих исувише осмели или постане сувише моћан, или дође до много више

пара, или не исплати оно што је требало да исплати, они су били склањани, али их није користила као што је користила у време Радета Марковића и последње две године, директно по налогу политичких партија СПС-а и ЈУЛ-а. Из тог разлога и из тада те 1998, 1999 и 2000. године, значи тај последњи степен, та последња фаза је по налогу Радета Марковића, а уз директну координацију Јединице за специјалне операције, која је директно била инструментализована, не цела Јединица, него онај тај врх Јединице и они о којима сам и прошли пут говорио, за које мислим да су, не да мислим него знам да су укључени били и умешани у организовани криминал, су директно учествовали у политичким обрачунима и спровођењу политике коју су тада у тој земљи држали СПС и ЈУЛ. Значи тако што су организовали њихове митинге, тако што су пребијали опозицију, а за противуслугу што су најмоћнија и та најелитнија Јединица, најопаснија, од које су се сви плашили, давали ту политичку подршку, имали су дозволу да криминал могу да организују на начин како то њима одговара. То подразумева да су они могли да добију ту врсту монопола као што су добили. Почистили су сву конкуренцију и тако је Душан Спасојевић један вероватно стопедесети по рангу криминалац у Београду, у року од мање од годину дана или годину и по дана, постао или био вероватно међу првих два, три, четири или пет, да би по 5. октобру ванредним манипулацијама које је спроводио у почетку Љубиша Буха, касније када су се они посвађали и много интензивније првооптужени у овом предмету Милорад Луковић у тим контактима које сам прошли пут објашњавао и тим наводним везама и тим наводним заслугама које је Душан Спасојевић имао заједно са одређеним представницима ЈСО-а у довођењу нове демократске власти на власт, успео да и оно мало конкуренције која је преостала, сећате се да је и после 5. октобра, не првих месец дана, то сам и прошли пут рекао, али после месец и по или два у Београду извршено још једно 5 – 6 убистава, коинцидентно да су сва та убиства била људи који су били главни трговци дрогом и значи од негде пролећа 2001. године или већ не знам, маја, то тачно не знам, али сам сигуран и знам да то знају људи из полиције, пошто се тиме баве, вероватно више никога није било у том послу сем Душана Спасојевића и те криминалне организације. Да би успели да остану толико моћни и тако моћни, морали су да имају људе које су плаћали. У те људе су спадали, имали смо прилике да сазнамо лекари, спадали су њихови адвокати који нису имали функцију у класичном смислу адвоката, да када се деси да дођете до судског процеса да вас они својим знањем, правним вештинама и способностима реториком бране, него је њихова функција била да познавајући, јер су највећи број тих адвоката углавном претходно били или тужиоци или судије и радили су у суду или тужилаштву и имали су у том периоду свог ранијег искуства могућност да се упознају како функционише један растурени систем, растурен оних

претходних 40 година, а нарочито у оних последњих десетак година за време Милошевића, у систему где су судије, адвокати, тужиоци имали плату по 5 марака, лако је било да са парама које су ти бивше судије и тужиоци, а сада угледни адвокати доносили у суд, потплаћивали људе и тако даље, значи функција њихова је била да не дође до суђења или ако дође којим случајем до неког хапшења, као што смо имали прилику и у овом непосредном догађању из 2001. или 2002. године, као што је био случај са хапшењем Душана Спасојевића и његове групе после Париза или са хапшењем Дејана Миленковића, да се у што краћем року пусте из затвора, да тужилац не тражи привођење или одређивање затвора, а да у случају ако то мора да уради, да се онда нађе истражни судија који ће то да пусти после 4 – 5 – 6 дана, ако не може истражни судија онда се зна, постоји спасоносно решење, то је веће судија које је знало се тачно колико кошта дан затвора, година затвора и тако даље. Имали су наравно међу тим људима које су плаћали, поред лекара, поред тих својих адвоката, саветника, имали су медије, имали су људе у медијима, у новинама, које су познавали било од раније, било су их инсталирали, било да су их у међувремену упознали и у међувремену потплатили. Неки од њих су, са некима су се упознавали на тој патриотској линији, значи један број тих њихових сарадника је њима помагао из разлога што је мислио да помагање тој групи, без обзира што је криминална, има више интереса са собом које носите и више интереса су интереси да мора да се склони издајничка Влада на челу са Зораном Ђинђићем. То је оно што сам прошли пут објашњавао јер је већ у свести великог броја грађана ове земље у претходних десетак година, разним манипулацијама и пре свега терором који је вршен кроз медије Милошевићеве, успело о њему и људима који су њему блиски да се створи да су то сарадници НАТО-а, плаћеници, издајници. Видите да и данас 2005. године иста та реторика се чита и у новинама и гледа на телевизији, да и данас се прича само што данас више нису ни Вуковар, не знам већ шта, али данас су Житомислић или су не знам, Косово, Обилић и тако даље. Према томе, нарочито у то време 2001. године, када сте са једне стране имали оно што сам причао, Војислава Коштуницу који је био нова демократска власт али је био патриота, значи могло је да се смени Милошевић, али да се доведе неко ко је патриота, а то је био Коштуница и људи око њега, војска, црква, академија, да не понављам, а са друге стране имали издајнике као што је био Зоран и та његова Влада, е онда је било неопходно и онда је код једног да тако кажем значајног броја људи, било лако успоставити ту врсту сарадње и није морало сваки пут неке судије да се потплате, неки новинар да се плати и тако даље, да би се против тих људи не водило процес или да би се водила хајка против Зорана Ђинђића и наравно да би био прави организовани криминал морали су да имају своје везе и своје контакте међу политичарима, нарочито међу члановима одређених важних институција као што је министарство

унутрашњих послова или државна безбедност. У претходне те три, четири или за неке од њих десетак година координације и сарадње као што првооптужени у овом процесу има сигурно сарадњу са људима из институција ове државе у претходних десет година и у тих десет година је са неким од њих се упознао у периоду не знам ратишта у Босни, или Хрватској и тако даље. Та пријатељства као што знате су исто пријатељства која остају до краја живота. Многи од њих који су тада били можда обични, не знам заставници или шта већ, нарочито после 1995. године када се уводе чиновни у полицију, су постали пуковници, генерали. То су људи који су на важним функцијама. Природно је да су то људи који су остали са тим људима у непосредним и директним контактима. Не значи да су сви од тих људи са којима су се оптужени упознавали или знали на ратишту били део тог клана, али су имали према њима симпатије било из политичких разлога, било из сентименталних, било из неких тих што је некада некоме спасао живот и тако даље, људима који су способни и вешти манипулацијом, као што сам рекао приликом прошлог давања изјаве, нарочито то важи за првооптуженог Милорада Луковића, лако је било да користе, да тим манипулацијама користе људе, да долазе до података и преко њих су успевали да дођу ако нису имали и везе са појединим политичарима, тако да је на тај начин заокружена та прича о Земунском клану. На жалост овде се суди само оптуженима. Управо из тог разлога што се стало до самог чина атентата, а за мотиве и за тако даље се на жалост као што знате истрага није даље организовала.

Заменик Специјалног тужиоца Милан Радовановић: Интересује ме да ли сведок нешто зна о томе од када се и под којим околностима упознају Душан Спасојевић и окривљени Улемек и шта је то што их на неки начин везује?

Сведок Владимир Поповић: Не знам тачно када су се они упознали. Не знам шта је био, ко их је уопште упознао и којим поводом су се упознали. Знаш да их везује да тако кажем, преузимање подземља Београда. Заједничко, сигурно их је, нису се спојили ни у библиотеци, ни у позоришту, нашли су се на улици где су и један и други били да тако кажем, наравно Душан Спасојевић је био један вероватно тада када су се они упознали смешан, ситан, небитан шраф у том механизму. Милорад Луковић човек са важном и битном репутацијом, поготово што је он на том свом имиџу већ ихаха увелико радио. Претпостављам скоро на основу онога што сам имао прилике и да прочитам и да чујем и на основу изјава које је првооптужени давао када су се упознали, њихово познанство се везује за онај период после да тако кажем и непосредно пре склањања Аркана са сцене као човека број један који је владао Србијом после ратишта. Сећате се сви, или ако се неко не сећа,

подсетићу Вас да је по потписивању Дејтонског мира и завршетку рата на просторима бивше Југославије и проглашења Милошевића миротворцем, дошло до повлачења свих парајединица са територија Хрватске, Босне, назад у Србију, да је то био проблем властима једног тренутка шта са тим људима да раде који су навикли претходних 5 – 6 – 7 година углавном да живе тако како су живели, да ратују, да пуцају, да убијају, да пљачкају. Неприкосновени господар тим људима је био покојни заменик министра полиције Радован Стојичић, зато што је он био непосредни командант тим људима па чак и тим парајединицама. Сви људи који су били уз њега наравно Аркан и сви остали и тако даље су били Баџино то крило. То није било по вољи служби државне безбедности Јовица Станишићу, Френкију Симатовићу и овима који су спроводили практично све те акције на том рату, али су их радили на том да тако кажем оперативном раду, па им није одговарало што апсолутно и једину власт ће имати Баџа. Успели су то да објасне и Милошевићу да то није добро ни за државу, ни за систем, ни за политику, а ни за бизнис који је наставио да се ради, значи мислим на криминал, односно шверц то тада се није звало криминал, то је била такозвана трговина, државна трговина која је у условима санкција неправедно заведених држави морала да се на неки начин брани како ће да попуни своје буџете и онда је користила механизам да смо практично ми под санкцијама али да под санкцијама није република Српска Крајина и није Босна и да је кроз Србију могућ транзит робе која долази из иностранства, цигарета, нафте, алкохола, да он у ствари не иде у Србију него иде у Вуковар или Бели Манастир или већ где у Босну и да то су људи из Унпрофора пропуштали, али у ствари се та роба задржавала у Србији. Тада почиње до преслојавања на том тржишту ко ће тим пословима да ради и да ли се послови одузимају Црној Гори, да ли то почиње да буде посао политичких странака осим тога што је раније био посао државе и државних институција и у тим околностима Јовица Станишић убеђује Слободана Милошевића да је добро да се формира још једна јединица која ће бити пандан тој јединици Баџиној коју је Баџа оснивао САЈ и тим специјалцима и да је то увек добро, да није згодно да постоје само једни. Оснива се та Јединица ЈСО која је у ствари била наставак те јединице, мада због тога што званично нисмо учествовали у рату то се није никада званично говорило него је званично то основано тада 1995. или 1996. године када је већ основано и то је значи период тај 1995. и 1996. година Аркан је и ти људи са ратишта су неприкосновени владари Србије у свим пословима који постоје и једног тренутка се процењује да се Аркан претерано осилио и претерано се, постао је толико моћан да је моћнији чак од државе у свим пословима је био, апсолутно свим пословима. Почео је да се бави политиком, био је политичар, основао је и странку и тако даље и тако даље и онда долази код политичара и код мафије по закону тог тржишта до договора да се

тај човек са овог тржишта склони, да мора да се склони и по његовом склањању, не мислим на физичку његову ликвидацију, него мислим на његово склањање из тог да тако кажем, до његовог склањања је дошло после убиства Баце и убиство Бацено је практично било убиство да се покаже ко ће владати Србијом. Да ли Србијом владају униформа или Србијом влада државна безбедност и ови који су паметни и факултетски образовани у односу на ове који су прашинари. И наравно после тог убиства Баце склања се цела та његова екипа и више нису толико били моћни. Почиње јачање људи који су блиски Јовици Станишићу и Френкију Симатовићу. Сви бизниси који настављају да се раде практично долазе код људи који су њима блиски. Одузимају се апсолутно сви послови који су се водили некада преко те службе не преко САЈ-а него преко те јавне, такозване јавне полиције, јер они су имали део свог тржишта и свог колача у продаји нафте, цигарета, званично, без обзира што је то било тајно због оних наводних санкција али они су се званично тим послом бавили. Апсолутно све у своје руке преузима служба државне безбедности и преузима њихова јединица ЈСО. Ови почињу полако да се гасе и да буду потпуно неважни и потпуно небитни. У тој врсти преузимања тржишта преузима се и најпрофитабилнији посао, а то је посао трговине дрогом. Међутим, ти репови од још тог ранијег периода и тако даље су се вукли све негде до као што сам малопре рекао 2000. године. Претпостављам да је Душан Спасојевић тим својим изванредним талентом и крволочношћу коју је исказивао у тој организованој банди тада Сурчинског клана, запао за око Милораду Луковићу или већ не знам, можда и неком другом, можда није њему, можда је Јовици Станишићу или Радету Марковићу, не знам већ коме, ко се бави одабиром талента за те ствари и организовао и рекао ево сада је ово згодно да се овај дечко укључи у овај посао. Дали су му један, два или три посла који је требао да одради и одрадио их је, показао је да не пита шта треба да се уради. Значи говорим о убиствима која су се у Београду тада дешавала. Рекао сам прошли пут да је то била јавна тајна у Београду да је Сколе убијен, после три или четири акције покушаја убистава. Сећате се да је једно од тих било дизање пола зграде у ваздух где је живео Сколе, са динамитом. Људи који су живели у тој згради или који су непосредно становали поред те зграде видели су да су долазили људи у униформи који су поставили тај експлозив. Слично на начин као што је касније отишао «Дифенс роуд». Знано се да то не може у Београду да уради, не постоји ниједна друга група сем те групе која је то у стању да уради. Као што је и сам чин његовог убиства, урадили су људи који су били у униформама. Да ли су то били припадници ЈСО-а или су они носили или је Земунски клан носио униформе ЈСО-а да када их после те акције заустави патрола и заустави полиција, да могу да се легитимишу или их не заустављају или да их пропусте, то уопште није важно, али је цео град то знао. Значи период тај 1998, 1999. и нарочито

тај, мислим да их је највише спојило то када је Раде Марковић или Слободан Милошевић ко већ од њих, претпоставља се Слободан Милошевић Радету Марковићу, а Раде Марковић од Легије, наручио ово убиство која су била врло осетљива и врло важна, убиство на Ибарској магистралу, значи Вука Драшковића, Славка Ћурувије и Ивана Стамболића и да је то практично веза која од тог тренутка је тако нераскидива. Касније је нормално она појачана материјалним основама јер све ово о чему причамо, рекао сам да постоји идеологија али врло мало, нарочито код њих, та врста идеологије код њих је давно завршена и тај рат који су водили, водили су га, повод је био идеологија али су у том рату остали због финансија. Иначе не би водили ратове на страни Муслимана, да их је идеологија држала и православље и ратовали за Фикрета Абдића.

Заменик Специјалног тужиоца Милан Радовановић: Сведок је на прошлом главном претресу у једном тренутку рекао да се Јединица за специјалне операције бојала Хага. Да ли може нешто ближе да нам објасни шта је под тим мислио и да ли је то имало некаквог утицаја на касније понашање Јединице?

Сведок Владимир Поповић: Па, ја се извињавам можда због недовољно прецизних формулација које користим у свом излагању, то је вероватно због брзине. Када кажем Јединица за специјалне операције, наравно да не мислим на 120 или 240 припадника и 500 или 1.000 резервног састава. Мислим на оне који су имали разлога да се брину и да се плаше Хага. Значи мислим на онај део људи који је учествовао у операцијама, а и сами знате да Јединица за специјалне операције као што сам и малопре рекао, формирана је од људи који су у претходних 10 година учествовали на ратиштима и они су сматрали, један или мислим највећи део њих је сматрао да је то што је радио тамо радио по налогу државе за добро државе и да када добијете нешто да радите да вам држава тражи да је то природно, за то сте се обавезали када сте служили војску или већ када сте дали неку заклетву и тако даље. На жалост један део њих, како је време више пролазило, тај део је био све већи и већи, значи тај проценат њих је био све већи и већи, један део њих је давно заборавио на том почетку рата да бити припадник рата и по налогу државе не значи чинити злочине и чинити пљачке и као што сам малопре рекао, велики део њих је у том рату непосредно после не знам годину или две или како када, како ко, изгубио ту идеологију и мотив због чега је у рат отишао и схватио је да је рат изврсна прилика за богаћење, да се долази у једну ситуацију јако добру и јако моћну. Видео је да то раде непосредне њихове старешине. Ако видите да начелник службе државне безбедности зида кућу која вреди не знам, два, три, четири, пет милиона марака у то време, а има плату званичну добија

плату која се мери у десетинама марака, онда Вам је јасно да немате разлога ни да Ви не поступате другачије. Не морате да имате толико велику кућу, али можете да имате мању. Не морате да имате на Дедињу, а можете да имате у Филмском граду и тако даље. И свесни тога када је дошло до тог завршетка рата и када су видели да непосредно после Дејтона су већ оптужени Карацић и Младић, да су после тога 1999. године да је оптужен и Слободан Милошевић, да су оптужени многи други људи и тако даље и тако даље, знали су да је питање тренутка и питање дана када ће доћи ред и на њих. Један део незгодних сведока и оних који су се ломили тих њихових припадника је убијен. Било да је убијен у Београду на улици, било да је убијен негде у неким случајним саобраћајних несрећама и тако даље и остало је тај врх тог братства који су се зарекли на заверу ћутања, који су то правдали тиме, нас је држава позвала, ми смо отишли за државу, ми смо ратовали, ми смо часни патриоти и борци и тако даље и сада ако неко нам се буде светио, светиће се из разлога што су на власт дошли издајници. Претпостављам да коментаришем изјаву која се односи да су били уплашени на период после 5. октобра је ли тако. Проблем је био што је кажем Вам, на власт оно што је њима било представљено, на власт дошла једна такозвана издајничка Влада која сарађује са Хашким Трибуналом. Влада Зорана Ђинђића и он сам лично уопште нису крили да сарађују, да та сарадња и не прија, али да је то нужно зло. Зоран је то имао обичај да каже да је то као клима, да не можете да пркосите клими него да када пада киша узмете кишобран, а не пркосите томе и говорите да киша не пада. Значи сарађује са Хагом, не каже да неће сарађивати па на крају да све редом, него каже морам да сарађујем у мери у којој то штити државне интересе и националне интересе. То је било супер згодно онима који су инспирисали и који су све време подбуњивали Јединицу за специјалне операције као што сам прошли пут рекао, односно тај врх који је у исто време и плашио се Хага, а у исто време се плашио и тога да не изгуби позиције које је у међувремену стекао у Србији, а то су позиције да апсолутно држе подземље Србије, да држе криминал Србије и да су дошли до монопола који им омогућава милионске зараде месечно. Свакако да никоме живоме на овоме свету ко се бори за тако нешто не пада на памет да од тога тако лако одустане. Прича о Хагу им је била идеална маска да борећи се против ове власти или борећи се против те неправде која се сада доноси или залажући се за ту неку другу страну патриотску, они у ствари се залажу за опстанак тих својих позиција. Код једног дела кажем, код великог дела људи припадника ЈСО то су углавном припрости људи, то су људи који углавном немају школу, највећи број њих нема завршену чак ни основну школу, они су узимани из разлога, то сам и прошли пут причао, из разлога што дођете тамо негде у неко село код Книна, нађете неког коме су убили и оца и мајку и брата и сестру и дете и маче и куче и све редом и њега ништа друго не

интересује сем да иде да се свети. Такви људи су узимани. Највећи број таквих људи је доведен после у Београд или доведен овде у Кулу. Њима су ови који су их доводили били апсолутни владари и господари. Значи нешто слично по систему швајцарске војске коју Папа има, значи доведете што простијег и што сиромашнијег човека, покажете, дате му врсту, власт и моћ и онда знате да је он ваш до краја живота, нити се разуме у политику, нити чита новине, нити гледа вести, нити га то интересује. За њега постоји један Бог, то сте ви и док му ви наређујете он вас слуша и тако даље. Тај број људи је био врло лако, са њима се врло лако инструментализовало и врло лако су им објашњавали да ће одговорати због тога што су бранили Србе код Бихаћа, а сада су дошли издајници па сад морају да одговарају, а врх тај неки можда, не знам колико је њих било, пет посто или десет посто, значи то је оно што је првооптужени Луковић сматрао да је способно, да је то оно талентовано и интелигентно да може да се укључи у криминал и да може да се бави тим радњама којима су се бавили, тај део је поред да тако кажем тог неког страха који су имали од Хага али не толико, имали страх да се случајно не деси да се сазна ово о чему данас разговарамо и о чему данас причамо и онда су манипулације вршене на неколико начина. Један је био од политичких противника те Владе Зорана Ђинђића, значи зна се да су саветници Војислава Коштунице, зна се да је шеф војне безбедности касније, а тада у то време у почетној фази не знам помоћник или шта је већ био Аца Томић, нон-стоп злоупотребљавали функције које су имали и подбуњивали и слали документе и папире који су стизали из Хага, значи разна документа су стизала из Хага, сваких недељу дана или сваких месец дана и то су били спискови на којима се на пример један од тих спискова је непосредно пред побуну Црвених беретки која се десила новембра 2001. године, а тај допис је стигао почетком новембра или не, почетком октобра 2001. године и то је списак који је потписала Карла Дел Понте на којем је она тражила од тадашњег руководства Коштунице, Зорана Ђинђића, Владана Батића, Душана Михајловића, Горана Петровића, тужиоца Терзића, кога је све већ имала на том списку, да јој доставе у најкраћем року податке који се односе на не знам те, те, те периоде и онда списак од једно 140 имена људи међу којима су Милорад Луковић, Звездан Јовановић, све оно што је она имала прилику да чује или што је неко од људи који је сведочио нешто тамо рекао, надимци и тако даље. Нормално писмо је на енглеском, али то је довољно да ви узмете то писмо да пошаљете то писмо да то писмо некако дође до Легије, да Легија окупи ове полуписмене и неписмене људе око себе, да им покаже и да каже погледај потпис Карла Дел Понте, је ли Карла Дел Понте, јесте, Хаг, Хаг и ево твоје име. И то је довољно за сваког човека на овом свету да се уплаши, а не за оне који су имали разлога да се тако нешто плаше и то је супер добро легло да би могла та побуна која се десила новембра месеца што лакше спроведе.

Наравно да је страх тих људи од Хага и од тога што су тамо учествовали који је оправдан и који је природни, али који је потенциран управо из овог разлога да би се сачувао монопол криминала који су врх те Јединице радио кријући се иза части имена родољубља, патриотизма те исте Јединице и заставе и тако даље, да би успео тај криминал да сачува. Наравно да је то користила противничка страна и ја мислим да то није ни тајна, а да ли је то утицало на каснија догађања па мислим да не треба бити посебно ни паметан ни интелигентан да се таква ствар закључи. Не могу да тврдим и да дам овде неки материјални доказ за то, али то је питање здраве логике.

Заменик Специјалног тужиоца Милан Радовановић: Када се поменуло питање протеста Црвених беретки, мене интересује нешто је сведок на прошлом главном претресу о томе говорио, ако може да појасни да ли је хапшење Душана Спасојевића у Паризу и његове групе у било каквој вези са протестом Јединице за специјалне операције?

Сведок Владимир Поповић: Да, па јесте. Ја мислим да сам то објаснио. Јесте, како не. У директној. Значи у директној. Та побуна Црвених беретки представља скуп неколико елемената. Један је освета Душана Спасојевића, освета Влади за коју је тврдио он да је он довео и да је он поставио и то је оно очување образа у подземљу, јер ако сте схватили малопре ово што сам односно не ако сте схватили ако сам успео да објасним оно што сам малопре хтео да кажем, а то је да они постају господари Србије после 2001. године. Значи то су били током 2000. године, али пошто је тада и даље био моћан систем какав је био значи Милошевићева породица, син Марко, Маркове екипе, неки други политичари који су имали неке своје друге банде, своје друге мафије, немам појма, разни трговци које нисте смели да дирате због тога што су их штитили неки други политичари. Значи када се то почистило и када је то склоњено, када Душан Спасојевић и Легија постају апсолутни владари Србије значи то је та 2001. година, најмоћнијег човека, значи он одлучује о томе, то је оно што он представља подземљу и што је порука подземљу и што је подземље свима који то треба да схвате. То није знала моја мајка нити неки обични људи нити је то њима упућено, али онима којима је било упућено је било ми смо господари ситуације. Е сада, ви тог господара стављате у затвор. При томе министар полиције дође и каже да је он директно умешан, он и та његова група у отмицу Мишковића. Држите их у затвору, значи на све притиске, на све могуће, на све покушаје адвоката, ношења пара, подмићивања, текстова који се по новинама тада почињу одбрану Душана Спасојевића, та група његових плаћеника да ради, он и даље остаје у затвору. Морало је на неки начин да се покаже и нама су те поруке слане јасно, значи те поруке смо ми неколико пута добили типа, еј, немојте да се играте са

њима, еј, немојте да мислите то што имате блиндиране аутомобиле да ћете сада да останете. Ја не знам да ли је о томе говорио Душан Михајловић, али знам да је Душану Михајловићу таква порука послана у време када је доведен Душан Спасојевић, не знам 10 или 15 дана после тога му је послата порука да ће Јединица за специјалне операције односно никада се то не каже Јединица за специјалне операције и никада се то не каже Земунски клан него се то увек каже еј, много су јаки, не знате са ким имате посла. Ко? Па, као зна се ко. Немој да питаш ко. Мислим, зна се ко. Ко држи подземље? Ко држи улицу? Ко држи улицу тај влада Србијом. Немојте да се играте са њима, напашће МУП и онда је Душан Михајловић рекао, е, па нека нападну. Ајде да видимо тај тренутак, ја чекам тај дан када ће то да нападну. Значи, Кула, дискотека у Кули, па дискотека у Кули је запаљена приликом гледања телевизијског дневника када се појавио министар Душан Михајловић и када је рекао да је Душан Спасојевић, Миле Луковић, браћа Симовић, не знам ко је све тада са њима био, ухапшен и њихове слике показане на телевизору рекао је да су то људи који су умешани у отмицу и тако даље и тако даље, узео пиштољ и пуцао у телевизор и тако је искрсла варница и тако се запалио шанк и тако је дошло до пожара. Зашто? Зато што је био бесан и огорчен како сме то да се деси. Дан пре него што је требала да му дође малтене цела Влада у ту Кулу, на неки дан, не знам већ какав је дан имао, неки дан, неку прославу, где би он тим доласком тих људи који долазе, значи председник Владе, министар полиције, шеф државне безбедности, начелник јавне безбедности, неки други министри, Чеда Јовановић, вероватно као председник посланичке групе и тако даље и тако даље, значи то је оно што се чита у Србији, аха, цела Влада му је отишла, то би искористио за преузимање још не знам коликог дела тржишта које није имао. Значи, поруке које су са њихове стране биле слане нама су биле потпуно јасне. Немојте да се качите са нама, немојте да се качите са Душаном Спасојевићем, немојте да радите то. Нису они никада рекли, јесте, он га је отео, али шта хоћете, него су наравно причали, еј, то вам подмећу противничка Коштуничина банда, то Шљука и његова банда раде да би Душан био у затвору, а док је Душан у затвору Шљука ће преузети подземље, а када Шљука преузме подземље, то је онда значи Коштуница преузео подземље, а ко држи подземље тај држи власт и тако даље и тако даље. Једној Влади за коју вам је јасно да не да није имала искуства по том питању, него није имала искуства ни по неком другом питању. Значи једна потпуно млада неискусна Влада, која верује да када дођете у позицију да сте председник Владе или министар и када држите неку институцију ви стварно том државом можете да управљате. Не пада вам на памет колико је тај режим у тих претходних десет година огрезао у криминал и колико су све институције у земљи које имате потпуно практично разорене и да то што ви говорите немате коме да кажете јер то нема ко да спроведе у дело и

значи та побуна је једним делом била освета Душана Спасојевића и њих, ајде да кажем, не Душана Спасојевића него ето тих бораца, патриота, врха ЈСО-а, пошто то није цео ЈСО, значи највећи део ЈСО-а није имао ни појма шта се ту дешава и тако даље. Зашто је долазио Душан Спасојевић често у Кулу и шта су ти људи радили када су долазили у Кулу, вероватно им је објашњавано по оном принципу па то, држава их шаље, они раде за државу, то је специјални, то држава и тако даље и тако даље. Значи једним делом је била освета њихова, а поклопиле су се и друге стране о којима сам причао, које мислим да нису сада тема, али су се поклопиле.

Заменик Специјалног тужиоца Милан Радовановић: Сви знамо да су тада приликом протеста формулисани одређени захтеви Јединице за специјалне операције. Да ли сведок нешто зна о политичкој позадини и циљевима тих захтева?

Сведок Владимир Поповић: Па, да. Знам. Значи ако би могло најпростије да кажем ствар је много више него јасна. Они су нашли повод који је потпуно измишљен и захтев потпуно нетачан. Значи они су добили налог да ухапсе два човека. Могли су то да одбију. Не улазим у то да ли су ратни злочинци или нису. То су рекли да нису и испоставило се касније да један је признао да јесте и рекао је злочине које је урадио и добио је 15 година, па се нису сетили, нису довели свог чувеног мајора Батића да се извини јавности што је лагао тада да су то обични грађани. Дobili су налог да ухапсе два припадника од свог начелника те службе и могли су да одбију тај задатак. Они су га спровели и они су га урадили, међутим, онда су нашли повод да то може да буде идеална прилика да док Зоран Ћинђић није у земљи него је на путу, као што је било и у многим другим приликама када су се дешавале у земљи, сигуран сам да то није пало њима на памет, него су тај налог добили од саветника Војислава Коштунице и уз помоћ војске и војне обавештајне службе. Зашто то кажем? Зато што ако се сећате оног чувеног мајора Батића са оним измишљеним именом који је држао прес конференције у Кули. То је особа која је две недеље пре него што је та побуна избила доведен из војске. Значи то је човек који је доведен из војске из војне обавештајне службе 15 дана пре те побуне и поставили су га ту у Јединицу без знања било кога, без знања Горана Петровића, без знања министра полиције, без знања председника Владе и тако даље, јер они су били држава у држави. Они нису имали потребе да питају кога запошљавају, кога не запошљавају и тако даље и није случајно да је баш та особа која је ту доведена то особа која је измислила и чин мајора и своје име Батић и држао прес конференцију и објашњавао и читао те политичке захтеве. Ти политички захтеви нису писани у Кули, нити је то било нешто што је интересовало људе који су били припадници у Кули. То су људи који су

претходних 10 година добијали налоге да када упадну у кућу не остављају ништа живо па ни рибице у акваријуму и није им сметало да спроводе те акције, а сада им је сметало ето одједанпут им је сада сметало да треба да као хапсе неке људе, при томе у том хапшењу је учествовало пет или шест људи, није учествовало 200 тих људи који су ту били. Захтеви су били потпуно јасни, смена министра Михајловића. У прошлом излагању сам говорио зашто је било неопходно и важно и битно да се узме Зорану Ђинђићу полиција и државна безбедност из руку, да су то радили људи објашњавајући Коштуници колико је то важно, да су ту нашли повод, значи повод су нашли у практично хапшењу Милошевића односно изручењу Милошевића, да ето ако је у стању био да изручи Милошевића, а да не пита ни војску, ни Коштуницу, ни државу нити било шта, он ће бити следећи. Рекао сам да би га убедили, Коштуницу, мислим у то колико је Зоран Ђинђић опасан и та група око њега и криминалаца. Убили су и Гавриловића, да би рекли да је то урадио Зоран Ђинђић и државна безбедност и да не преза чак од тога ни да убије. Међутим, ни то све да тако кажем није било довољно, ипак је та Влада уживала тада огромну подршку јавности и није било лако баш тако срушити поготово ту полицију и ту државну безбедност, јер су, ако се сећате, по свим истраживањима која су тада рађена, уживали јако високо поверење, управо из разлога што су ухапшени Раде Марковић, управо из разлога што су ухапшене убице у случају Ибарске магистрале, што је ухапшен Слободан Милошевић, што је изручен Слободан Милошевић и што је та Влада Зорана Ђинђића показивала једну храброст која импонује грађанима Србије и онда је из тог разлога требало да се Коштуници који пати од тих законских форми да мора нешто да се ипак има неки законски облик, ето нашао у тој побуни да је то побуна дела управо те Јединице односно система власти Зорана Ђинђића и да ако се они против тога буне, њихови разлози су оправдани, нађен је један мотив који је тако политички који се лако лепи народу који је антихашки расположен, па без обзира што су у питању и неки људи који су чинили злочине ипак као ми смо против тог Хага и захтеви који су писани су писани не у Јединици за специјалне операције него су писани у кабинету Војислава Коштунице и другим кабинетима у Београду. Али како да вам кажем, то је јако добро познато, као што је познато ко су политичари који су контактирали у то време припаднике ЈСО-а и давали им подршку. Неки чак од чланова ДОС-а, Драгољуб Мићуновић или Небојша Човић или Зоран Шами или већ не знам ко. Значи звали су их и давали су им подршку у смислу истрајте у тој вашој борби јер забога нису они, велики део њих није имао појма да тиме подржава једну криминалну организацију, сигурно, него је то било онако политички је то коректно да се каже ми вас подржавамо, ви сте ето патриоте, то је позитивно, народ то воли, ништа неће бити лоше што ћете ту бити и тако даље, а већ је створена, о томе сам причао прошлом

приликом јако пуно до тог новембра 2001. године потпуно јасна слика о томе да је Зоран Ђинђић и људи око њега криминалци и да су то људи који се баве криминалом, да је Зоран Ђинђић још за време владавине Слободана Милошевића шверцовао цигарете и да је он у ствари био трговац цигаретама, да је то сада само наставио после 5. октобра односно после његовог доласка на власт, да наручује убиства по Србији. За то су били задужени саветници Војислава Коштунице, за то је задужена била штампа. Имате писмо чувено Пророковићево које се десило између побуне Црвених беретки односно између убиства Гавриловића и изручења Слободана Милошевића које је по принципу писма Дејана Михајлова писао исти човек који је писао и писмо Дејана Михајлова, које је почињало како се крсти, па у десет тачака како да одговори Зоран Ђинђић јавности да ли је та Влада криминална, па да ли шверцује цигаре, у чијем се авиону вози, ко иде у Сурчин наручује убиства и тако даље и тако даље. То је била тема два месеца у Србији се о томе причало. Сви су о томе причали као Влада није дала ниједан одговор на то питање. Па је онда дошла круна доказа да је Влада криминална убиством Гавриловића и практично један део политичара који је вероватно несвесно или изманипулисано учествовао у тој некој врсти подршке коју је та Јединица имала је учествовао из разлога што је у том претходном периоду већ онако био релативно незадовољан или су веровали да је део тога што се помиње у јавности тачан и да је сада ово практично била злоупотреба те Јединице и тако даље и тако даље. Значи јесу врло јасни политички разлози и врло јасно манипулисани од стране јединог ко је на том тренутку могао да има неку корист и неки интерес. Значи не постоје три у политици. Постоје два. Постоји власт и постоји опозиција. У том случају тада у Србији опозиције, као што знате, није било, они су нестали, али је постојао један блок који је представљао Војислав Коштуница окупљајући припаднике старог режима око себе и ту неку врсту опозиције иако је био власт и био је Зоран Ђинђић. Значи врло директно изманипулисаност те друге стране. И то је јасно и самим изјавама Војислава Коштунице и изјавама његових министара односно не, данас министара полиције, а тада његових саветника и тако даље, како су сви они подржавали и са пијететом имали однос према тој једној побуни.

Заменик Специјалног тужиоца Милан Радовановић: У току тог протеста у једном тренутку Јединица је изашла на улице и сведок је говорећи о томе рекао да је тај излазак био чин којим је Јединица запретила држави. Да ли може да објасни мало ближе шта је под тим мислио, каква је то претња, да ли је било и какве опасности и у чему се то огледало?

Сведок Владимир Поповић: Могу, да. Како не. Мислим ја сам то и прошлом приликом рекао. Значи ја сам укључен у ту побуну на тај начин што сам прво био са Зораном у Америци када се та побуна десила и што сам обављао највећи део разговора са људима који су из Београда звали па тражили Премијера и хтели Премијеру да пренесу поруку, а он није био у прилици јер је био на састанку и тако даље и тако даље, па сам највећи део тих информација шта се у Београду дешава знао и преносио њему, а онда по нашем доласку у Београд и Зорановом одласку у Кулу сам после његовог, био да тако кажем нека врста комуникације између Зорана и Душана Михајловића и Горана Петровића. Из ког разлога је то тако? Па, то не из разлога што Зоран није поштовао институције него зато што му је много лакше да једној особи у коју је имао поверење, као што сам био ја, пренесе и каже две реченице и да онда ја сада у његово име окренем та три телефона и да пренесем те три поруке, а не да он то мора да ради, јер у принципу мрзело га је да то ради и мрзело га је да разговара, а мрзело га је, дошао је човек није спавао не знам већ колико сати, колико смо били на путу, онда је право га сачекало то у Влади па је морао да оде у Кулу, па је морао са њима да седи до ујутру и тако даље и тако даље и звао ме је и рекао ми је да је направио договор са њима, као све је у реду. Зови Душана и реци Душану да је све у реду и јави овима као Петровићу и коме већ. Ја сам то јавио Душану, јавио сам Петровићу и питали су ме шта је то у реду? Ја сам рекао немам појма шта је у реду, али је рекао да је све у реду и онда ме је те ноћи негде око не знам, три, пола четири на телефон звао Горан Петровић. Звонио ми је телефон и звао ме је и рекао је као имамо проблем, ови су кренули, сада су ми јавили, ови су кренули тамо горе из Куле, шта да радимо? Као, обавести Премијера, не могу да га добијем, не знам како да га добијем. Онда сам ја звао Зорана на, пошто су му били искључени телефони, на кућни телефон. Јавила се његова жена. Онда су га пробудили. Онда је он био бесан што га будим. Шта он има са тим да ради. Шта ће он да ради. Да их сачекује он у граду, па ваљда отприлике то је био Зоранов став, као, еј, па шта ја сада ту треба, нека ми кажу, јер Зоран је тражио да му дате предлог, значи није тражио да учествујете са њим у неком проблему, него је тражио да му дате предлог како проблем да се реши. Типа, еј, нека ме зову и нека ми кажу шта треба да урадим. Је ли треба да сазовем седницу Владе? Не, шта сада, као, шта ти је рекао? Реко, рекао ми је да ти кажем да су они кренули. Шта си се ти са њим то договорио и тако даље. Тако да то су делови због чега сам укључен. Онда је он мало се смирио па је рекао, добро, ајде зови оног Јовицу и види то 100% он петља, ради, шта се ту ради. Објаснио сам прошли пут или мислим да јесам, тај наш однос са њим и када смо били у каквим односима и тако даље, шта се око тога дешава. Ја сам онда те ноћи звао Јовицу Станишића и питао га, рекао му да ми је Зоран рекао да га зовем и да га питам шта се то дешава са Јединицом,

зашто се Јединица буни, јер сам два дана пре тога био код њега, мислим да сам то прошли пут поменуо, другим неким поводом, да га питам око неке побуне, око неких Босанаца и тако даље, па је онда објашњавао да он то, ма какви, неће и тако даље. Онда је он оно, као, па не зна, сада ће видети, сада ће пробати, па је обавио неки разговор, па ме онда звао, па ми је рекао Бога ми, опасно, ево неке информације ја ту што имам, они су много љути, знаш, нико ту не каже љути су што је Дућа у затвору, него као љути су што држава према њима има однос према пасторчету. Они су навикли да буду највољеније дете режима и власти. Они су навикли да буду ти којима се као на оном филму што смо имали прилике да гледамо, долази на ноге, којима се клања, којима се диви, а они за противуслугу тој власти обећавају да их нико никада склонити са те власти неће, сем ако се не деси да баш претерате као што је Милошевић ето претерао после толико година, али ко је на власти они му дају ту подршку, а власт је према њима имала ту неку врсту односа као према усвојеном детету и то се њима није допадало. То је отприлике та нека прича која је између редова ту могла да се види, без обзира што је у почетку Зоран дао те неке изјаве које су биле позитивне о њима, али су касније те изјаве ишле у правцу да је већ почело полако да се прави нека врста дистанце у односу на њих, а са тим хапшењем што ми дуго времена нисмо знали, значи дуго времена ми нисмо знали, до побуне Црвених беретки ми нисмо знали да је побуна директно повезана са хапшењем Душана Спасојевића и да је утицај Душана Спасојевића на ту Јединицу толико велики као да смо ухапсили шефа. Значи нико од нас да тако кажем из власти, нико, чак ни људи који су са њима имали неке контакте, мислим на Чедомира Јовановића, који је са тим људима понекада се виђао и тако даље, нико није могао да претпостави да је та врста везе Душан Спасојевић – Јединица, толико јака и толико моћна. То се тек видело, тек сазнало приликом побуне Црвених беретки. Значи Јовица је један од тих људи који ми је то рекао да је то страшно, па ми је онда дао телефон једног човека кога сам ја звао, па сам онда звао тог неког човека па је тај човек можда имао контакт са Легијом, пошто Јовица нема контакт са Легијом, можда има тај човек са Легијом. Па је онда тај човек звао Легију па га није нашао, али је нашао Легијину жену, па је пробудио или тако нешто, па је са њом разговарао. Па је она рекла, не знам шта, откуд знам, али отприлике све су одговори, јао, много је озбиљно, много је озбиљно, док се није појавио, док се нисам те ноћи чуо и са Љубишом Бухом, кога сам тада звао јер сам био на вези са Гораном Петровићем, чуо сам се са Зораном Петровићем, можда и са Мијатовићем једанпут или двапут. Са Зораном још једном и више нисам, где ми је Чуме рекао да је он испред колоне. Значи када сам се ја чуо са њим, он ми је рекао да је он испред колоне и да су они испред колоне и да се то неће завршити да иду до краја. А шта је крај? Крај је рушење Владе. Значи то није први пут да смо ми то тада чули. Ми смо то чули и

много пута раније, као што сам малопре рекао. Нама су слане поруке, немојте да се играте, немојте да се играте, немојте да се играте, немојте да хапсите, немојте да сте овакви, немојте да остављате људе. Причао сам о томе да су ми стизале поруке да није добро што са Јовицом смо прекинули контакт после Гавриловића, јер Јовица држи све. Ако се супротставимо Јовици, то није добро и тако даље и тако даље, али тада те ноћи и приликом сутрашњег дана ја сам се сутрадан видео са њим, са Љубишом Бухом. Мени је потпуно јасно речено као, еј, играли сте се са ватром, слали смо вам поруке, рекли смо вам немојте, немојте, немојте, ви не знате шта значи власт. Власт, владати то значи морате да имате улицу на својој страни, то значи Душана Спасојевића ово, а са друге стране Јединицу као што је ЈСО, УДБ-у, ДБ, Јовицу Станишића, све то, јер није Горан Петровић ДБ, какав Горан Петровић, он је један начелник и његов заменик начелника. У ДБ-у ради 3.000 људи. Од тих 3.000 људи 2.880 поштује наредбе Јовице Станишића, а не Горана Петровића и без обзира што смо ми то знали или нисмо знали, опет са друге стране немате могућност да нешто друго радите, значи потпуно отворено је тада тог дана и сутрадан када сам се видео са Љубишом Бухом речено да су они незадовољни како ова Влада влада, незадовољни тиме што је Мишковић добио те неке рецимо позиције какве је добио, да нису експлицитно рекли да они су учествовали у отмици Мишковића, али сам имао прилике да закључим да постоји нека врста нерашчишћеног рачуна између Мишковића и њих, које врсте немам појма. да је он издајник, да је он уз сваку власт био добар, да је он и за Милошевића био најближи Милошевићев бизнисмен, човек, трговац, да је све паре створио за време Милошевића, али да га је одмах издао и да сада у овој власти уместо да Мишковић одговара, ето одговарају поштени људи као што су не знам, Душан Спасојевић, који немају везе наравно са отмицом Мишковића, а да отмицу Мишковића треба тражити код оних структура власти које су са Мишковићем заједно стварале те паре па их је он сада издао, па је преузео само за себе и тако даље, али потпуно јасно, значи потпуно јасно, кажем вам, врло експлицитно и јасно је речено то је и освета и то је та побуна и тако даље је мотивисана управо овим разлозима које сам сада набројао.

Заменик Специјалног тужиоца Милан Радовановић: Из досадашњих одговора сведока може се отприлике наслутити и следећи одговор, али питање морам да поставим једно питање, да ли сведок и колико зна о односу окривљеног Улемека након његове суспензије и одласка из Јединице према тој Јединици, има ли он било какав однос било какву власт у односу на Јединицу?

Сведок Владимир Поповић: Па, да. Мислим знам и имао је, како не, имао је власт. Имао је, он је практично био, па довољно вам је што је

приликом побуне Црвених беретки председник српске Владе водио преговоре у Кули између осталог и са њим, који је у то време пензионисани бивши начелник. Значи то је довољно да је то један од доказа да је он апсолутно владао том Јединицом и да је то било отприлике као то се, кад год хоћете да пипнете ту тему или да сазнате ту тему онда дођете до отприлике одговора као, еј, немојте ви да се мешате у ту тему, није згодно да ви то постављате, не знате ви шта значи бити ратник и шта је то ратовати за Србију и шта је то губити другове и пријатеље у Цазину, у Бихаћу, у Вуковару, Цавтату и тако даље и да сада као ви очекујете од човека који је ту Јединицу отприлике оно, знате, он је командант Сава и сада је то негде 47-ма, 48-ма, он је политички настрадао, али немојте га сада склањати из онога што њему по природи припада. Њему по природи припада да та њега Јединица поштује и да без обзира што је он пензионисан, они њему указују част, па сада и ако се мало прекрши закон, типа то што он долази тамо, значи он је обезбеђење имао као што знате званично и даље припадника ЈСО-а, као што има и данас. Он и данас као првооптужени има обезбеђење бивших тих истих припадника, мислим он, његова жена, његова породица, његова група, његови људи и тако даље и тако даље. То је опет као и данас се на то гледа као, па добро, али без обзира чак и ако јесте, знате, па то је као, ипак је он са тим људима тамо крварио негде по неким планинама по Босни, по Грмечу и тако даље, па није сада у реду да му се то одузима. Значи то је било правдање, а са друге стране ко је хтео да зна и кога је то интересовало, а ту не мислим само на власт, ту мислим и на људе који живе у овом граду, свако је могао да зна да Јединицом не командује Гумар, неки вулканизер кога су довели са собом када су кренули и када су се повлачили из Хрватске и онда ушли у вулканизерску радњу и повели га да им мења гуме на аутомобилима, пошто им је требао вулканизер и сада је тај вулканизер постао командант Јединице. Какав ауторитет, није имао ауторитет ни жени својој да нареди, а не да нареди некоме у Јединици, али се знало, поставио га је Легија. Да је Легија поставио страшило које говори, па и то страшило би наређивало тој Јединици. Према томе, он је био апсолутни владар и господар те Јединице до дана њеног односно не до дана њеног расформирања него до дана када се десио 12. март. Тада су вероватно изгубили комуникацију и у том периоду више није био, али до тог дана је био апсолутни владар и господар те Јединице.

Заменик Специјалног тужиоца Милан Радовановић: Сведок је и на прошлом главном претресу говорио о томе да је Спасојевић на неки начин финансирао ЈСО. Поменуо је некакве станове, неку куповину станова за припаднике ЈСО-а. Мене интересује да ли је то цео квантум сазнања које сведок има о том односу или постоји још нешто што се можда сведок у том тренутку није сетио или?

Сведок Владимир Поповић: Да Вам кажем, значи то је када је нешто опште, једног тренутка када Вам нека ствар постане опште позната ствар више ни не трудите се да памтите детаље и информације које сте добијали. Значи, ја знам за куповину станова, за добијање стана, знам за куповину стана Гумару. Значи знам за то, знам то ми је рекао Горан Петровић и то баш у време када је била побуна Црвених беретки јер ја сам се са њим сукобљавао око тога да ли су одговорни или нису одговорни око оне оставке коју су они дали или су спремали да дају. Ја сам био за то да су они требали да буду смењени, не да дају оставку, да је требало да их смени Влада из разлога што нису били у стању да држе под контролом Јединицу која им је припадала и за то се сносила одговорност. Он је наравно имао одговор који је тачан и исправан, а то је да практично они у ствари нису ни владали том Јединицом, да том Јединицом никакве ингеренције над том Јединицом нису имали и томе им је сметала та нека врста попречне комуникације која је постојала између појединих чланова власти односно тог њиховог прескакања од Легије, па сада директно или на Чеду или на Зорана или на Душка Михајловића и тако даље, да се њему пуно пута десило да дође на састанак код министра полиције и да онда затекне Легију који је ту на састанку пре него што је он, а Легија је неко ко је њему оно како се зове подстављен, испод њега. Том приликом, приликом те расправе он је мени рекао, па као еј, не могу ја да будем шеф Јединици где је Гумар, који је тада био заменик Легијин, човек који добија стан од ДОС-а или од Душана Спасојевића. Од ДОС-а мислио је на то да је, ја сада не могу да се сетим да ли је скупштина општине Нови Сад прво дала овоме неки стан на коришћење, па је добио неки стан на коришћење, али да то нема никакве везе ни са МУП-ом ни са државном безбедношћу, а непосредно после тога сам сазнао у ствари да је Душан Спасојевић, да ли му је зидао кућу, сада више то, кажем Вам, стварно не знам, можда грешим, можда су то сада грешке, можда је то непрецизност, да ли му је Душан Спасојевић зидао кућу или му је купио неки стан, или су значи, знам заједно да су учествовали у крађи кола. Значи знам заједно да су група да ли је то тада био Сурчински клан и припадници ЈСО-а, о томе може да Вам посведочи Горан Петровић, јер је Горан Петровић написао не знам колико, пошто сам видео да он треба да дође да сведочи, да је написао не знам колико кривичних пријава против припадника ЈСО-а који су ухваћени у крађи аутомобила у Београду. Испоставило се да се то радило у оквиру те заједничке организоване групе која се бавила тиме и да су се они отприлике понашали, па шта, као, мислим ми смо то радили и раније и тако даље и тако даље. Значи и касније знам ово из истраге да око ових пара из отмице и тако даље, да око тих пара из отмице да су учествовали у томе и да су од тога добијали део колача. Знама из оног мог састанка са Љубишом Бухом који сам овде рекао да се

десио двадесетак дана после оног покушаја атентата на њега, када ми је он том приликом и рекао све експлицитно како су ови финансирани, како су носили паре, како је, шта је Легија добијао од отмице од Мишковића и тако даље и тако даље. То су сазнања.

Заменик Специјалног тужиоца Милан Радовановић: Да ли може сведок управо на ту тему шта му је Љубиша Буха рекао око финансирања Јединице тада, након атентата, да ли може нешто ближе да да податак?

Сведок Владимир Поповић: Рекао ми је да је то једна организована група, значи тада је први пут експлицитно објаснио да то они, што је до тада била они, увек је до тада било то кажем Вам, Бато, они, они не знаш колико су јаки. Они и никада Вам не каже ко су све то они. Значи увек знате по неког појединца и тако даље. Тада ми је први пут рекао да то они, то је део Јединице за специјалне операције. То је Дућа Спасојевић и то су разне друге банде које они имају по Србији. У Новом Саду, у не знам Пожаревцу, у не знам већ којим градовима и тако даље. У Републици Српској. Неки припадници резервног састава ЈСО-а који су уз Дрину тамо негде са босанске стране и који су за ту ако треба нека акција да се уради и тако даље. О плаћеним убицама, овима, онима и тако даље и тако даље, рекао да се баве продајом дроге која износи до 100 килограма месечно, да у томе учествују сви, да у томе учествује немам појма Душан Спасојевић, из Јединице Легија, да је Легија шеф практично са Душаном Спасојевићем, да су њих двојица оно, копредседници тог злочиначког удружења, да је овај задужен за непосредни оперативни рад Душан Спасојевић, а да је Легија за логистику, за везе са државом, за покривање и за заштиту коју они треба да добију од стране институција, а институција је ЈСО јер у свим тим акцијама које је пре свега убиствима, значи ви постајете моћан оног тренутка када сте у стању да убијете свакога ко вам стане на пут, а у стању сте да почнете да убијате оног тренутка када сте сигурни да нећете бити откривени, а сигурни сте да нећете бити откривени оног тренутка када знате да нема ко да вас заустави после било које акције коју радите. А зашто то? Па из разлога што нека се дигне вихор, то је такозвана шифра полицијска за акцију блокаде после било које акције, која може да се деси 60 секунди после дешавања неког инцидента. Полиција када заустави знате ко учествује у тим акцијама блокаде града. Учествују полицајци припадници саобраћајне милиције или обични припадници који су у најбољем случају пре две године завршили Каменицу, којима још цури млеко са уста и који сада као зауставе колону возила која иде у тамним стаклима и само први отвори и покаже ЈСО, нормално прођу. Какво заустављање, какво питање и тако даље и тако даље и природно је да када имате ту врсту заштите ви знате да не

може да се деси икада да паднете у руке полицији, а плус уз ону организацију коју сам малопре рекао, плаћеника адвоката, лекара, судија, тужиоца, чланова људи из полиције и тако даље и тако даље, немате разлога о томе да бринете. Значи идеја, извињавам се само, шта је било питање?

Заменик Специјалног тужиоца Милан Радовановић: Шта је Чуме рекао?

Сведок Владимир Поповић: Да. Поред онога, ја мислим да сам то прошли пут све детаљно објаснио. Могу да поновим до речи. Ко су, шта су, каква је улога тачно Милорада Луковића, каква је улога људи из Јединице, ко су људи из Јединице, да ту постоји десетак, петнаест, не више њих који су ту укључени, али да Легија тамо важи за апсолутног господара код свих и да значи без обзира што само тих десет, петнаест људи је укључено у криминал, или двадесет, не знам већ колико, њих двестотине гледа у Легију као Бога и друго они се плаше тог врха. Један део тих људи припадника тог ЈСО-а је знао да ту нешто није у реду и било им је јасно већ од раније да ту постоје неке ствари у којима они учествују, које са тим зашто су они дошли у Јединицу немају никакве везе, али су се плашили зато што су видели како су прошли неки који су били припадници било редовног било резервног састава управо тог ЈСО-а и који су нађени у Београду са главом одсеченом или убијен или са кесом на глави и тако даље, што је била потпуно јасна порука ко следећи буде проговорио и буде шта урадио и тако даље и тако даље. Значи све оно што се мање више већ све зна шта је, каква је улога и каква је непосредна веза Јединице, Сурчинског клана и каквим су се криминалом бавили.

Заменик Специјалног тужиоца Милан Радовановић: Интересује ме још две ствари. Прва се тиче пресељења покојног Премијера из центра града на Дедиње где је како је сведок рекао немачка обавештајна служба вршила одређену процену и дошла до одређених података о опасностима које вребају Премијера. Интересује ме нешто ближе да ли сведок зна да нам каже које су то опасности, од кога су долазиле и друга ствар везана је за део исказа сведока где, како сведок каже да су добијали податке од енглеске обавештајне службе о организованом криминалу. Да ли нешто може да нам на ту тему каже?

Сведок Владимир Поповић: Па, овако. Што се прве ствари тиче конкретно те немачке обавештајне службе то је било негде не знам средином 2001. године, на једном од састанака где је Зоран све време покушавао и тражио, Зоранов циљ што се министарства унутрашњих послова тиче, био је само један, како да унапреди и дигне

криминалистичку службу, зато што је знао да суштина сваке полиције је управо квалитет криминалистичке службе, а да је што због година рата, што због криминала који се дешавао последњих 10 година, та криминалистичка служба практично потпуно уништена и сведена на једну групу потпуно незаинтересованих појединаца, не лоших него незаинтересованих зато што су знали да сваки криминал који треба да истраже не могу да истраже пошто у другом, трећем и најкасније петом кораку доћи ће до врата службе државне безбедности или неке друге институције и да је потпуно бесмислено и онда је користећи те своје везе које је имао и личне, а и касније институционалне као Премијер и у састанцима са људима не само са канцеларом Немачке, него и у сусретима са свим осталим људима када је имао прилику да разговара, тражио је да на неки начин помогну дизање криминалистичке службе у Београду и да се криминалистичка служба Београда, односно када је Београд, онда је значи Србије устроји по том немачком механизму који важи за најбољу криминалистичку службу малтене у свету. И то су били разговори који су се врло често водили и онда је Зоран тражио да они шаљу своје представнике и онда су они слали своје представнике и њихови представници су што преко амбасаде, што у контакту са нашим људима из министарства обављали те неке разне разговоре и испитивали терен, тражили тржиште и тако даље и тако даље и на једном од тих разговора један, пошто је то иначе њихова да тако кажем процедура, они су понудили да изврше безбедоносну ситуацију Владе и безбедоносну ситуацију прво Владе, јер су рекли када су долазили у Владу, јаој, ова Влада, ово је катастрофа, ово на шта личи, као не могу да верују да би то у Немачкој не би могло да буде градоначелник неког града да ради у таквој згради, пошто смо имали ону преко пута зграду која је била бомбардована и која је срушена, која је празна, коју нико није чувао, где је могао ко је год хтео да дође да вас из праћке гађа, па плус она зграда преко пута и онда као ето то безбедност, па онда Зоранова канцеларија која је гледала на улицу. После тога је Зоран ставио тек блиндирана стакла на прозоре јер су то била обична стакла, значи могао је неко да прође улицом, баца Молотовљев коктел пошто су ту иначе људи природно шетају, нема ограде, нема ничега и тако даље. Е онда су они урадили Зоранову, отишли су на Студентски трг и урадили су Зоранову безбедност, односно анализу безбедности његове зграде и направили су тај извештај и послали су тај извештај и извештај је онако био да нису могли да верују да неко ко је председник Владе у земљи каква смо ми после терора, у земљи рата, свега, криминала и тако даље, у којој ми живимо тако у некој згради човек живи, да има не знам по тој некој њиховој процени постоје слабе тачке. Они су избројали сећам се неких 50-так слабих тачака које су практично небрањене и које не могу да се бране, да је позиција стана таква, са предње стране, са ове стране, са комшијске стране и тако даље и тако даље. У то време питали сте и за

претње, у то време, мислим да сам то прошлом приликом рекао, почела је паралелно са том тензијом, односно са тим стварањем атмосфере да је Зоран Ђинђић криминалац и да се бави криминалом и да је окружен криминалцима и да се до власти дочепао да би се бавио криминалом, да би заменио Марка, Кертеса, Слобу, Миру и тако даље и тако даље, почела је да се ствара тензија око тога да ће неко Зорана убити и десило се најмање једно пет пута у првих четири, пет месеци наше владавине да су нас звали разни новинари и питали је ли истина да је пуцано на Зорана, је ли истина да је пуцано на Зорана, је ли истина да је пуцано на Зорана. Чак је у неким новинама тада додуше у то време још се нису основале ове класичне мафијашке новине, ови плаћеници, сарадници војне службе безбедности и државне су били прикривени, ипак је то било 2001. година, онај почетак пролеће и лето, нису смели тако јасно да се декларишу, па су са времена на време пуштали неке чланке, али могли сте и у тим новинама, али је постојао «Сведок» и постојале су ове неке друге које или «Дан» црногорски који је држала војна служба и која је основала, који се нису либили да такве ствари пишу унутра и да се у новинама појављује прича, е Зорана, јуче је Београдом прострујала прича из дипломатских кругова да је на Зорана пуцано. То је довољно за повод да би се после тога та тема разрадила, а ко то хоће да убије Зорана и то је оно што сам прошли пут причао зашто баш да убију Зорана, а неће Коштуницу, а мора да има неки разлог и тако даље и тако даље. Друго, постојале су те неке претње или не претње него информације које су долазиле из обавештајних да тако кажем структура, а то је кроз саму службу државне безбедности, било кроз полицију, кроз криминалистичку полицију, било кроз све остале облике који већ долазе страначке и тако даље и тако даље, разне приче јаој, Зоране прича се да су ови, прича се да су они, у Бечу има тај и тај који се спрема да дође да те убије, плаћеник и тако даље и тако даље. Највећи део тих прича је сви ми то добро знамо служи само за ради приче или ради застрашивања, али ако желите да будете озбиљна власт и да будете озбиљна држава, онда морате да се понашате у складу са тим неким правилима која те ствари налажу па не морате баш да будете као што је Немачка, али не морате да будете да се људи крсте када виде у каквом облику живите. Зоран је са једне стране знао да је то важно и да је то битно, да је потпуно бесмислено да живи у згради где треба сваки дан да размишља да ли ће неко да му баци, да га гађа парадајзом у главу или неће и то ће бити главна тема у Србији наредних три дана, а не шта је урадила та Влада, али са друге стране је био страховито оптерећен сопственом изјавом коју је дао 1997. године да никада када смо ишли на Дедиње и рекли рушићемо, односно 1996. године током оних демонстрација да никада се неће ниједан лидер тада коалиције «Заједно» односно опозиције и тако даље, неће уселити на Дедиње него ће се најурити са Дедиња. На жалост није било и разлог што се тако касно преселио је што

смо једно седам, осам месеци тражили неку кућу, негде неки објект који је по тим стандардима нормалан, да је у власништву Владе Републике Србије, а да није Дедиње, Сењак и тако даље, али на жалост тога нема. То не постоји. Постоје само станови који су исти као тај што је његов власништво Републике Србије и после да тако кажем тих процена које су ту биле, које су ови људи урадили и после повећаног интензитета, а нарочито у време доношења Зоранове одлуке после побуне Црвених беретки, рекао сам то прошли пут, да је најавио да је 2002. година борбе против организованог криминала, свесности Зорана Ћинђића да улази у борбу са јако опасним противником и да тог опасног противника подржавају одређене институције ове државе и то не било које него војска, кабинет председника, председништво и тако даље и тако даље се и преселио. Значи то је што се тиче немачке службе безбедности. Пре тога су они на основу неких информација које су они добили, ја сада тога тачно не могу да се сетим мада сам био на том састанку, пре него што су извршили ту процену Зоранове куће они су рекли да највећа опасност Зорану прети претпостављам да је то било из њихових обавештајних кругова личних које они спроводе и које они раде организовање на релацији пут од куће до Владе, дизања у ваздух аутомобила, не тако што се подметне бомба под аутомобил него тако што у неком контејнеру или негде у неком пакету може да се постави, а онда се он на даљински управљач може да реагује и онда су они поклонили зато што су сматрали да му је то страшно велика опасност прети поклонили су Зорану неки уређај који се стави у гепек аутомобила његовог и који заузме тако више од пола гепека и који служи за неутралисање у пречнику од један и по или два километра било какве справе која функционише по принципу електромагнетних таласа. Значи не могу да раде ни мобилни телефони, ни радио, ни било шта. То управо служи томе да ако је негде неки експлозив када Зоран пролази и ако су они, пошто они то ураде када дођете на 100 метара или 50 метара од тог објекта, а овај неутрализатор практично неутралише не, не знам, километар и управо су му дали из разлога што су сматрали да је његова безбедност врло угрожена, не на основу наших информација, јер ми никакве информације нисмо имали сем ових које Вам кажем, које су онако, еј, рекао један ту, али то нема везе, проверили смо, то је неки пијанац и тако даље и тако даље, али они су сматрали да је то важно и зато су му и поклонили тај део, а после тога су завршили процену куће. Што се тиче Немаца. Што се тиче Енглеца, познато ми је и то је оно што сам рекао, али о томе може много више да говоре људи који су непосредно са њима контактирали и радили, да је после договора који је направљен између Зорана и енглеског Премијера Тонија Блера, маја 2002. године, неколико недеља после тога, у највећој тајности оформљена група од припадника проверених после тестова, провере и тако даље, од припадника УБПОК-а инспектора УБПОК-а односно

можда то чак и нису били инспектори УБПОК-а него инспектори најквалитетнији инспектори који су тог тренутка могли да се нађу у Србији и који су се бавили криминалом, било из београдске полиције или неких других, не знам ко су, врло мали број је њих, не знам можда се ради о тројици, четворици људи, да су онда пребачени у УБПОК као специјалан да тако кажем нека специјална група која је имала задатак да се у што краћем року оспособи да Енглези су имали улогу да их у убрзаном курсу који су радили, не знам где се радио курс, да ли се радио у Београду, да ли су људи долазили у Београд па њима ту држали предавање и са њима то радили, или су ови одлазили тамо, не знам, али знам да је та група постојала и да је задатак Енглеца био да их у што краћем року оспособи како би они управо у једној успели да кроз институцију у којој су радили могли да се крену да баве припремањем за хапшење Земунског клана, а да се предупреду могућности да ће то процурети до њих пре него што смо ми то и започели управо из разлога што, о томе сам већ прошли пут причао, што су људи као Брацановић или као што је био Кнежевић начелник криминалистичке управе, били људи који су са њима били јако блиски, да не употребим неку другу реч. То је моје сазнање о томе и знам јер сам имао прилику да са представницима амбасаде, службеницима енглеске амбасаде у многим приликама поготово непосредно пред март тај 2003. године се виђам и да од њих добијам податке или када се чујемо да они кажу, знамо све. Знали су за Љиљу Буху, да они држе Љиљу Буху, да не знам ко је све умешан, где крију, где не крију и тако даље и тако даље, за шта се спремају. То су моја сазнања која имам.

Председник већа: Право на питања има заменик Специјалног тужиоца Небојша Мараш. Изволите.

Заменик Специјалног тужиоца Небојша Мараш: На претходном претресу сведок је рекао да очекује питања о хапшењу групе Душана Спасојевића. Да ли су то ова питања које је данас поставио колега Радовановић или је сведок у могућности да изнесе више детаља о томе?

Сведок Владимир Поповић: Па, да Вам кажем, ја сам рекао да очекујем питања, рекао сам да сам тај део, пошто сам у неким стварима био јако опширан, а онда сам неке ствари да тако кажем прескакао. Па да сада не би испало да прескачем нешто што ми не одговара или да не волим о томе да причам, ја сам рекао да је мени било важније да прошли пут објасним отприлике амбијент у коме се то дешавало и зашто се то дешавало и како је то било и зашто је то било и зашто су се неке ствари десиле, а можда су нелогичне или су можда једном броју људи нејасне зашто је Зоран урадио то или није урадио то и тако даље и тако даље, а

рекао сам да сам тај део прескочио управо из разлога што очекујем да када ми се буду постављала питања да ћу на сва та питања да одговорим о свему што знам. Да ли је то само ово или је нешто додатно стварно не могу да Вам кажем. Мислим, био сам укључен, био сам ту, био сам на пуно састанака, пуно сам информација знао, имали сте прилике и из овог мог досадашњег излагања да видите да сам скоро у свакој од тих ситуација био или непосредни саучесник и присутан на том састанку или сам непосредно после тог догађања са најмање, више људи о тој теми разговарао од којих је велики број данас сведоци, који то могу да потврде оно што ја говорим, тако да и ово али ако има и нешто друго на све остало ћу одговорити.

Заменик Специјалног тужиоца Небојша Мараш: Са тим у вези такође на претходном претресу сведок је рекао да је присуствовао бројним догађајима који су по његовом мишљењу релевантни за овај кривични поступак и да су тим истим догађајима присуствовали и бројни сведоци на које може да укаже. Дакле, који су то догађаји и која су то лица као сведоци?

Сведок Владимир Поповић: Па, да Вам кажем, ја, значи ево и данас сам неколико ствари рекао које су релевантне или које су важне око побуне Црвених беретки или око мојих разговора са Зораном у време када се то дешавало или те комуникације које је тада те ноћи била. Мислим на све оно што сам овде рекао, да сам ја непосредни учесник, ја бих сада морао да се подсетим који су све то детаљи које сам поменуо. Претпостављам да то су адвокати забележили па ће ме због тога питати, али сам се трудио да никада ниједан детаљ не кажем где смо сведоци само Зоран и ја. Рекао сам пример. Сусрет мој са Легијом у стану који је он у јавности претворио да је он у ствари дошао код мене да се договара да тргујемо са дрогом, али очекујем да то у непосредном разговору са њим овде у овој судници, једва чекам тај тренутак да то рашчистимо, ко је кога звао и зашто је кога звао, али сам рекао да је тада, том приликом било присутно ту у стану поред мене, Зорана, био је присутан још један човек, непосредно на том разговору, Станко Суботић, али да сведоци за тај догађај постоји још десет. Возач Зорана Ђинђића, обезбеђење Зорана Ђинђића, човек који је одвезао Легију из мог стана и тако даље и тако даље или не знам, други наш сусрет који је такође злоупотребио у мојој агенцији где је поред мене, њега, Зорана, био и Љубиша Буха. Али ако није релевантан Љубиша Буха који то може да потврди, па постоји чувар из моје фирме и секретарица из моје фирме која је тада била када је тог дана дошао и тако даље и тако даље или немам појма, вечера у згради «Цептер» где сам рекао да ту поред мене, њега, Зорана било је још 5 људи присутних. Значи хвала Богу сви остали су живи и здрави и тако даље и тако даље. Значи морали би да идемо, ја мислим да су то догађаји

који су релевантни и који су важни, као што сам поменуо тај састанак у мом стану или тај састанак у «Спектри» или састанак у Демократској странци. То када је он био у Демократској странци то увече када је пуцано на возача Горана Петровића, ту је седело 10 или 15 или 20 људи и тако даље и тако даље. Значи ја сам се трудио да кажем да поменем неке догађаје да би објаснио какав је то однос између Зорана и Легије, да то уопште није тај однос као што је у јавности представљен и као што је на жалост, то сам прошли пут рекао, Зоран неспретно у почетку покушавајући да их на неки начин заштити или да на неки начин се захвали што ето нису нас побили 5. октобра, успео да створи слику да је он неки заштитник Легије и те Јединице, што уопште није тачно, а што је он врло вешто манипулисао и користио до дана данашњег и тако даље и тако даље и уосталом скоро сви које сам поменуо, ја сада не могу да се сетим, то је дуго трајало и пуно сам тих неких ствари врло експлицитно објаснио, али за сваки скоро од тих догађаја сам се трудио да кажем да су то догађаји где постоје неки други људи.

Заменик Специјалног тужиоца Небојша Мараш: У вези са односом између Милорада Улемека и Душана Спасојевића, на претходном претресу сведок је рекао па сада цитирам: «Шеф Земунског клана био је Легија без обзира што је формално то био Душан Спасојевић. Легија је био тај који је створио Душана Спасојевића и који је омогућио да Душан Спасојевић постане то што је постао». Да ли може да изнесе више детаља о томе како је Легија створио Душана Спасојевића?

Сведок Владимир Поповић: Па, да Вам кажем, ја мислим да сам то Вашем колеги пре пола сата одговорио. Додуше, није било такво питање али сам објаснио тај однос Душана Спасојевића по ономе што ја знам непосредно у смислу, говорим о периоду, ја сам те информације које ја знам и које овде износим, су информације до којих сам ја дошао током 2001, 2002. и 2003. године. Постоји један ниво информација које сам ја као становник овог града имао и током 1999. године и 2000. године и постоји један ниво информација које сам имао можда мало виши од обичног становника овог града, с обзиром на моју блискост и тада 1999. године, 1998. године и 1999. године и 2000. године са Зораном Ђинђићем, а он је без обзира што је био прогањан опозициони политичар у то време ипак имао контакте и са људима из структура разних власти које су му разне информације достављали и тако даље и тако даље и тако даље. Значи на основу тих елемената, то што сам знао као обични грађанин, што је знао свако ко је живео у овом граду или ајде да кажем неко ко у овом граду живи, а излази, значи излази и креће се, није сигурно знао сваки обичан грађанин, него неко ко по граду излази и ко се креће по овом граду је могао да зна шта се дешава 1998. и

1999. године. Као близак сарадник и друг у то време, пошто нисмо били сарадници, тада смо се само дружили Зоран и ја, знао сам то што је до њега долазило, те информације које је добијао, шта се дешава, шта ради власт, шта ради ЈУЛ, шта ради СПС и тако даље и тако даље. Од неких других пријатеља које сам имао прилике да упознам у претходно својих 40-так година живота колико сам тада имао, које су ми долазиле управо из разлога да ме упозоравају на моју блискост са Зораном и на то да не би било добро да са њим излазим по кафанама и да се крећем јер је питање дана када ће бити и када ће проћи као што је прошао Ђурувија и као што је прошао Стамболић и тако даље и тако даље, а највећи део информација да би могао да стекнем ту слику и да закључим су информације које сам добио тако што сам партиципирао власт у те три године и рекао сам малопре да објашњавајући како је изгледала та веза државе, криминала и тих жестоких момака, витезова, како су називани и романсирани по београдској штампи претходних 10 година, да је природно да је после једног празног простора који се појавио претходно повлачењем Аркана односно нестанком Баце и нестанком целе те Бацине линије, појавио се простор за стварање нових криминалних група, да је тада једино важно и битно било да имате неку везу као и данас са врхом у власти и ако имате неког ко је моћан, значи ако имате некога ко је моћан ви сте онда важан и угледан и битан привредник у Србији. Можете да приватизујете, можете да узимате, можете да купујете, можете да отварате, тако је и у подземљу. Исто, значи само што је то тада било много израженије јер је тада као што знате све било мафија. Тада је сиво тржиште чинило 80% трговине у Србији, а не обрнуто и да је Душан Спасојевић био један од потенцијалних момака који су се на том београдском асфалту жељни славе и доказивања криминала појавили у овом граду, да су тај његов таленат препознали они који се баве тим прикупљањем. Легија је био један од људи који је можда то препознао или је добио налог, то не знам, од неког од својих руководиоца, еј, види, узми овога, овај је добар, овај обећава, овај ће да буде то и то и спојило их је директно политичка убиства која су се дешавала током те 1999. и 2000. године и то је у том смислу мислим да је Легија створио Душана Спасојевића и да је он практично био, а не Душан. Ко је био Душан Спасојевић? Легија је био како да Вам кажем, Легија је и када је дошао у Београд после легије странаца човек који је из овог града, који је са асфалта, који је са улице, који без обзира то што је био близак и што је био телохранитељ и што је радио заштиту по неким аукцијама и тако даље, био неко ко је већ имао ореол неке градске фаце. Држао је дискотеку у Београду где су се окупљали сви људи 90-тих година. Одлазио је на рад, био је близак са Арканом и сада се појављује неки не знам неписмени, необразовани, нешколовани, не знам шта је мајстор из Медвеђе и сада он долази и постаје најмоћнији човек у Србији. Нормално да вам за тако нешто треба, неопходна нека

врста подршке коју за то морате да добијете. Легији је био интерес да, вероватно је природно да имате таквог неког који је спреман да не поставља питања, који све што му кажете је спреман да уради, који је за то талентован и то је у том смислу сам рекао да је Легија створио Душана Спасојевића.

Заменик Специјалног тужиоца Небојша Мараш: Сведок је такође рекао да је у једном тренутку Душан Спасојевић почео да се бави политиком и то тако што је бацио бомбу у седиште ДСС-а, што је запалио Вуксановићев аутомобил и да је сива еминенција те политике био Легија. Одакле су му познате те конкретне чињенице?

Сведок Владимир Поповић: Чињенице су ми познате конкретно и материјално на основу информација које сам добио од полиције током акције «Сабља» после привођења људи који су признали, не знам већ који. Немам појма ко је то рекао и зашто је то рекао, али они који су то признали да су учествовали у бацању бомбе на ДСС и да су учествовали, не знам већ ко је учествовао, да је добио налог да иде да запали аутомобил Вуксановића. Оно што сам знао и пре тога али за шта нисам имао доказ, то је да је и бацање бомбе на ДСС као и паљење Вуксановићевог аутомобила био део хајке која се спроводи против Зорана Ђинђића. Могао сам да сумњичим, да сумњам или да оно што се у Београду могло да чује на улици, као што сам прошли пут рекао. Цео Београд је знао у ноћи када је дигнут «Дифенс роуд» у ваздух ко је то урадио. Људи који су у томе учествовали то нису крили него су се тиме поносили. Дрогирани су отишли у дискотеку «Фб» и те ноћи то причали. Значи ти исти ти, не знам, Симовићи, Крсмановићи или ко већ, није ни важно. Значи као и тада када је била бачена бомба у ДСС и када није ухваћен нико, ако се сећате тада је, то је оно малопре што сам рекао акција «Вихор» је урађена 60-так секунди пошто се та бомба десила, пошто је у непосредној близини ћошак иза тога је становао тада Зоран Ђинђић и ту је била патрола полиције која је била у колима, значи 20-так метара одатле је била и истог тренутка су они из тих кола обавестили, значи није било оно звање телефоном и затворени су сви мостови, све је затворено, али наравно да ти људи који, сећате се чак да је била информација од грађана да је аутомобил примећен који је улицом Браће Југовић нагло скренуо ка Студентском тргу, а онда ка Поп Лукиној, али на жалост никада нико није ухваћен и није се знало ни ко је у ауту. Из ког разлога? Прво из тог што су ти који су у томе учествовали имали значке. Које су значке имали тада? Да ли су то биле значке војске, да ли су биле праве, да ли су биле лажне, да ли су биле оне што смо касније, током «Сабље» видели да су штампали онај бивши полицајац и онај Милован Бркић, па су имали неке те значке и тако даље, није ни важно, али се знало потпуно јасно, а поготово пошто после тих акција као и

паљење Вуксановићевог аутомобила који је тог дана био главна тема на «БК» телевизији, који у то време уређује саветник председника Коштунице за медије. Значи он је у исто време саветник председника Коштунице за медије, али је и случајно други посао којим се бави званично председник телевизијске академије на «БК» универзитету, а оперативно уређује дневник «БК» телевизије и пошто је то била нека недеља, дан када иначе нема вести и када нема информација, ви сте тог дана на свим вестима које иду сваки сат времена и трају 5 минута, имали три и по минута коментарисање како се десио Вуксановићев аутомобил и наравно његову изјаву да га не чуди у земљи где је власт огрезла у криминал, повезана са криминалом и тако даље и тако даље. Значи ко би запалио Вуксановићев аутомобил? Ко је тај који ће да запали Вуксановићев аутомобил који при том је стар 20 година и вреди 200 еура или не знам 200 марака и који нема ниједну браву и нема ниједан ауто и који се иначе никада не вози, али је баш тог дана дошао код мајке на Нови Београд на ручак и баш тог дана му је запалио? Па, ко ће други него неко од нас, Зоранових блиских сарадника. Зашто? Јер он говори о криминалу у Влади. Исто се то десило и тада после овога бацања бомбе на ДСС и после онога, сећате се да је те ноћи, целе ноћи врх државе дошао у просторије ДСС-а. Сви смо заборавили зато што смо бомбардовани свакодневно са тим. Изјаву Војислава Коштунице који је дошао те ноћи са својим несуђеним тада министром полиције Јочићем у обилазак просторија, да они виде шта се ту десило и изјаве које су рекли да он стално говори да криминал, држава, веза мора да се растури и тако даље и тако даље. Значи тада смо могли да наслућујемо да то има везе са том њиховом страном и да је то нека врста или координације или да то ради неко коме је у интересу да ова друга страна добије, свако ко је талентован када добије такав да тако кажем поклон у руке искористиће га свакако. Да ли су то радили у координацији или су радили неки којима је било згодно да то они ураде, знали смо да је то неко ко је против нас, а током акције «Сабља» ми је било потпуно јасно, добио сам практично потврду тога да је то што смо сумњали, нисам могао да будем сигуран пре тога да ли су то баш урадили браћа Симовић или немам појма ко, јер нисам ни знао за њих, али тада сам тај податак добио, али то није једини облик бављења политиком. То сам узео као начин како криминалац и како криминална организација и криминална банда која се дочепа политике и која схвати да је политика страшно важна, како код њих изгледа начин вођења политике. Значи то није једини начин вођења политике. Политика је била, његов утицај у политици је био и побуна Црвених беретки за коју смо пре тога знали већ, значи ово говорим да сам ово сазнање имао касније, а оне стенограме који су касније објављени у «Времену» или тако даље, су информације које смо ми имали, разговори ти Душана Спасојевића са новинарима, довођење оне екипе «Рикошет» који су били плаћени неки његови пријатељи па им је

он купио камеру или новинаре Градишу Катића или организација тих прес конференција у Кули на које је тај мајор Батић радио је спроводио Градиша Катић по налогу Душана Спасојевића који је дао припаднике Земунског клана да возе новинаре из Београда у Кулу и да их враћају назад јер је било важно да та информација постоји, што је опет бављење политиком и део политике. То су ми сазнања.

Заменик Специјалног тужиоца Небојша Мараш: Одакле је сведоку познато да је војна служба безбедности тада и сада илегално прислушкивала Србију, грађане Србије?

Сведок Владимир Поповић: Па, на основу пуно информација. Ја наравно не могу да, једини доказ би могао да буде да сам радио у војној служби безбедности и да сам добио налог да неког прислушкујем и да сад овде кажем мени су дали налог да то прислушкујем, али добио сам прво кроз оперативне податке службе наше државне безбедности. Који је то био задатак? Значи осим обавештајног рада они су имали задатак и контраобавештајног рада. Они су имали задатак да се баве о безбедности чланова Владе и њиховој угроженој безбедности. Они нису били једини који су се бавили прислушкивањем у овој земљи. Значи јавна је тајна да се тиме баве још најмање три амбасаде стране у Београду и то како да Вам кажем, то је ствар коју, не постоји егзактан доказ да бих ја сада овде могао да кажем, ево, то је доказ и на основу тога може да неко оде у затвор или већ не знам шта, али је то ствар која је опште позната. Хапшење, рећи ћу Вам само један податак на основу кога можете да закључите да јесте најмање један члан Владе био прислушкиван и да је то прислушкиван незаконито зато што то није посао војне службе безбедности него је то посао државне службе безбедности. То је прислушкивање, праћење и хапшење потпредседника Владе Момчила Перишића. Значи то је потпуно експлицитни доказ. Оно што је уследило после тога, у тим разговорима где је начелник војске, значи начелник војске и министар војске и председник већа министара или Савезне Владе, не знам како су се тада звали у то време, били запањени и потпуно изненађени да нико од њих то не зна и да нико од њих није учествовао у давању налога за тако нешто. Ви знате да постоји процедура у овом цивилном делу друштва да такве налоге мора да буду верификовани или потврђени или дати од суда, било председника суда или не знам већ у неким другим процесима неког другог судије и тако даље. У војсци таква ствар не постоји. Значи један од елемената је био тај што смо добијали од људи из наше државне безбедности на основу тога што вероватно они у прислушкиваним разговорима са неким другима или кога су већ на везама имали и тако даље схватају да имају податке и да постоје подаци о томе да су то подаци који долазе из прислушкиваних разговора. Друго, имали сте лист војне обавештајне

службе тада, имате га и данас, званично имају они много својих листова које су «Прикривени капитал» где су гурнули неке власнике који се као декларишу као власници «Национал» и тако даље. Ви не можете баш да докажете да је то њихово, али «Дан», дневни лист «Дан» то је званично лист војне обавештајне службе и они то не крију. Ви имате не само у књизи «Војна тајна», него имате у интервјуу Небојше Павковића, који је начелник Генералштаба у време 1999. и 2000. године, имате изјаве да је лист «Дан» основан као «Ју инфо», који је, не знам, постојао, да је војна служба безбедности добила налог од Слободана Милошевића да помогне борби овог часног дела црногорске јавности, партије СНП и тако даље, против лопова, издајника Мила да би им се помогло пошто су овде имали апсолутно сав монопол, да су они рекли ајде оснујте тамо дневни лист и да је основан дневни лист «Дан». Е они су се после тога посвађали као што знате, део руководства тог СНП-а се посвађао па су најурили Момира, па је остао овај други део, па су после се посвађали и са Булатовићем. Значи то је њихов лист. То је њихов лист и ти новинари који раде у том листу су људи који су раније радили у војној служби безбедности и то се, како да Вам кажем, то се уопште не крије. Значи они у својим биографијама имају као и лист «Репортер» онај касније што је био у Бања Луци, који је такође основала војна служба безбедности и новинари који су тамо радили, који данас раде у «Куриру» и «Националу» су људи који су радили као Жељко Цвијановић за војску Републике Српске или за кабинет Биљане Плавшић или за кабинет Радована Карацића у информативној служби војске Републике Српске. И сада у тој, када се завршио рат, када је дошло до блокаде они су онда гурнути у, шта ће да раде новинар, отишао у медије, нападали су Милошевића као што знате, не зато што га нису волели, што је овде тукао «Отпор» него зато што је увео блокаду на Дрини, а онда су ови глупи невладине организације са Запада у њима препознали снагу која треба да руши Милошевића по принципу непријатељ мог непријатеља је мој пријатељ, па су почели да им дају фондације и донације, па је онда «Репортер» у 5. октобар 2000. године ушао као осведочено независно гласило независних новинара, што уопште није тачно. Али да се вратим на овај «Дан», значи у том «Дану» сте током 2001. године могли да читате информације, разговоре, текстове који су се базирали на пресретнутим и прислушкиваним разговорима које је Зоран Ђинђић обављао, мислим, при чему то што Зоран Ђинђић је разговарао, њега да су питали он би то сам објавио. Појавио би се на телевизији па би рекао. Значи није било потребе да се прислушкује и тако даље, али та врста њихове, значи у тим новинама сте могли да читате разговоре и да свакоме буде јасно да када прочитате нешто у новинама видите да је то могло само тако што вас је неко прислушкивао. Било да је прислушкивао ваш телефонски разговор, било да је прислушкивао, да вам је просторија у којој сте се налазили била прислушкивана.

Наставили су то да раде, не да су наставили то да раде после 12. марта него су они данас владају, ова такозвана БИА, то је као што сам рекао, можда нисам то рекао овом приликом, поновићу, то је експозитура војне службе безбедности где су поставили све своје људе, где овај начелник што се зове начелник, што носи податке страним обавештајним службама, представља само њиховог запосленика, а шефа технике добили су човека из своје војске и на сва кључна места поставили су људе из своје војске. Купили су опрему за прислушкивање у време мандата министра Бориса Тадића. Наравно није он то ни гледао нити се разуме у то шта су му подметнули да потпише. Могућност да могу да се прислушкују, да оно што наша служба није имала и оно што није имала ни војска, могућност да се активирањем мобилних телефона који имате у цепу он активира и побуди да ради као микрофон. За то је био посебан и специјални софтвер и специјалне машине, то су узели, то су купили и то су увели после доласка Коштунице на власт и то ће Вам рећи сваки службених амбасаде стране овде у Београду, пошто се то зна. То ће Вам рећи сваки, пошто увожење те опреме и постављање те опреме не ради један човек, него у томе учествује педесетак људи или стопедесет људи. Ја ћу Вам рећи да знам да ме прислушкују, с тим што они прислушкују, не само што прислушкују мене него што прислушкује и служба државне безбедности, јер читам своје телефонске разговоре у тим њиховим гласинама. Читао, значи читам те телефонске разговоре, али Вам кажем, данас то не може да се дистанцира и да се каже да ли је служба државне безбедности или је служба јавне безбедности зато што је то све једно исто. Они раде по налогу војне службе безбедности која управља тим целим системом. Мислим, вероватно када би се концентрисао могао бих да Вам дам још једно 10, 15, 20 како се зове, али говорим то овде у суду, под заклетвом и спреман сам, једва бих чекао да ме неко од њих тужи случајно и да каже, е сада дођи на суд да доказујеш, припремио бих се јако добро и донео бих стотине доказа да прислушкују и да то раде.

Заменик Специјалног тужиоца Небојша Мараш: Пошто је овде било пуно речи о контактима и односу између Душана Спасојевића и Чедомира Јовановића, да ли је сведоку нешто познато о томе? И немам више питања. Хвала.

Сведок Владимир Поповић: Па, познато ми је мало више од онога што је познато свима Вама и што сте обавештени од стране самог Чедомира Јовановића из два разлога. Први је, Чедомир Јовановић је знао да ја имам благо речено анимозитет према тој групи људи и тој категорији људи. Ја се никада у животу нисам видео са Душаном Спасојевићем, нити било са ким из те групе изузев са Љубишом Бухом и то сам објаснио и ако треба објаснићу хиљаду пута и разлоге и сваки пут када сам се видео и то сваки од тих пута када сам се видео. Од људи из

тог врха ЈСО-а видео сам се само са Милорадом Луковићем и то сам мислим набројао прошли пут све наше сусрете, али спреман сам да се концентришем и да кажем сваки телефонски разговор, свако моје виђење и да га отприлике препричам како је било. Нисам био никада у Кули. Нисам био никада ни на каквој њиховој прослави или било чему, ни на терену, сем једном приликом 31. децембра 2000. године, непосредно пред постављање оно када су већ завршени избори Зорана Ђинђића за Премијера. Отишли смо негде на југ Србије, Бујановац, али нисам сигуран да ли је то био ЈСО или су биле Црвене беретке, али никада се ни са ким од њих нисам дружио, тако да чак ни оно што сам касније сазнао ја то нисам знао у то време када се то дешавало. Значи мени Чедомир Јовановић никада није рекао да је био у Шилеровој и ја нисам ни знао шта је то Шилерова до негде јесени 2002. године када сам чуо да после тог разговора у ствари сазнао сам када ми је Чуме објаснио за тај разговор између Душана Спасојевића, односно за то, после његовог атентата када ми је рекао да је то тврђава и да ту има и затворе, да је ту криминал и тако даље и тако даље. Значи знао сам да Чеда има неку врсту координатора. Стицајем околности је то њему, да тако кажем, допало интензивније него нама другима из два разлога. Један што се непосредно пред 5. октобар и пред сва та дешавања и непосредно после 5. октобра Чеда из безбедносних разлога преселио код Драгољуба који је живео у Сурчину. Значи то је један од разлога, па је спавао тамо, па је тамо био, па је онда природно да неке ко је већ тамо користите га за те неке контакте који треба да се обављају. Други разлог је што је Чеда био један од оних сарадника којима никада није ништа тешко да им кажете, који ће све да уради, који ће, значи не морате да водите рачуна када сте му рекли да га подсећате да ли ће ту ствар да уради или неће да уради. У томе је на жалост, његову жалост данас, добро је када вам је сарадник али је лоше по њега лично је некада и превише одан и превише укључен у такве ствари, па и оно претпоставља што је добро када вам је сарадник, претпоставља шта би било друга ствар. Значи није од оних пуких извршилаца које пошаљете и кажете иди томе и томе и реци да не ради то и то и он оде и каже и сада овај му нешто исприча и он се врати. Не, него с обзиром да је имао страховит политички таленат, што има и дан данас, с обзиром на то да је јако добро познавао ситуацију, с обзиром на то да је био јако одан Зорану Ђинђићу и Демократској странци, с обзиром на то да је знао да је окружен највећим бројем трутова и ленштина које само гледају како да дођу до власти и да се дочепају до функције, што се иначе и десило већ одмах после 5. октобра. Највећи део онога што је тог тренутка ваљало у свим тим опозиционим странкама се дочепало до неких министарских столица, функција и тако даље јер нисмо имали довољно својих људи и практично оно што је требало да се остане тај рововски рад, оно копање, то је Зорану остало на два, три или четири нека своја сарадника које је ту имао и онда је природно да у том

неком да тако кажем вакуму који постоји немања функционисања институција и тако даље, неки људи обављају неке послове и које имају везе и које немају везе и које треба да раде и које не треба да раде, јер једноставно немате кога другог и онда је Чеда због тог што је тамо већ живео, што се преселио, а преселио се из безбедносних разлога, а другим делом што је обављао практично као сви ми који смо били поред Зорана смо обављали све и свашта. Ја сам објаснио да је моји контакти са Чуметом су практично и почели управо из тог разлога што је у међувремену између Чедe и Чумета дошло до неког сукоба. Иначе у почетку је ту врсту контаката обављао Чеда Јовановић. Дошло је, опште је познато, јер је Чуме тражио да добије дозволу за пиштољ. Чеда му је обећао, рекао је завршићемо. Онда му није завршио, није могао. Овај се наљутио и тако даље и тако даље. Онда је Драгољуб тражио да неко од Чумета те информације прикупи. Да не би било да нисмо, знате оно, да не буде а што нисте, шта те је коштало да се видиш са човеком да ти каже тај податак, боље да ти каже него да се тако нешто деси и тако даље и тако даље, тако да то су разлози због чега се Чеда нашао и како се Чеда нашао у том окружењу. Е сада, чак и тај ниво његових контаката у то време ја нисам знао и ако би некада водили тему, започели разговор на било коју од тих тема, ја бих врло брзо ту тему прекидао и касније се та тема није ни развијала даље зато што, кажем, једноставно не могу да кажем да је од мене то крио, него једноставно знате када имате неког кога не интересује нека врста теме, онда пред њим то и не причате. Тако да наравно да сам у свим тим периодима био са Чедом, наравно да сам се са њим дружио, наравно да сам се са њим виђао. Мислим, када кажем дружење, то није дружење него је то свакодневно виђање, као што се Ви, претпостављам на Вашем послу свакодневно виђате са колегама са посла са којима проводите више времена него са члановима своје породице, али то не мора да значи да са њима причате о нечему сем онога што тог тренутка оперативно радите. Знам да је на жалост та његова блискост, прво то његово становање тамо у том Сурчину несрећно, а онда касније и ти контакти које је он имао и то његово искуство и уопште неидеја шта може из тога све да се изроди је страховито пуно манипулисано, страховито пуно манипулисана. Ја сам лично са њим имао прекид у комуникацији од једно четири месеца, непосредно током јесени 2002. године, управо из разлога што су ми људи из полиције рекли, то је било током рада на Макиној групи и током тих прислушких разговора су ми рекли, «еј, као да ти кажемо, знаш шта има ново, Чеда се виђа са овима». Кажем, «са којима се виђа?» Каже, «па виђа се са овима, виђа се и даље са Легијом и Дућом». А по ономе што сам ја знао и по ономе што је он нама рекао, јер много раније смо ми да тако кажем, као што сам прошли пут причао, објашњавао да смо знали са ким имамо посла и да је он нама практично тврдио да после побуне Црвених беретки се он више са њима никакав контакт није имао

и да је апсолутно престао сваки његов контакт, а ово се дешава годину дана касније и ја морам да признам да нисам, мислим, био сам заведен јер као неки људи тамо разговарају, што би сада ти неки људи лагали. Они су наводно испред Шилерове куће стајали, опсервирани групу Душана Спасојевића и онда видели Чеду када излази и тако даље, а онда се непосредно после тога појавила информација да је Чедо на Копаонику са Легијом. Као виђени су, то ми је рекао заменик министра полиције Ненад Милић. И онда сам ја само послао поруку Чеди, нисам га чак ни звао телефоном и рекао, онда му реците више немој да ми се јавља, зато што са човеком који ме лаже не могу да се дружим, не могу да разговарам. И четири месеца ја са њим нисам разговарао и Зоран ме је питао шта је, због чега не разговарам са Чедом. Ја сам му рекао зато што ме лаже, зато што се дружи и даље са Дућом и са Легијом. Био сам убеђен да је то тако јер су ми ови то рекли, да би тек месец дана пре убиства Ненад Милић, ја сам се практично са Чедом месец и по дана пре убиства помирио. Мислим, нисмо се посвађали али смо потпуно обуставили комуникацију управо из тог разлога, што сам ја веровао да је то тако. Ово износим као пример да бих рекао колико је, до које мере је та врста манипулације и лажи ишла да то није чак, значи није било у противничкој страни, него је то било у нашим редовима. Значи Ненад Милић који није био противник и који није био, али једноставно ето, то су информације које су долазиле. Шта се испоставило? Испоставило се да та шифра за тог неког за кога су они били убеђени да је Чедо, када су дешифровали, пошто је та Макина група разговарала у шифрама, они су били убеђени да, не знам, шифра та и та је Чедо, да је шифра та и та, као што је Зоран био Зрика или тако нешто и онда су они били убеђени да би тек касније схватили да је то у ствари грешка. Није се то односило на Чеду него се односило на некога другог, а да то за Копаоник уопште није био Чедо него су то били ципови Легијини који је отишао на Копаоник у време када је тамо, не знам, био и Дућа Спасојевић, али пошто Чедо има исте ципове као и Легија, онда је неко рекао, ево вам га Чедо. То је стално било та нека врста као отприлике, не можемо да се обрачунамо са њима из полиције. Не можемо да се обрачунамо са њима када ви њих штитите. Као немојте да се правите луди, тражите од нас да хапсимо Дућу, Легију, ово, оно, а ви сте њихови у ствари заштитници. А доказ да смо заштитници, па ето, Чедо био на Копаонику и тако даље. Значи не знам ван онога што знате Ви. Не мислим да ван тога постоји ишта. Када кажем не мислим, не могу да тврдим јер нисам сведок ничега од тога да бих то могао да потврдим. Не знам то из периода када се то дешавало, кажем Вам из ког разлога, зато што сам ја био потпуно, потпуно на супротној страни, мислим не од Чедо, него нисам чак, имао сам гађење да о томе и разговарам и да зато о томе мени о таквим стварима није ни говорио, али да су злоупотребљавани ти његови

контакти који су се дешавали не само данас него да су страховито злоупотребљавани у то време, изнео сам Вам кроз овај пример.

Заменик Специјалног тужиоца Небојша Мараш: Да ли је Зоран Ђинђић био упознат са тим контактима, да они постоје?

Сведок Владимир Поповић: Са контактима Чеде Јовановића о овима о којима говорим? Да, како не. Рекао сам Вам. Чеда Јовановић, искоришћено је да Чеда Јовановић буде особа која треба ту врсту неких контаката да са њима одрађује из два разлога. Један је што је живео у Сурчину, па иначе су ти контакти долазили преко Драгољуба. Значи Зоран је тај први контакт са Милорадом Луковићем непосредно, колико је ту људи било укључено немам појма, је дошао преко Драгољуба. Чуме је био нека особа која је важила у свести нас за некога који је повезан са криминалцима, који и он сам тако неки важан лик међу њима, да ли је шеф, није шеф, то никада не знате, пошто са сваким од њих, ако сте имали прилику икада у животу да се сретнете и да попијете пиће у кафани случајно, они се представљају да су они најважнији. Увек је тај са којим се видите, увек је он главни шеф нечега, тако да нисмо могли да знамо ко је ту важан, није важан, али је Чуме важио за неког ко је битан, који је имао добре информације, који је био близак са људима из власти и Зоран је, то сам прошли пут такође објашњавао, из разлога што му је живот био угрожен од 1993. или 1994. године, а посебно 1995, 1996, 1997, 1998, 1999. и 2000. године, јер је представљао практично једину опасност за режим Слободана Милошевића имао потребу и морао да има контакте и разговоре и са људима из те сфере и то су оне његове изјаве када он то лакомислено каже, па му онда после се узимају и испочитавају му се, да човек који жели да се бави таквим стварима мора да има пријатеље и у рају и у паклу. Управо то значи то. Шта је Коштуници требала веза? Па, ко је Коштуница? Ко би Коштуницу данас, ко би њега данас на улици да прође улицом, не би му нико пришао, не би му нико ни реч рекао, а нормално, а поготово не у то време. Коштуница је био најомиљенији опозиционар Слободана Милошевића. Сетите се бомбардовања и сетите се 2000. године. Није било дана дневника да није била изјава Војислава Коштунице која је или пре СПС-а или одмах после СПС-а и ко ће сада таквог човека да јури. Што би га неко јурио? Значи Зоран је имао те контакте са таквим људима. Ти контакти су били такви да се није либио да преко некога познаника закаже ручак у «Вердију», да оде код Драгољуба, да се нађе са Чуметом, да га пита је ли шта ће бити, је ли истина ово, да, не знам и тако даље и тако даље. Преко Чумета је дошло и до тог контакта који се десио 5. октобра са Милорадом Луковићем. Током дешавања 5-ти, 6-ти, 7-ми, 8-ми, 9-ти, 10-ти, Милорад Луковић и ти неки други људи су били такорећи сваки дан ту. Ту, када кажем ту мислим на Скупштину града

где смо се то налазили и то су они састанци о којима смо причали. Договарали, кадровали и постављали људе док је то била таква атмосфера. Онда је негде тамо већ новембра, када су расписани републички избори ствар се вратила у неке природне токове који су пре тога били. Зоран се вратио у ДОС и у странку. Неки људи који су били на улици отишли су својим кућама. Очишћена је она гараж и оно што је било ту по Београду. Опране су улице. Скупштина града је почела да функционише. Више нисте могли да одлазите сваки дан у Скупштину града. Значи одједанпут су та врста тог неког заједничког окупљања које је отприлике могло да се дешава сваки дан престала и да се сада не би дешавало да се то пресели у ДОС, да сада та група људи почне да долази у ДОС или да почну да долазе у Демократску странку, јер су тада почели да долазе у Демократску странку страни министри, страни Премијери и тако даље и тако даље. Сећате се те атмосфере. А да се опет не би десило као ножем пресечена та нека комуникација са њима, не зато што ми према њима имамо неке обавезе, него зато што и даље ви сваки дан имате неку информацију важну која вам стиже да се Милошевић реорганизује, да се прикупља, без обзира што је он припремио изборе, да се у Шапцу товаре тенкови на воз. Железничар који је члан неке странке јавио је воз долази у Топчидер, 20 топова, тенкова, шта се спрема. Перишић и Вук Обрадовић долазе као војска није задовољна, хоће да се побуне и Влајко. Значи ви живите у некој атмосфери где сваки дан очекујете, питање је када ће се нешто поново тако десити. Имате огромну одговорност, говорим за Зорана Ђинђића, не за Коштуницу, пошто је он засео у кабинет Слободана Милошевића после 5 дана, отишао по Европи на честитање, узео људе од Милошевића, од Павковића, Радета Марковића, Баточанина, обезбеђења, свих редом око себе. Био је горе заштићен. Више се није бавио. Дао изјаву тада да он нема проблем са Слободаном Милошевићем 29. септембра је дао, значи још пре 5. октобра, да он нема проблем са Слободаном Милошевићем или женом Слободана Милошевића, него са својим коалиционим партнерима и да му је ту главни проблем, Зоран Ђинђић. Значи имате са једне стране огромну одговорност да све оно што сте урадили и као све то, као цео свет вас гледа, морате да сачувате, а са друге стране немате моћ да се супротставите било коме зато што војска није на вашој страни, зато што имате неко трочлано министарство, Владу Републике Србије где и даље седе људи Влајка Стојиљковића и тако даље и тако даље или Слободана Милошевића и да сада са друге стране треба да сносите ризик да када вам неко јави и каже еј, спремају се ови да нападну не знам Институт, што је сваки други дан била информација. Кренули су четири, пет дана, о томе може да сведочи и првооптужени биле окренуте неке праге противнеки топови, тенкови на Институт испред ВМА и тамо не знам где слећу хеликоптери и информације сваки дан питање када ће да...Сада, ви сносите одговорност и сада нормално је да ако вам неко од

тих људи за које знате да информације имају и да припадају том свету, без обзира да ли су овакви или онакви, тражи састанак и тражи информацију да јави или ви желите да проверите да ли је тачно или није тачно, нећете да проверите тако што ћете да зовнете Жарка Кораћа, него ћете природно да зовете Чумета или не знам већ, Легију или већ кога од тих људи и да од њих то тражите. Е сада, да то не би био Зоран и да то не би радио Зоран и да то не би било у ДОС-у, то је морао неко физички да одрађује. Драгољуб није члан странке. Драгољуб је човек који храни кокошке и свиње цео дан и живи негде ван Београда и који не може сада Зоран да укључује и њега, него му за то треба неко ко је ту близак. Сви су из Демократске странке већ министри или су неки функционери. Зоран Ђинђић има две, три секретарице у згради ДОС-а тада. Сви остали лидери ДОС-а су већ почели да раде, да реорганизују, да дижу своје странке, да се припремају републички избори најављени. Зна се да ће се узети власт, спрема се подела колача и имате два, три човека који су ту поред вас. Један од тих је Чеда Јовановић коме ништа није тешко, који је клинац, који има 30 година, који може да спава два сата дневно, кога можете да пошаљете 20 пута, при томе живи у Сурчину. Значи он је био један од тих људи који је имао задатак да у тој почетној фази, тој која је настала после тог прекида и после тог враћања у ту неку нормалу, са тим људима одржава контакте и да са тим људима проверава информације јер су се информације, пошто кажем са једне стране на челу са Зораном па се ми остали, нико од нас појма није имао о томе уопште, без обзира што су се људи бавили политиком, што смо знали, како сте ви могли да знате када вам дође не знам неко од лидера ДОС-а и каже, ево предлажемо за место начелника не знам тог и тог дела МУП-а Перу Перића. Никада чули нисте. Не знате шта је то, не знате шта вас чека. Где да проверите? Значи морате проверити из тих кругова тих неких људи. Па проверите једну страну, па другу страну, па трећу страну и тако даље и тако даље. Та врста блискости која је тада том приликом успостављена са тим људима око тог 5. октобра и то Зораново што су они одржали реч и што је Зоран одржао реч и тако даље, ето то га је држало на ту неку обавезу, изјаве које је давао и тако даље, али да опет не би било да он сада као неки нови лидери најодговорнија особа у Србији по цео дан се са њима виђа и са њима дружи и тако даље, пошто то није радио ни са неким другима, што би радио са овима, онда је ту функцију преузимао Чеда Јовановић. Да ли је он због те своје, то је оно што је кључно питање које нико никада не може да одговори, да ли је он због те своје младости, тог свог неискуства, те своје страховите потребе да одради и да му кажете Чедо иди среди онај зид, он је у стању да окречи целу ту кућу. Да ли је он због те своје потребе имао више контаката са њима него што би било потребно да има и што би неко од нас искуснијих имао, да ли су га они наивно у то увукли па као, е, сада ћемо ми да ти објаснимо, ми ћемо да ти кажемо, па га као маскоту

злоупотребљавали за то њихово. То никада нико од нас неће знати, никада неће знати, а и ако се десило то се десило апсолутно без било каквог знања самог Чедомира Јовановића. Разлози што је он са тим људима имао између осталог и можда, ако нисам био јасан да лепо кажем, да ли, то може да буде питање неке противничке стране, да ли је Зоран Ђинђић знао за сваки састанак и сваки разговор између Чедомира Јовановића и Милорада Луковића и не знам касније Душана Спасојевића. Он за састанке са Душаном Спасојевићем није ни знао. Зоран Ђинђић није имао појма ко су они и за њега су постојали то Драгољуб, Чуме, Легија. Дотле је добацивао и даље он то није знао. Сада, знао је да ту има вероватно неких стотину људи, али ко су они, ко је ту важан у хијерархији, ко је ту битан, то уопште њега није интересовало, нити је у то улазио, нити је њему Чедо када се врати са састанка реферисао, знаш, ја сам разговарао са Душаном Спасојевићем, ма какви, не постоји то, него је ту био ниво информације иди, провери Чедо молим те, иди провери вечерас тамо Чуме и ови, ови ко год да су ти, питај их да ли је тачно то, је ли могу да проверим, добили смо информацију ту неке праге, САЈ, хоће САЈ против ЈСО-а, да ли је тачно или није тачно, рекао ми Небојша Човић. Иди па провери. И онда сада Чедо оде и провери и дође сутра и каже било је то и то, али нема везе, ја ћу то да контролишем па ћу те обавештавати. И сада, то је та нека акција те контроле како ће се смирити сукоб између САЈ-а и ЈСО-а, на пример. То је један од сукоба који су тада наводно постојали. Ја не знам да ли су они били инсценирани од стране ЈСО-а или је то стварно било, али знам да је то трајало неких 7 – 8 дана или десетак дана је трајала та нека врста тензије. Крене САЈ из тамо Бежаније, како се зове оно где су закопавали оне, Батајница, крене одатле у Београд, а онда ови из ЈСО-а крену из Липовице па као спремају се као неки сукоби. Па сада ми ту нешто чујемо, рецимо Небојша Човић на пример чује па јави Зорану. Зоран је менаџер, Зоран је одговоран. Неће Човић сутра да одговара ако дође до тог сукоба. Неће Жарко Кораћ, Мићун, него ће Зоран Ђинђић. Шта ће сада? Чедо иди брзо зови тамо Драгољуба провери Чумета, питајте да ли је то тачно или није тачно. Онда сада Чедо дође и каже проверио сам, јесте, било је нешто али не брине држаћемо то под контролом. Е сада, то држање под контролом је можда Чедо око тога се видео још 5 пута, можда се сваки дан сретао код Драгољуба у Сурчину или немам појма, звао Легију на телефон да пита је ли у реду или није у реду. Из ког разлога? Па из разлога обавезе што је човеку који му је шеф или претпостављени, председник Владе, рекао не брине држаћу то под контролом. И Зорана то не интересује значи да ли је он после тога требао да се види 25 пута, да ли је тај сукоб гашен наредних месец дана или је угашен сутрадан, њега само интересује да се обавести, да му Чедо дође и да каже оно је у реду или да му каже знаш шта, нисмо оно могли да урадимо, мораш ти сада да се укључиш, ајде ти сада на састанак са

тим и тим. Значи говорим како то функционише иначе. Претпостављам да то функционише тако у послу Вашем или сваког од нас ко има своје сараднике. Кажете му да нешто одради и не интересујете се сада да ли је 150 пута звао пословног партнера или га је звао једанпут, а 149 пута је било заузето или га је добио па није био ту. Вас интересује крајњи резултат. Значи говорим објашњавајући да не извлачим се да дам одговор на ово питање. Не могу да га дам тачно тако како сте ме питали јер га не знам, пошто нисам сведок тога. Не знам ништа више од онога што иначе знам. То што знам знате и сви Ви. Скоро сам сигуран, стопостотно да је то тачно што он говори, а одговор на питање да ли је Зоран слао и да ли га је слао дао сам додатни одговор и на питање да ли је за сваки састанак са њима Зоран баш знао и био обавештен, зато сам ово додатно.

Председник већа: Председник већа доноси

РЕШЕЊЕ

Прекида се главни претрес ради одмора у трајању од 30 минута.

НАСТАВАК ГЛАВНОГ ПРЕТРЕСА У 13,07 ЧАСОВА

Председник већа: Констатујем да је уз дозволу председника већа главни претрес напустио адвокат Слободан Миливојевић који се јавио председнику већа.

Председник већа доноси

РЕШЕЊЕ

Да се настави извођење доказне радње саслушања сведока Владимира Поповића.

Нека приступи пред судско веће.

Право на питања има судија члан већа Ната Месаровић. Изволите.

Судија Ната Месаровић: Данас приликом сведочења изнели сте да је Земунски клан и њихове вође, да су имали заштиту у полицији, судству, здравству, лекари и тако даље. Сада мене нешто интересује, да

ли су ти људи који су им пружали заштиту из ових органа власти и здравства имали контакте са челницима ДОС-а или уопште са члановима ДОС-а, ако јесу са ким или евентуално са члановима Владе, одакле Вам је баш познато ти подаци о којима сте говорили?

Сведок Владимир Поповић: Рекао сам Вам. Ниво мојих сазнања је двострук. Један је на основу онога што сам имао прилике да чујем и пре тог чувеног састанка између мене и Љубише Бухе који се десио после покушаја његовог атентата. Познато је да сам, то сам већ изјавио, да сам ја са њим имао десетине контаката пре тога и да је приликом сваког од тих контаката он користио прилику да ми на неки начин саопшти, стави до знања да бих ја то пренео даље, колико су они као организација моћни и како имају своје људе и тако даље. То се некада показивало врло практичним стварима, типа да је знао пре него други, добијајући информације од њих шта ће писати у којим новинама, шта ће за пар дана ко да изјави у јавности, да ли ће неко негде да буде ослобођен у неком судском процесу или неће, нарочито оно када је неко убијен или ако је неко пуцање негде било у року од 5 минута или 10 минута је увек био он тај који је преко тога добијао информације како се до тога долази. Не долази до оних најбаналнијих и најтривијалнијих типа украду неком аутомобил од познаника или од пријатеља и неко од њих вам то заврши у року од 10 минута. Значи то је био један ниво. Наравно, нису никада они дефинисали и декларисали ко су ти њихови људи, ко су те њихове везе. Оно што овог тренутка сви ми знамо и оно што смо успели да сазнамо, на жалост та акција «Сабља» је завршена раније него што је требало и зато нисмо успели да сазнамо ко су други осим Пажина. Имате једног врло високог функционера полиције, значи врло високог, врло високо место, не у хијерархији МУП-а, него на кључном, ко је за њих важан и које је за њих битно, ко је био припадник те организације. Имате једног лекара оног који је побегао, кога данас нема у Београду, који је био њихов припадник или члан њихов или њихов плаћеник. Имате неке од тужилаца на жалост који се сада извлаче болеснима и тако даље, који су били блиски са њима, добијали новац од њих. Постоје људи који су носили новац и тако даље, на врло кључним и битним местима или неке судије које су били председници већа, на жалост, кажем Вам, није та истрага ишла толико далеко да би могли данас да знамо. Ја да знам ко су, верујте да не бих чекао овај тренутак у суду да то кажем него бих то рекао много раније. Значи могу да шпекулишем, могу да сумњам, могу да знам оно као што зна свако жив. Значи можете у било које тужилаштво да одете у Београду или било који суд у Београду и да 5 дана седите у оном кафеу и знаћете како са ким можете да направите договор. Наравно, за то нећете имати никада доказ.

Председник већа: Право на питања имају пуномоћници оштећених.

Констатујем да адвокат Рајко Даниловић нема питања.

Адв. Срђа Поповић има реч.

Адв. Срђа Поповић: Ја врло кратко само. Мене занима само да нам објасните не знам да ли је о томе било довољно речи, како сте се Ви уопште нашли у окружењу покојног Премијера Ћинђића?

Сведок Владимир Поповић: Ја сам се са Зораном Ћинђићем упознао 1992. године односно пре тога сам се видео једанпут у стану заједничког пријатеља непосредно после 9. марта. Ја сам почетком тих 90-тих година у то време обављао функцију директора једне велике и важне, значајне маркетингшке агенције, а моји политички ставови су били блиски тадашњој опозицији, с тим што сам тада био близак Српском покрету обнове и оном делу монархистичком који је био уз престолонаследника Александра, па сам тако и био део тог тима његовог доласка. Био сам учесник 9. марта и био сам на супротној страни политичкој од политике тадашње Демократске странке коју је водио Драгољуб Мићуновић и Зоран Ћинђић, сматрајући да су они сувише млаки. Ја сам припадао овом радикалнијем крилу и упознали смо се непосредно после тог 9. марта у стану једног заједничког пријатеља и посвађали око приступа како је требало да изгледа 9. март, а није изгледао, а онда сам се 1992. године преко другог једног пријатеља заједничког срео у неким другим околностима и од тада почиње да тако кажем нека врста нашег познанства. 1993. године сам ангажован од стране врха Демократске странке односно Зорана Ћинђића јер тада је председник још био Драгољуб Мићуновић, али је Зоран Ћинђић био носилац изборне листе Демократске странке и заједно са својом агенцијом и са осталим неким сарадницима учествовао у раду на тој његовој изборној кампањи, тој чувеној из 1993. године «Поштено», а онда смо се кроз рад у тих 2 – 3 месеца рада и приватно зближили зато што смо блиски годинама. Он је био нешто незнатно старији од мене. Блиски по менталитету, блиски по многим стварима и од тада је практично кренуло моје и његово и дружење, а и пословни рад у смислу моје помоћи Демократској странци. Нисам постајао члан странке јер ме то није интересовало, али сам све време био уз Демократску странку и радио сам све изборе или све кампање Демократске странке изузев онога бојкота 1997. године. Током дешавања касније 1999. године, да бих објаснио откуд ја у Влади и зашто баш толико близак са њим, у међувремену је однос између мене и њега постао много више пријатељски него што је био пословни или што сам ја имао да тако

кажем блискости и везе са политиком или са Демократском странком. Био сам близак политички али сам врло ретко одлазио у странку и нисам у животу присуствовао ни на једном састанку, ни на једном скупу нити било шта, сем онога што су присуствовали сви остали грађани, 1996. године демонстрације и тако даље, али сам онда кажем, то наше дружење, то пријатељство онда прерасло у један јако висок степен пријатељства и породичног и његове супруге и његове деце и моје девојке са којом сам тада живео и тако даље и тако даље и онда је дошла 1999. година и наше склањање из земље. Пре свега Зораново из разлога јер смо знали да је први на тој да тако кажем мети, а онда смо после непосредно после тога како сам ја већ тада живео у иностранству, онда је он непосредно после завршетка бомбардовања дошао код мене и онда смо одатле заједно одлазили у неке посете које је он организовао, ишао код Шредера, код Хавела, код осталих лидера аустријских и тако даље и тако даље. Ја сам био неко ко је да тако кажем представљао, да не буде да је сам, да не буде оно, да не буде сада да је председник Демократске странке у посету немачком канцелару па сада иде сам, са једном ташном, него ипак има некога поред себе, некога у кога се узда, ко му је близак и тако даље. Једном речју он је мене постепено увлачио у ту политичку причу, али ја сам се све време од тога одгуривао, одгуривао, одгуривао и онда ме је 2000. године звао пошто Савез за промене и неке друге агенције су већ почеле да раде изборну кампању ДОС-а и она је имала јако пуно шумова и нејасноћа зато што су у то време имали Милошевића на једној страни, а против Милошевића формално као једну коалицију, али ту коалицију, јавност није била довољно артикулисана, јер сте имали и ДОС и Савез за промене и Коалицију Дан и Чанка и Исакова који су били нека нова коалиција. Имали сте Коштуницу који је имао сам за себе и Зоран је видео да ће то лоше изаћи и онда ме је молио да дођем. Ја тада нисам живео у земљи и молио да дођем на месец дана само да водим ту кампању. Ја сам дошао пошто је Зоран формално био менаџер кампање али он није могао да буде у Београду, није могао да се бави медијима и том координацијом јер је био на терену у оном аутобусу који је обилазио Србију и онда сам ја дошао тачно 1. септембра у Београд на месец дана и тих месец дана се продужило до 5-ог, а онда 5-ог се продужило до избора децембра, па сам радио и те изборе за децембар који су били децембра, а онда ја сам му тражио и молио га да после тих избора се не деси да случајно негде објави да ће ме на неко место поставити јер ми је то урадио 5 – 6 година раније када су биле демонстрације 1996. године, па је без мог знања најавио да ћу ја бити директор «Студија Б» што ми је само правило проблеме због посла којим сам се ја бавио и због своје фирме коју сам радио и он је, да тако кажем, поштовао тај наш договор и није ме ни на какву функцију постављао. Тада сам схватио да то и није неки њему велики проблем пошто су се утркивали, више је било кандидата за

министарске функције него што је тада било чланова, али свеједно, знао је да сам му важан и да сам му битан и тражио је, инсистирао да макар на месец дана дођем у Владу да му помогнем око формирања кабинета. Из ког разлога? Из разлога што сам ја имао искуство претходно 15 година сам обављао функцију директора велике међународне фирме која је у одређеним временским периодима имала и по 50 – 60 запослених људи и имала промет од десетак или петнаест милиона марака годишње. И то искуство које сам као менаџер те фирме имао је било драгоцено за неко потпуно неискуство које Зоран Ђинђић није имао. Значи он је био политичар, он је био филозоф, он је имао Демократску странку која је била таква каква је организована и то је био разлог што сам ја пристао да тако кажем да на неки начин дођем. Зато се нисам експонирао, зато ме није било у јавности јер сам желео да то после месец дана или два, када му помогнем, када се извучем, не буде неки драматичан сада ту преокрет у Србији, аха, ушао је па изашао. Зато нисам давао интервјуе, зато нисам давао изјаве. На жалост супротна страна је то искористила да би ме представила као неког мистичног лика који је повезан са криминалом, који ту обавља неке прљаве послове за Зорана и тако даље и тако даље и тих месец или два на жалост због свих околности које су се дешавале, хапшење Милошевића, изручење Милошевића и како већ, су се протегли до краја.

Адв. Срђа Поповић: Добро. Ова Ваша функција у Бироу је ли то била плаћена функција?

Сведок Владимир Поповић: Па, јесте, с тим што ја нисам добијао паре и нисам узимао паре. Мислим, када кажем јесте, претпостављам да јесте по некој како се то зове систематизацији радних места.

Адв. Срђа Поповић: Јесте ли Ви имали друге изворе прихода у то доба?

Сведок Владимир Поповић: Ја сам дошао као човек који је за овдашње прилике релативно богат и то је један од разлога што ме је Зоран, један од разлога што ме је Зоран довео ту, јер Зоранова визија формирања те Владе, ако се сећате, он је то и јавно тада говорио је да ће у Владу довести људе који су претходно већ се негде опробали, доказали, који су материјални, који су имућни, који неће имати потребе, који неће да раде, јер је знао да не може да ангажује никога ко ће да ради за 100 марака. Не можете да имате министра који ће да се убија од посла, да ради тако одговоран посао за плату која је била тада 10.500,00 динара, него да ће ту доћи неко ко је или материјално обезбеђен или на други начин је решен, а да може да помогне у тој ствари и не да нисам

добијао само своју, да нисам добијао плату, него сам и плаћао сва путовања која сам званично као члан те Владе по одлуци Владе обављао и одлазио са тим Премијером, његове авионске карте у неколико прилика, моје све авионске карте приликом званичних одлазака у Америку, хотеле где смо тамо спавали и тако даље, али то је био договор који сам ја направио са њим и то је нешто што је он очекивао и од других људи. Као што знате и Боже Ђелића и Пителића или тако неких министара или Влаховића, људи који су већ били довољно имућни и о којима није морало да се води рачуна да ли ће ако се нађе у прилици да је негде у иностранству моћи да плати вечеру свом неком пословном партнеру или ће гледати и размишљати како да шпара дневнице и тако даље.

Адв. Срђа Поповић: Је ли икада било речи о Вашем кандидовању на било коју политичку изборну функцију?

Сведок Владимир Поповић: Не.

Адв. Срђа Поповић: Имате ли Ви уопште неке политичке амбиције?

Сведок Владимир Поповић: Не.

Адв. Срђа Поповић: Хвала.

Председник већа: Право на питања има адвокат Радивој Пауновић. Изволите.

Адв. Радивој Пауновић: Господине Поповићу, ја бих Вас питао најпре једно питање у вези са дрогом. Она је овде често била предмет расправе. Да ли Вам је познато било шта када се нова власт, да ли Зорана Ђинђића или можда и она раније мало тројна, први пут срела са питањем постојања односно први пут срела са информацијом о постојању неке дроге у трезору «Комерцијалне банке» у количини, Ви знате да је она врло импозантна и ако Вам је нешто о томе познато шта Вам је познато, шта се око тога дискутовало, одлучило и на крају урадило?

Сведок Владимир Поповић: Познато ми је оно што је познато мање више свима. Не могу да се сетим ко је први то јавио мени, али се сећам да сам ја то дошао и рекао Зорану да је отприлике као то је био онај период практично када је најважнија ствар била за све нас, али и за јавност у Србији, пошто смо живели у друштву сличном као данас, то значи сви се знају, свима је све јасно, само сви ћуте и нико ништа не говори. Када кажем слично у том смислу не мислим да је слично, да су

то исти режими. Не, него говорим да једна атмосфера онако, сви знају о чему се ради, свима је свака ствар јасна, али недовољно моћни. Значи знали смо шта ради та држава. Знали смо да се бави трговином дроге. Знали смо ко убија, све оно што сам већ малопре говорио и тако даље и тако даље и то је знала јавност у Србији и од нас се очекивало да после 5. октобра почну да се те ствари о којима се шушкало, причало, шпекулисало, појављивало, које су уосталом и сами ти лидери ДОС-а док су били опозиција критикујући ту власт јавно износили, говорили и најављивали да дан када они буду преузели власт практично то ће почети да се отвара та Пандорина кутија. На жалост то није могло да се деси после 5. октобра, а из познатих разлога Коштунице заштите највећег дела криминалног тог језгра Милошевићевог, институцијалног које је он узео у своје окриље и из другог дела зато што је ова Влада практично била Влада која је била немоћна да било какву ствар уради и онда је тај датум постављања Зорана Ђинђића на место председника Владе и Премијера без обзира на то што је он, то сам прошли пут рекао, његов главни план и главни циљ је био вођење привреде, економије ка неким европским и светским стандардима, али у исто време оно што је било много важније јавности то је где су паре, где је дрога, где су лешеви, ко је кога убио и тако даље и са једне стране сте имали огроман притисак јавности и медија који су се сада ослободили, који су од вас очекивали то. Није их много интересовало што је Зоран имао састанак тамо не знам, јесте, али није то толико важно што је имао састанак са париским клубом, па ће они не знам шта ће, нешто већ. Интересовало их је хоће ли бити веће плате и да ли ће одговорати кривци и из тог разлога ово говорим, значи из тог разлога су информације као што је та или било која друга која је на ту тему била, биле драгоцене и имале неку врсту приоритета у тој некој нашој дневној комуникацији зато што је том главном тржишту, под тржиштем називам јавно мњење и медије који су то практично сваки дан од вас очекивали, било неопходно да се што пре почне да дају докази јер у противном сте већ почињали да будете оптуживани да их штитите. Пошто сте имали искуство да 4 месеца пре тога једна страна штити једну другу страну и већ је народ почео да због тога буде незадовољан, тако да неко је, не могу да се сетим ко, али неко је ту информацију мени дао. Није била у питању само дрога него је било у питању и неко злато, мада је дрога остала само позната због те импресивне количине, али је било и неко злато. Знаш да је било неко злато одузето од неких Шиптара 1999. године ту по Београду, када су неки ескадрони ЈСО-а, не ЈСО-а, извињавам се, него неких парајединица ДБ-а из патриотских разлога оно када је био рат на Косову 1998. и 1999. године, па те неке Шиптаре које су оптуживали да овде праве паре у Београду, а финансирају доле УЧК, онда су им они затварали радње, финансијска полиција, отимали злато и тако даље и то неко злато је нађено тамо негде, не знам килограми неки, не знам колико је било и

онда је то мени речено. Ја сам то рекао Зорану. Он је био супер срећан што је то тако. Није се око тога ништа посебно бавио и ништа сем да сам имао задатак око тога, моја веза је била да сам имао задатак да организујем, пошто ми је то био посао, прес конференцију која је дан или два после тога се одржала у згради МУП-а. Није се одржала у згради Владе. Ја сам био у згради Владе у Немањиној улици. Они су имали своју информативну службу, али с обзиром на важност такве акције онда је од мене, мислим министар Михајловић тражио, звао ме је и рекао да организујем новинаре, да новинари дођу. Ја нисам био чак тада ни у згради. Некада сам одлазио у зграду МУП-а на те састанке, али тада нисам и знам да је била та прес конференција. Мој задатак је после тога био да то дистрибуирам. Знаш да смо имали један разговор једино што знам ван тога смо имали један разговор, не знам, не могу да се сетим ко, неко из кабинета са Љубом Шиптаром јер је било оно питање пошто су нас звали као да ли ће он, Љубом Михајловићем, извињавам се, директор «Комерцијалне банке» да ли ће он одговарати или неће одговарати, да ли ће бити ухапшен, неће бити ухапшен, јер је дрога нађена у његовом и да је он са неким из кабинета разговарао и рекао, ма, као, «еј, откуда ја знам, мени су дошли држава и рекли дај кључеве од сефа, дао сам кључеве од сефа, могли су да држе и мртве Шиптаре, немам везе са тим». Значи то знам и знам после тога ову сулуду, измишљену причу не од стране првооптуженог него његових ментора који су са том причом покушали да успоре или онеспособе овај процес.

Адв. Радивој Пауновић: Друго питање би било Ваш професионални и лични однос са покојним Премијером је мање више познат, не само из Вашег излагања овде током суђења него и из информација које имамо из средстава информисања. Ви сте малопре говорили веома детаљно о улози коју је Чедомир Јовановић имао у тој непријатној комуникацији са том другом страном, штавише и Чедомир Јовановић је често говорио о прљавим рукама, ако се не варам, па би моје питање било, да ли Вам је икада покојни Премијер ставио било какву примедбу и најмању на ту улогу коју је Чедомир Јовановић имао у тој комуникацији са том другом страном и да ли је икада било речи о томе да он то не ради коректно и онако како се од њега очекује или штавише да ли је због тога можда био евентуално похваљен или признање неко му дато или, у том смислу?

Сведок Владимир Поповић: Да Вам кажем, никада комуникација између нас, с обзиром да смо ми пре свега били пријатељи, значи није ишла на начин да ми сада седнемо, разговарамо и да образложимо и да је он задовољан или незадовољан. Мислим, Зоран је био шкрт на комплиментима. Спадао је у ту категорију људи у које спадам ја и то је мени било потпуно јасно и блиско. Значи био је од оних

који је у стању да много чешће коментарише када је нешто лоше него да похвали када је нешто добро зато што и ја исто сматрам да када је нешто добро и природно је да је нешто добро. Не похвали се пилот авиона када слети успешно из Америке у Цирих јер му је то посао, али је катастрофа ако једном у животу слети ван писте, а неко може да замери, а неко не може да замери тако да није, хоћу да кажем, није био та врста особе која ће сада да хвали неке људе или да криви неке људе. Нисмо разговарали. Разговарали смо о Чедомиру Јовановићу хиљаду пута о хиљаду ситуација. Са неким је био презадовољан, са неким незадовољан као и у осталом Чедомир са њим или Зоран са мном или ја са Зораном. То је природно у некој комуникацији. Рекао сам мало пре, поменуо сам да сам са Зораном имао разговор у фази када ја са Чедомиром Јовановићем нисам разговарао, када је та комуникација између нас прекинута, да сам тада разговарао са Зораном и да ме је питао шта је то, због чега ја са Чедом не говорим, о чему се ради јер га је то интересовало. Онда сам му рекао да је то из разлога што сам добио информацију да се виђа са овим Сурчинским кланом или несурчинским кланом или Земунским или Легијом или није важно већ са ким, ко је у том тренутку био важан. Није се он у то удубљивао и оно што знам, значи, а то је што знају и други да је однос Зорана Ђинђића према Чедомиру Јовановићу био такав да без обзира на хиљаде неких ајде да тако кажем репова који су Чедомира Јовановића вукли и у време док је био председник посланичке групе, Зебра, аутомобили, нови Марко, Крцун, понекада можда неко његово осино понашање, изјаве, драње за скупштинском говорницом и тако даље и тако даље. Значи он је и у то време био неко ко је врло оспораван и од стране самих коалиционих партнера из тог ДОС-а и тако даље, да без обзира на те неке његове да тако кажем клиначке или како год да их назовемо испаде који не доличе некој функцији коју је обављао, да је Зоран Ђинђић, то је рекао и мени и многим људима, да је без обзира на све то Чедомир Јовановић једина особа из Демократске странке чију је сваку политичку изјаву спреман да потпише бланко за разлику на жалост од осталих мојих потпредседника и чланова странке где када видим да проговоре тресем се пола сата шта ће рећи. Значи њему је Чедомир Јовановић био важан и битан зато што је суштина странке политика и зато што је Чедомир Јовановић једини поред њега успевао да не мора да се зове Зоран да се пита консултација, е, шефе, шефе, зову ме, шта да кажем, шта да кажем, а да не говорим када имате интервју па када не можете да знате шта ће вам све поставити питања и да је по том питању га врло ценио, али то знају и сви остали из странке.

Адв. Радивој Пауновић: Хвала.

Председник већа: Право на питања има адвокат Божо Прелевић. Изволите.

Адв. Божо Прелевић: Хвала. Након атентата на Премијера Ђинђића, да ли се у згради Владе обавио разговор са особом, шефом обезбеђења зграде Владе Копривицом и да ли нам можете рећи више информација шта сте том приликом сазнали?

Председник већа: Председник већа доноси

РЕШЕЊЕ

ЗАБРАЊУЈЕ СЕ питање адвоката Боже Прелевића зато што је правно недозвољено јер је сведок Данило Копривица саслушан на главном претресу и сва обавештења и подаци који су прикупљени ван Законика о кривичном поступку не могу бити правно релевантни.

Адв. Божо Прелевић: Након атентата или у време атентата да ли сте Ви имали неку функцију у Влади Србије?

Сведок Владимир Поповић: Да.

Адв. Божо Прелевић: Хоћете рећи коју?

Сведок Владимир Поповић: Секретар бироа за комуникације. Исту коју сам имао и пре тога, секретар бироа за комуникације. То је једина функција коју сам имао од дана мог уласка у Владу до дана изласка из Владе, који је био 4. јула 2003. године.

Адв. Божо Прелевић: Да ли сте добијали било какве писмене или усмене извештаје из државне безбедности односно БИА, а оне извештаје који су прослеђивани Влади, да ли сте имали прилику да то читате, да се упознате са њиховом садржином?

Сведок Владимир Поповић: Када? Од дана када сам био у Влади до дана када сам изашао из Владе?

Адв. Божо Прелевић: Да.

Сведок Владимир Поповић: Имао сам прилику.

Председник већа: Само ради техничке напомене, окрените се мало ка микрофону пошто се снимају сви разговори и изјаве које се дају пред судом тако чисто због техничке, мало се окрените ка микрофону да

би могли добро да снимамо, а Ви колега Прелевићу само мало гласније, пошто Вас не чујемо и усмерите тај микрофон. Изволите.

Сведок Владимир Поповић: Онда можда имам непристојан однос према, непристојно стојим.

Председник већа: Не. Не стојите уопште непристојно, него у принципу изражавате једну врсту поштовања према људима који Вам постављају питања, али у суштини не морате ни тамо да се окрећете него можете пред већем, али дозвољава се и тако није никакав проблем. Изволите.

Адв. Божо Прелевић: Значи да ли је у тим информацијама било посебно крајем 2002. године и почетком 2003. године било каквих извештаја о угрожености Премијера?

Сведок Владимир Поповић: Да Вам кажем, не сећам се, поготово крајем 2002. године нисам био у прилици, нисам био у ситуацији, као што је познато, ја сам из Владе отишао на једно месец и по дана, то је било новембар 2002. године и део децембра 2002. године и тада нисам био у прилици да читам те извештаје, при чему на одговор да ако треба да појасним одговор на прво питање, ја сам имао прилику да читам извештаје те који су стизали из државне безбедности тако што сам највећи број тих извештаја добио од Зорана, типа, он их добије, а ја их нисам добијао по својој систематизацији него их добије Зоран и онда када ја седим код њега, када има потребу да ми нешто објасни, да ми покаже или откуд знам шта, ево прочитај, види шта се пише или у склопу послова које сам ја обављао и које сам ја радио, тако да не могу да потврдим да ли је постојао допис крајем 2002. године писмени из службе државне безбедности о угрожености Зорана Ђинђића. Постојала је акција која је завршена 1. новембра 2002. године привођењем Макине групе где је директно било припремано убиство Зорана Ђинђића и чланова његове породице, па је то да тако кажем један елемент приче. Постојале су врло често неке информације да су неки затвореници из неких затвора пуштени или побегли као што је био случај крајем 2002. године неки плаћени убица из неког нишког затвора је побегао па се одмах то повезивало да се то односи на Зорана, тако да нисам видео, а не сећам се да ли је у неком од тих извештаја баш децидирано писало и такви извештаји мислим да нису никада ни постојали. Такви извештаји, БИА такве извештаје никада и не ради. Ви можете у извештајима типа то што се добије од БИА, ви сте имали прилику вероватно као и многи други да читате то. То је углавном гомила неких глупости и будалаштина. Дете из основне школе може боље да састави тај допис у коме ту пише неки оперативац, нека веза и у некој кафани седео па је

слушао, па му је тај рекао да тај власт мрзи, а близак је са овима, а постоји индиције да ће урадити то и то, тако да не сећам се тачно да ли је постојало.

Адв. Божо Прелевић: Кажите ми молим Вас, Ви сте сада рекли да сте били један период ван Владе, да ли то значи да сте од јануара 2003. године или од Нове Године 2003. године до атентата били у Влади и обављали функцију?

Сведок Владимир Поповић: Да.

Адв. Божо Прелевић: Да ли сте на било који начин били укључени у истрагу која је спровођена након атентата, истрагу полиције?

Сведок Владимир Поповић: Јесам. Како не. Ја сам био последња карика у тој истрази, а то значи моја функција секретара бироа особе која је имала задатак са медијима да комуницира и контактира, моја обавеза је била да оно што добијем од истражних органа, што су они радили на терену, кабинетима, већ где су радили и тако даље и што одлуче да треба да иде у јавност и да може да иде у јавност, да није противно закону, да не штети истрази и тако даље, мој задатак је био да то саопштим новинарима. Ако сте мислили на истрагу коју спроводе полиција и тужилаштво, наравно да нисам. Није нико сем њих.

Адв. Божо Прелевић: Везано за то, Ви долазите врло брзо, колико сам разумео из Вашег претходног исказа након атентата у зграду Владе?

Сведок Владимир Поповић: Три, четири минута пошто је возило са Зораном отишло из Владе.

Адв. Божо Прелевић: Да ли Ви улазите на тај улаз?

Сведок Владимир Поповић: Улазим, да, на тај улаз улазим јер сам се паркирао од стране кафића «Монумент» и зграде где је то било и улазим ја и два припадника полиције која су са мном ишла и онда ме неко из тих ових, из тог баш улаза број 5, драо се, бежи, бежи, бежи, пуцају, пуцају, пуцају. Тада сам схватио, мислим чуо сам преко телефона пре тога да је било пуцање на Владу али тада нас је неко увукао унутра. Не сећам се ко је тај ко је ту био. Никог није било. Значи све је било равно али ми смо ушли ту ја и два припадника полиције.

Адв. Божо Прелевић: Нисам разумео најбоље да ли сте Ви чули шта се десило па сте дошли у Владу или сте иначе кренули у Владу?

Сведок Владимир Поповић: Да. То сам дао изјаву и рекао, значи мене је звала једна девојка и рекла ми је, зато сам и дошао и кренуо са тог паркинга и зато сам том пречицом и дошао ту да бих што пре дошао до Владе.

Адв. Божо Прелевић: У тренутку уласка на тај улаз, да ли сте Ви приметили да ли је неко обезбеђивао те доказе, материјалне трагове који постоје око улаза унутра?

Сведок Владимир Поповић: Кажем Вам да је био неко ту на вратима. Неки ја не знам да ли је то био Копривица или је био неко ко је иначе ту био на тим вратима, јер на сваким вратима зграде Владе је био понеки припадник полиције који се бавио обезбеђењем. Сећам се да сам видео ту неку крв и сећам се да је он нама рекао, бежи, бежи, склањај се, склањај се, овде пуца се и тако даље. Онда сам врло брзо после тога ушао унутра и више се не сећам шта је било.

Адв. Божо Прелевић: Ја се извињавам што ћу скакати са теме на тему. Ви сте споменули у једном тренутку дан или значи 5. октобар или 4. октобар је дан када је дошло до контакта између покојног Зорана Ћинђића и Брацановића и Легије.

Сведок Владимир Поповић: Не знам да ли је дошло до Брацановића. Мислим да је дошло само до Зорана Ћинђића и Легије.

Адв. Божо Прелевић: Небитно.

Сведок Владимир Поповић: Па, битно је.

Адв. Божо Прелевић: Добро. Значи ево питање следеће, да ли су господин Брацановић и овде првоокривљени Улемек по ономе што сте Ви знали били људи од највећег поверења Радета Марковића?

Сведок Владимир Поповић: Радета Марковића?

Адв. Божо Прелевић: Да.

Сведок Владимир Поповић: Па, може да се каже. Да.

Адв. Божо Прелевић: У једном делу свог исказа сте рекли да су у МУП-у прихваћене неке сугестије, рекли сте ако сам добро записао, били смо принуђени да поставимо Брацановића, да ли можете да нам објасните, а зашто сте били принуђени, да објасните ту принуду, да ли

је могло другачије, значи чиме, да ли могу да схватим да је то било уцењено, значи просто да појасните то што Ви мислим да добро знате јер сте тада били на извору информација?

Сведок Владимир Поповић: Да Вам кажем, могу да Вам објасним, само када би ми рекли шта Вам тачно ту није јасно?

Адв. Божо Прелевић: Ви сте рекли да је дошло до одређених кадровских решења која су између осталог, да је неко водио кадровску политику?

Сведок Владимир Поповић: Разумем, али шта Вам тачно није јасно, да не би било поново...

Адв. Божо Прелевић: Зашто сте морали да прихватите?

Сведок Владимир Поповић: Па, добро. Значи покушаћу да поновим оно што сам овом приликом рекао. Зоран Ђинђић је био оптуживан да је издајник, да је човек који лако пушта низ воду своје сараднике, да је човек који је прагматик, који је филозоф...

Председник већа: Само један моменат да Вас прекинем у Вашем одговору. Немојте одговарати поново оно што сте већ рекли. То је забележено, постоји у транскрипту, то сте већ и објаснили. Него, да ли имате нешто да додате ван свих разлога које сте навели, значи контекста дешавања, историјског догађаја, везано односа који је имао врх ДОС-а укључујући и Зорана Ђинђића са ЈСО, његовим командантом тадашњим првоокривљеним Милорадом Улемекком, да ли имате још нешто да додате што сматрате да је битно у циљу допуне евентуално одговора на ово питање?

Адв. Божо Прелевић: Извињавам се, да преформулишем?

Председник већа: Не морате ништа преформулисати. Ви сте поставили питање. Међутим, одговор који Ви дајете не морате понављати јер смо већ то чули. Изволите.

Сведок Владимир Поповић: Па, ако могу да одговорим на ово друго питање, то би била само потврда да је Зоран један лош карактеран човек који је ето искористио људе пре 20 дана или месец дана, да помогне да дође на власт, а сада када треба неког од тих људи да им се реваншира на неки начин да им учини, он то не ради. Уосталом Вама могу да одговорим то лакше него неком другом, Ви сте били коминистар три месеца коминистар полиције, па сте исто тако били принуђени у тих

три месеца да или не смењујете неке људе са неких функција за које знате да су морали да буду смењени или да неке људе на неке функције јер је тада дошло, у том периоду Вашем је дошло ипак до неких врста рокаде и мењања. Одговор на то питање може да буде због чега Драган Илић који је био начелник криминалистичке полиције у време док сте Ви били коминистар није склоњен из зграде полиције као генерал него је и даље владао том истом полицијом, јер сте били принуђени, с обзиром на политичке околности.

Адв. Божо Прелевић: Ја бих онда био сведок. Не могу да имам ту околност.

Сведок Владимир Поповић: Покушавам само да Вам објасним то што Вам није јасно, што мислим да већини јесте.

Адв. Божо Прелевић: Значи питање је само шта би се десило да нисте прихватили та кадровска решења?

Сведок Владимир Поповић: Па, кажем Вам, не знам шта би се десило. Ко зна шта би се десило. Можда би побуна Црвених беретки била фебруара месеца, не знам.

Адв. Божо Прелевић: Након да кажем раздвајања та два клана, Сурчинског и Земунског односно сукоба између Бухе и Спасојевића, да ли сте имали информације, сазнања, да је Земунски клан хтео да убије Љубишу Буху и да ли сте имали информације који су разлози, ако су то хтели, зашто су то хтели, ако сте имали информације?

Сведок Владимир Поповић: Па и то сам рекао. Имали смо информацију, значи ја сам информацију добио посредну да Љубиша Буха лоше стоји код Дуће и Легије још пар месеци пре него што се десио тај покушај атентата. Подсетићу Вас да је пар месеци пре него што се десио тај атентат нестала жена Љубише Бухе и да је у јавности до нас и тако даље, за њен нестанак директно оптуживан Љубиша Буха, а да је она нестала и без обзира што је повод био породични разлози, што се у међувремену Љубиша Буха са неком другом женом оженио и добио дете са неком другом женом, у суштини прича је била да Љиља Буха је решила да проговори за везу мафије и Љубише Бухе. Другим речима, Љубише Бухе, не Милошевића и тог периода, него наравно Зорана Ђинђића, Чеде, Бебе, ДОС-а и тако даље и тако даље и да је то разлог што је он њу убио и он је тада био и у болници, имао је онај проблем оно тровање, мада се то тада није знало да је тровање и тако даље. Међутим, то су биле градске непотврђене приче које су делом долазиле и од самог Пажина који је имао функцију бар тада званично за полицију, нашег

човека у њиховим редовима, да Љубиша Буха стоји јако лоше и да су ови врло незадовољни и да је ту међу њима дошло до неког сукоба. Наравно да нисмо имали ниједан материјални и јасни доказ, чак ни на сам дан атентата, то сам такође рекао, да су ме замолили да одем и да се нађем са њим, да искористим ту прилику. Ненад Милић, Милан Обрадовић који су покушавали претходно са Љубишом Бухом значи то такође може да се провери преко инспектора криминалистичке полиције београдског СУП-а у тој фази када су двадесетак дана или месец дана пре него што је био тај покушај атентата, покушавали са њим да направе договор да призна шта има да призна и да ће га спасити. Такође мислим да сам то овде на овом сведочењу такође изјавио, да ме је двадесетак дана пре него што је био покушај атентата на Љубишу Буху он звао и дао ми бројеве телефона нека два аутомобила који су га прогањали и јурили из неког «Пасата» и тако даље, да сам све те податке предао полицији, да је полиција онда то искористила па су га поново звали на разговор и терали га и тако даље. Мени је заменик министра полиције Милић рекао «не вреди, разговарали смо, прави се луд». Овај инспектори не могу од њега ништа да извуку. Неће ништа да каже. Нема појма. Само као ето неко га јури и из тог разлога сам се ја и појавио неколико сати после тог покушаја атентата на месту где је био тај атентат на њега и покушао да сам њим у том разговору то извучем. Објаснио сам да ми је рекао да нема везе, да је рекао да не зна о коме се ради, да ми је послао тог дана поподне Сашу Алекса директора његове фирме за асфалтирање који ми је рекао да то ради војска и ништа даље нисам знао до наредних десетак дана када је дошао код мене у агенцију и рекао ми онда, испричао све то што се зна, тако да директна сазнања да они стоје иза тога смо практично добили тек када је била акција «Сабља» и када смо добили потврду од учесника оних који су били ту, а информацију да они стоје иза тога од самог Љубише Бухе. Он је претпостављао да је то тако, претпостављао односно био сигуран, али није имао да тако кажем ниједан материјални доказ ни он да су они то, сем што сам такође потврдио да смо на дан када је био атентат на Љубишу Буху добили посредну информацију из Куле да је Легија два или три сата после тога са још једним припадником ЈСО-а улетео у ту њихову базу и дошао у Кулу и да је то њима било чудно зато што га пре тога није било месец дана и нешто, а недељу дана пре тога им је стигла разгледница из Доминиканске републике коју им је Легија послао јер је тамо био на одмору. Да ли је био стварно или није, не знам, али им је то било чудно. Стигла им је разгледница да је у Доминиканској републици, а то јутро је улетео у Кулу. Значи то су била нека да тако кажем инсинуације да можете да посумњате и да закључујете, али не довољно да би полиција могла на основу тога да предузме нешто.

Адв. Божо Прелевић: А мотиве тог покушаја знате, не знате?

Сведок Владимир Поповић: Па, не више од онога што знамо сви ми, да је међу њима дошло до неког сукоба односно да им је Љубиша Буха почео да изврдава и да им је био врло незгодан сведок, с обзиром на то да је био великим делом укључен у те њихове активности које су радили претходних пар година и да су хтели да реше се незгодног сведока, а у исто време супер згодно, то сам прошли пут причао, да ако се убије Љубиша Буха ће се тиме рећи да су сва криминална дела која су била у Србији последњих 10 година укључујући и отмице ове које су они радили, практично решена јер иза тога стоји Љубиша Буха. Дејан Миленковић као десна рука Љубише Бухе, то су сви знали је био неко који би то вероватно потврдио и тако даље и тако даље и онда би ствар била потпуно решена и за политику и за правосуђе и тако даље и тако даље.

Адв. Божо Прелевић: Да ли сте у том периоду 3 године Владе тражили од Веруовића некада да заштити се одређени сведок уочи сведочења пред Окружним судом у Београду и да ли се ради о Станку Суботићу и да нам објасните ако је то тачно од кога је он био угрожен?

Председник већа: Само један моменат.

Колега Прелевићу само нам објасните какве то икакве везе има само са предметом овог кривичног поступка?

Адв. Божо Прелевић: Сведок је у свом исказу на претходном претресу говорио о фронтовима који су направљени па је онда Земунски клан и Премијера Коштуницу и још неке људе ставио у један фронт. Мене сада интересује просто да ли...

Сведок Владимир Поповић: Могу ли да одговорим?

Председник већа: Изволите.

Адв. Божо Прелевић: Значи мене интересује да ли постоје два фронта и да ли су ови људи припадници сада другог фронта обзиром да постоје покушаји убистава, просто мислим да је то важно, али ако Ви хоћете, забраните питање ја се нећу бунити.

Председник већа: Није то питање забрањивања него не можемо ми сада у шифрама овде разговарати и знате шта је предмет.

Адв. Божо Прелевић: Следеће питање требало је то да буде.

Председник већа: Није то сада питање Ваше личне заинтересованости за одређене ствари него треба довести у везу ипак са овим односима о којим причамо врло широко.

Адв. Божо Прелевић: Наравно ја мислим да је...

Председник већа: Али сада Ви говорите о једној личности једног Станка Суботића да ли га је обезбеђивао Милан Веруовић. Што о томе није сведочио Милан Веруовић када већ причате о томе, пошто сте Ви заступник његових интереса у овом кривичном поступку?

Адв. Божо Прелевић: Значи ја сам до овога сазнао...

Председник већа: Па, не сада већ када разговарамо о томе онда би требало да питамо и њега у вези те чињенице, што је она уопште битна везано за предмет? Можете ли то да објасните, везу? То је суштинско питање, да бих могао да га забраним јер не знам шта се крије иза тога. Ви причате нешто у шифрама, постављате питања о кадрирању у МУП-у, о не знам већ о чему, али ајде да видимо то питање у каквој је вези, да ли је Милан Веруовић обезбеђивао Станка Суботића када је сведочио, а предмет је овде убиство председника Владе, ајде само то да видимо па то ако нам објасните дозволићемо да одговори.

Адв. Божо Прелевић: Ево господине председавајући, значи ја мислим да је исказ сведока ванредно важан и просто осликава цео тај...

Председник већа: Немојте сада говорити о исказу сведока да ли је важан, није важан, о чему се ради, него реците ми само чињенично о чему се ту ради? Дајте само везу између предмета и тога што питате.

Адв. Божо Прелевић: Ја сам Вам рекао, значи ради се о исказу сведока који је рекао постоји један фронт.

Председник већа: Какве има везе фронт сада са Станком Суботићем, то нам објасните?

Адв. Божо Прелевић: Па уколико један фронт покушава покушајем убиства, убиствима да се обрачуна са другим фронтом, мене просто интересује истине ради, историје ради да ли су ови људи припадници тог другог фронта или не?

Сведок Владимир Поповић: Ви оптужујете Суботића да припада неком од криминалног фронта?

Адв. Божо Прелевић: Ја само питам. Не. Таман посла, немојте улазити у то, ја то нисам рекао. Значи мене само интересује...

Председник већа: Одговорите.

Сведок Владимир Поповић: Није тачно да сам од Милана Веруовића тражио да брани Суботића и да га обезбеђује, пошто Милану Веруовићу шеф није био Беба Поповић него Зоран Ћинђић. Значи могао је само да му ту наредбу да Зоран Ћинђић типа Милане јави се Беби и види са Бебом шта треба да се уради. Једина ствар у коју је он био умешан је та што је после 5. октобра Станко Суботић требао да дође у Београд на неко од сведочења, на неко од суђења које је имао, а претходних 5 – 6 или 7 година у земљу није смео да дође, што је био један од људи који је био на листи од противничке стране те неке криминалне и тако даље и тако даље, да ће бити, је ли ме гледате или ме слушате?

Адв. Божо Прелевић: Ја Вас слушам апсолутно.

Сведок Владимир Поповић: И да му је претила опасност да када дође у Београд с обзиром да је био пријатељ Зорана Ћинђића који је у то време био председник Владе, било би страховито да човек који долази у Београд, који треба да оде на суд, а који при том треба да оде после тога и да се види са Зораном, му се нешто у Београду деси. Зоран је онда, а да се не деси да Суботић не дође на суђење јер ако се деси да не дође на суђење то у Београду и то суђење у Београду које је он имао, за Вашу информацију, је по његовој тужби коју је он водио против неких људи из претходног периода и тако даље и тако даље и претила је опасност да због његовог непојављивања на том суду тај судски процес буде окончан, а пошто се већ водила хајка против њега, да би ипак дошао, а пошто се човек плашио да дође, а ми нисмо управљали, ја не знам тачно када је тај период био, да ли је то било у периоду, ја мислим да је то било у периоду између 5. октобра и постављања нове власти јануара месеца, је онда да би могао да дође на суд Зоран рекао нека дође ми ћемо му средити да буде обезбеђен и онда је то рекао некоме од његових. Да ли је то био Милан Веруовић или је био Кеза, који је дуго времена био начелник, односно шеф Зорановог обезбеђења, ја не знам, али не знам зашто Вам Веруовић и Врзић са којим седите не поставите питање и за Ацу Лукшића власника «Блица» кога је такође ишао да чека на аеродром или многе стране делегације које смо у том периоду чекали на аеродрому, а пошто сам ја био сам, нисам имао никакво обезбеђење, а ишао сам у Зораново име да сачекујем те људе, онда је Зоран слао своје обезбеђење, тако да не видим због чега је то питање постављено, сем ако

то не треба да служи да Ваш партнер Врзић то у «Нину» треба да објави у наредном броју.

Адв. Божо Прелевић: Добро. Данас сте рекли да су ти Енглези који су требали да обучавају људе из УБПОК-а каже били су упознати са догађајима око Љиљане Бухе и шта спремају. То сте рекли и шта спремају. На шта конкретно мислите када кажете и шта спремају, да ли то има везе са атентатом?

Сведок Владимир Поповић: Да. Има везе са атентатом зато што је тај разговор се десио после хале Лимес. Тај разговор који сам рекао да је вођен између представника енглеске службе у мојој канцеларији, на том састанку су били присутни поред мене и Ненад Милић и Чеда Јовановић, тако да на том састанку у разговору који је водио се дешавао недељу дана после, он се дешавао десет дана пре Зорановог убиства, а већ после хале Лимес и већ после информације инспектора да је Зоран и током Копаоника био праћен од тих неких специјала.

Адв. Божо Прелевић: Да ли сте Ви учествовали у објављивању оних фотографија оног дана након убиства и да ли сте то добили од неког, односно да ли сте учествовали и да ли сте Ви објавили те фотографије у медијима, мислим на биро за комуникације?

Сведок Владимир Поповић: Које фотографије, будите прецизни?

Адв. Божо Прелевић: Оне са оптужнице?

Сведок Владимир Поповић: Потерницу?

Адв. Божо Прелевић: Јесте.

Сведок Владимир Поповић: Значи потерницу целу, то је фотографија и текст?

Адв. Божо Прелевић: Јесте.

Сведок Владимир Поповић: Технички да. Биро је то дистрибуирао медијима, а то смо добили од министарства унутрашњих послова. Они су то чак сами на свом компјутеру преломили, а нама дали, јер то како се сећате, то су фотографије које они имају и подаци, лични подаци тих људи које такође има полиција.

Адв. Божо Прелевић: Обзиром да сте Ви врло, врло информисан човек да ли су постојале индиције које указују ко је финансирао сам атентат и све то што се дешавало пре атентата?

Сведок Владимир Поповић: Па, да Вам кажем...

Адв. Божо Прелевић: Ви сте говорили нешто о инспираторима...

Сведок Владимир Поповић: То што ме питате сада није питање информисаности, него је питање или параспособности или видовитости или нечега па да се то зна то би било већ овде у судском процесу.

Адв. Божо Прелевић: Значи ја Вас питам да ли сте дошли до тога?

Сведок Владимир Поповић: Па, ако пратите јавну сцену, да сам ја то знао не би чекао овај дан да то кажем Вама, него би то било у јавности оног тренутка када би сазнао. Тешко да бих ја то сакрио и да ми Ви извучете тај одговор.

Адв. Божо Прелевић: Ја се стварно извињавам, ја не извлачим никакав одговор. Значи ја постављам питања у оквиру поступка и покушавам да будем максимално коректан. Ви на та питања можете да кажете и нећу да одговорим. Радите шта год хоћете.

Сведок Владимир Поповић: Не. Хоћу да одговорим.

Адв. Божо Прелевић: Интересује ме још једна ствар. 21.10. односно ја ћу се обратити суду, па суд ако дозволи питање.

Председник већа: Зашто се колега сада обраћате суду када сам Вам дозволио непосредно да постављате питања сведоку.

Адв. Божо Прелевић: Да ли сте 21.10.2003. године у агенцији «Спектра» дали сведоку Милану Веруовићу писани текст шта он треба да каже у суду?

Сведок Владимир Поповић: Не. Није тачно. Не знам да ли је то било 21. октобра или је био неки други датум али Милан Веруовић јесте био у агенцији «Спектра» неког од тих дана, вероватно је то тај датум. Претпостављам да је то тај датум. Ја сам звао Милана Веруовића тог дана да га питам, пошто сам видео, прочитао сам у новинама његову изјаву где је рекао да је чуо трећи метак и да постоји трећи метак, а с обзиром да сам се са Миланом Веруовићем видео први пут 13. марта

тако што сам дошао вероватно међу првих 5 – 6 људи који су га посетили када је био у фази да прима посете, пошто 12-ог је био оперисан и био је у коми, ја сам 13-ог дошао у његову собу, заједно са Чедомиром Јовановићем и седео са њим једно пола сата и разговарао и причао и од тог дана па до тог дана када сам прочитао то у «Блицу» сам имао најмање 15 или 20 разговора са Миланом Веруовићем на тему самог атентата, шта се десило, како се десило. Од тога првог што је 13-ог мени и Чеди рекао, не да не зна за три метка, него два, него човек није знао ништа шта је било. Зна само, једина ствар коју ми је тада рекао је да се окренуо и да је чуо Зорана када је рекао «Јао» и да се он окренуо и да је рекао «Шефе» и тако даље. После тога сам га видео први пут после месец дана, значи месец дана после тога сам га видео када је први пут се појавио са штакама, не знам на нечему, можда је то било рецимо 40 дана Зоранове смрти или већ се не сећам, али нешто је било и тада сам са њим разговарао. Разговарао сам са његовим братом пуно пута. Разговарао сам са Владимиром Вукосављевићем који им је био шеф и који је седео тамо у БИА и тако даље и тако даље и са свима. Са возачем Сашом Бијелићем. Сате и сате сам провео у разговорима на ту тему. Никада нико од њих није поставио не причу да постоји трећи метак него било шта слично. И онда када сам то прочитао у новинама позвао сам Чеду Јовановића за кога сам знао да је кум са Веруовићем или су школски другови, или су неко неком ту крстио дете и знао да су блиски и питао га шта је ово што Миланче данас прича у новинама? Он је рекао ма немам појма, откуд знам шта је, странка, ово, оно. Онда сам ја позвао Милана Веруовића, позвао га и питао га Милане, шта је ово? И онда је он мени нешто почео да објашњава немушто, па знаш, не, па као...Ја сам рекао еј, што не дођеш до «Спектре» да ми кажеш шта је било? Дошао је до «Спектре», ми нисмо били сами, тако да то да ли сам му давао изјаву или му нисам давао изјаву за суђење и сведочење, могу да потврде још троје људи који су били тада у тој канцеларији. Он је дошао са објашњењем зашто је рекао трећи метак. Ја сам га питао је ли ти знаш да то сада што радиш за трећи метак само противничкој страни и адвокатима, пошто ако се сећате, у новинама где је била изјава Милана Веруовића да постоји трећи метак, у истим тим новинама су адвокати оптужених једва дочекали ту тему и почели да разрађују како у ствари они нису убили Зорана Јовановића, како из убиства Зорана Јовановића нема никаквог Сурчинског, Земунског клана, а недај Боже ЈСО-а и команданта Легије, како је ево сада то почиње да се пара, како у ствари Зорана су убили неки други и тако даље и тако даље. Онда сам га ја питао пред тим људима је ли ти знаш да ово сада омогућава овој другој страни да та друга страна сада може тебе да узме као сведока да доказује да то није тако? На шта је он мени рекао, не, не, не, ма какви, они су клошари, они су убице, али не бих желео да се извуку и неки други. Није спорно да су ови у томе учествовали, али сам сигуран да су били и неки

други. Који Милане то други, одакле ти ти други, како си сазнао да су ти други, како се то накнадно да си се после 8 месеци сетио да си сада чуо трећи метак, јер као ваљда је то могао да ми каже први дан када смо се видели, видели смо се 13-ог. Па, ајде ако је био шокиран 13-ог, могао је да ми каже следећи пут када смо се видели или било који други од тих пута и онда је он рекао «па добро, ето, шта да радим, навукли су ме ови, шта да радим сада, како да извучем штету». А онда сам му ја рекао штету можеш да извучеш тако што ћеш сада да окренеш медије «Б-92», «Блиц» и ове којима си дао изјаву и да кажеш да те нису добро пренели и помогао сам му у састављању изјаве коју је он дао накнадно. Такође може да се провери преко медија. Објашњавајући шта је хтео да каже тиме, теорија трећег метка јер ја њему нисам оспоравао да он може да верује да поред Звездана и Легије и Симовића и тако даље, можда постоје још неке убице, али је проблематично било у његовој изјави што је та изјава била једна врста алибија и аболиције за оптуженичку страну. Он је то тада на том састанку у «Спектри» схватио. Рекао је, «па добро, можда су ме изманипулисали, ја не знам са медијима, шта сада да радимо». Ја сам рекао па сада дај појашњење те изјаве истим тим медијима и помогао му у присуству још троје људи који седе у мојој канцеларији да ту изјаву коју је накнадно дао помогнем. Никакав суд, никакво сведочење, нисам ни знао да ли ће то бити и када ће бити, када се то дешавало.

Адв. Божо Прелевић: Спомињали сте везу између Земунског клана, судије и тужилаца. Претпостављам да сте имали увида чак и у извештај Кораћеве комисије која исто то говори, а да ли Вас је неко спречавао да откријете које су то судије и тужиоци имали везу са Земунским кланом након атентата?

Сведок Владимир Поповић: Након атентата?

Адв. Божо Прелевић: Да.

Сведок Владимир Поповић: Па...

Адв. Божо Прелевић: У акцији «Сабља», после акције «Сабља»?

Сведок Владимир Поповић: Да. Како да нас је спречавало, па сами ти системи. Па, ево Ви сте били, радили сте у суду, па је ли било у време Вашег док сте били у суду као и у наше време људи за које сте знали да узимају паре? Људе за које сте знали да од плате нису могли да купе куће и аутомобиле? Па, исто тако ко је спречавао било кога. Немате доказе за то. Неће нико да посведочи. У одбрани Животе Ђојинчевића или Сарајлића је умало цело правосуђе, као не, па какви, па не долази,

струка Вас брани. Не одговара им да се то разрушује, а Ви немате довољно квалитетних доказа, нити имате довољно квалитетне институције, а при том немате ни политичку подршку која је неопходна. Сарајлића и овога Ђојинчевића су бранили и СПС и ЈУЛ и Радикали и Коштуница и сви редом. И ко је сада тај судија који хоће њима да се супротстави или да се њима преокрене. Нико. Као што сви знају данас да се један од њих брани неурачунљивошћу, наводно пред судом зато што има искуство. Приватно се виђа по кафанама и са људима прославља рођендан. И? Шта сада са тим да урадите? Не можете ништа.

Адв. Божо Прелевић: Да ли се однос између Премијера Ђинђића два месеца пре атентата изменио у односу на Чедомира Јовановића, у смислу да ли су они имали комуникацију последња та два месеца лично?

Сведок Владимир Поповић: Имали су, да. Како не.

Адв. Божо Прелевић: Да ли је Премијер Ђинђић два месеца пре атентата тражио, да ли имате то сазнање, да ли је тражио од високих функционера МУП-а и БИА да Вама и господину Јовановићу не достављају информације до којих су долазили током свог рада?

Сведок Владимир Поповић: Не. Није ми познато, али не верујем да је то било.

Адв. Божо Прелевић: Хвала. Немам питања више.

Председник већа: Право на питања имају браниоци. За реч се јавља бранилац првоокривљеног адв. Момчило Булатовић. Изволите, можете непосредно постављати питања ако желите.

Адв. Момчило Булатовић: Хвала. Судија, чули смо господина Поповића да није био у згради Владе када је био атентат на председника Владе, да га је обавестила нека девојка. Да ли он зна име те девојке?

Сведок Владимир Поповић: Знам, како не бих знао. Катарина Спасић.

Адв. Момчило Булатовић: Катарина Спасић. Да ли она има неку функцију у згради Владе, је ли запослена?

Сведок Владимир Поповић: Да. Радила је у бироу. Девојка из бироа за комуникације Владе.

Адв. Момчило Булатовић: Добро. Да ли сте имали сазнања господине Поповићу да ће тога дана, несретног 12. марта председник Владе покојни Зоран Ђинђић бити у згради Владе и када?

Сведок Владимир Поповић: Имао сам сазнања али нисам имао када.

Адв. Момчило Булатовић: Нисте имали када. Да ли је...

Сведок Владимир Поповић: Зато што је то период, рећи ћу Вам зашто, зато што је то период у коме је Зоран практично на боловању и Зоран долази у зграду Владе само када су неки састанци који не могу да се откажу, а често се дешавало да ти састанци било да су стране делегације у питању, било да су наше делегације у питању, буду померани, па уместо у 10 састанак се некада помери у 1 сат, 2 сата, 3 сата и тако.

Адв. Момчило Булатовић: Да ли знате тога дана да ли је био неки заказан званични састанак или је евентуално била нека страна делегација у посети?

Сведок Владимир Поповић: Знам али знам накнадно. Нисам знао тог јутра, пошто ме то није интересовало. То није имало везе са сфером мог пословања. Знам накнадно да је имао састанак са шведском министарком иностраних послова. То сам чуо када сам ушао у Владу, да је из тог разлога долазио у Владу.

Адв. Момчило Булатовић: Реците ми да ли те посете страних неких делегација, представника прате медији?

Сведок Владимир Поповић: Не. Медији прате изјаве за штампу после састанака ако су предвиђене или конференције за штампу представника ако су заказане.

Адв. Момчило Булатовић: Ако треба да прате медији у било ком од ових облика о којима говорите, да ли ти медији који то прате добију неку акредитацију и ако добију од кога?

Сведок Владимир Поповић: Они не добију. Медији који прате Владу имају акредитацију унапред добијену. Они се само информишу дан пре тога да ће сутра у то и то време у згради Владе бити конференција за штампу коју држе ти, ти, ти и ти или ће бити изјаве које се дешавају тада и тада.

Адв. Момчило Булатовић: Да ли знате ко је од медија имао акредитацију Владе који је пратио, електронски медији?

Сведок Владимир Поповић: Сви медији који постоје у Србији имали су акредитацију Владе. Сви медији.

Адв. Момчило Булатовић: Да ли знате тога дана, 12. марта, нисте знали да ће председник Владе покојни Зоран Ђинђић бити у згради Владе, а касније сазнали, да је неки медиј вршио нека снимања око зграде Владе?

Сведок Владимир Поповић: Не знам.

Адв. Момчило Булатовић: Немате сазнања о томе?

Сведок Владимир Поповић: Немам.

Адв. Момчило Булатовић: Да ли сте имали прилике да видите снимак телевизијске станице «Б-92»?

Сведок Владимир Поповић: Имао сам, да.

Адв. Момчило Булатовић: Да ли сте се распитивали у контексту свих ових разговора које сте водили са људима у згради Владе када сте дошли након што сте обавештени одакле то снима, ко је снимио, где је снимио, како је снимио?

Сведок Владимир Поповић: Па, како не би. Па, то знају сви. Није то никаква тајна. Мислим, не верујем ни да је за Вас. То је једноставно на тај улаз, то је не знам који је тачно то број улаза, то је на почетку Немањине, тај први до паркинга. На тај улаз долазе новинарске екипе у зграду Владе и као што сам Вам рекао, постоји педесетак медија у Београду рецимо, можда и више, али педесетак медија чији су представници новинари, новинари, организатори, сниматељи, камермани, тонци и тако даље и тако даље, раније већ од Владе добили акредитације на основу којих могу да улазе у зграду Владе, да их полиција пропушта. У згради Владе се од 8 ујутру до 8 увече дешава двадесетак у просеку дневно неких догађаја које прате поједини медији. Значи не мора то да буде да су увек изјаве или конференције за штампу. Некада може да се деси да неко од министара има нешто важно да каже па зове само два медија или зове само три, па њихови шефови кабинета или њихове особе задужене за медије и тако даље долазе у Владу да то ураде. Ту се испред тог улаза као овде испред ове зграде суда, као што овде када долазите у зграду суда видели сте да стоји пет, шест, седам,

осам, девет, десет телевизијских екипа. Претпостављамо, нико не зна, њима није забрањено по законима ове државе да ту стоје телевизијске екипе али претпостављамо да су то телевизијске екипе које долазе да прате суђење, па чекају испред зграде да сниме доласке и одласке појединих занимљивих сведока, тако испред Владе чекају да сниме занимљиве доласке и одласке појединих представника, тако да је та телевизијска екипа «Б-92» долазила тог дана у зграду Владе. Не знам тачно зашто, али то није никакав проблем. То можете њих да питате, они ће Вам рећи. Били су испред зграде Владе, као што овде стоје испред зграде суда и када се то десило, значи вероватно су дошли међу првима, зато претпостављам да је то једини снимак, јер неко дође пола сата раније, неко дође 5 минута раније, неко касно. Значи они претпостављам да су дошли први и да су из тог разлога били једини и да су видели да се нешто догађа ту у згради Владе и да су то снимили.

Адв. Момчило Булатовић: Када сте ушли у зграду Владе да ли се сећате кога сте затекли све ту? Поменули сте колико се сећам Копривицу, да ли сте видели још неког?

Сведок Владимир Поповић: Не. Рекао сам не знам да ли је био то баш Копривица или је био неки човек који ту на тим вратима дежура, али био је касније и Копривица. Ја сам се попео до кабинета Зорановог који је ту на полуспрату или на међуспрату и дошао до Биљане, његове секретарице. Ту је била Биљана. Била је девојка једна која ради за компјутерима. Стандардна та екипа, тај секретаријат, помоћнице Биљанине и тако даље. 30-так секунди касније појавио се Зоран Живковић. Био је, не знам ко је још био. Не сећам се али ти који су били ту.

Адв. Момчило Булатовић: Да ли сте видели шефа кабинета покојног председника Владе?

Сведок Владимир Поповић: Био је и Немања Колесар, али не сећам се када сам га видео. Сећам се да је био ту.

Адв. Момчило Булатовић: Да ли сте видели евентуално Сенишу Николића?

Сведок Владимир Поповић: Па, не сећам се. Могуће да је био. Вероватно је био, али мислим, читао сам негде да је рекао да је човек седео ту у кабинету. Онда је био сигурно. Ту се улазило, излазило, како да Вам кажем.

Адв. Момчило Булатовић: Да ли сте видели Зорана Јањушевића?

Сведок Владимир Поповић: Не. Зорана Јањушевића сам видео у болници. Нисам могао да видим. Како да видим, он је одвео Зорана у болницу.

Адв. Момчило Булатовић: Ја питам.

Сведок Владимир Поповић: Па, мислите да има два, како?

Адв. Момчило Булатовић: Не знам. Стварно не знам. Нисам видео ниједног. Да ли сте са неким од људи које сте видели ту, које сте поменули да се сећате или мислите да су били, водили било какав разговор о томе шта се десило непосредно пре тога?

Сведок Владимир Поповић: Па, са свима који су ту били сам водио разговор на ту тему и сви који су ту били су водили разговор само на ту тему. Није могла да се води ниједна друга тема, али на жалост пошто су сви били у страху и паници, нико није знао да нам каже шта је било, него су сви говорили, јао, изгледа да је гадно, изгледа да је гадно. Ја ту нисам остао дуже него два, три минута и са Зораном Живковићем сам сео у кола и отишао у Ургентни центар.

Адв. Момчило Булатовић: У тим разговорима пар минута које сте водили, да ли сте добили информацију од било кога шта се десило, одакле се пуцало?

Сведок Владимир Поповић: Како да не. Па, добио сам чим сам долазио да се пуцало изнад кафића «Монумент». То ми је рекао тај човек који је био на вратима пошто су сви били окренути тамо ка пиштољима и када сам ја улазио рекли, «бежи, бежи, оданде се пуца, пуца се оданде». И мени, не само мени, него и двојици полицајаца од којих један и данас ради у полицији, то су исто рекли.

Адв. Момчило Булатовић: Да ли сте чули да је ико помињао зграду Немањину 9?

Сведок Владимир Поповић: Не. Нико.

Адв. Момчило Булатовић: Да ли знате када је дошла увиђајна екипа, да ли сте се после болнице вратили евентуално?

Сведок Владимир Поповић: Не. Отишао сам у Зоранову кућу.

Адв. Момчило Булатовић: Добро. Да ли сте сутрадан долазили евентуално у зграду Владе?

Сведок Владимир Поповић: Јесам. Сваки дан сам долазио у зграду Владе.

Адв. Момчило Булатовић: Да ли је сутрадан долазила нека увиђајна екипа или неко из полиције и суда?

Сведок Владимир Поповић: Не знам.

Адв. Момчило Булатовић: Немате сазнања о томе?

Сведок Владимир Поповић: Не.

Адв. Момчило Булатовић: Да ли сте имали сазнања о томе да ли видео систем на згради Владе ради или не ради?

Сведок Владимир Поповић: Нисам имао сазнања.

Адв. Момчило Булатовић: Нисте имали сазнања. Да ли сте имали сазнања нека евентуално као секретар бироа за комуникације о томе како функционише веза између непосредног обезбеђења покојног председника Владе и обезбеђења зграде Владе када председник долази?

Сведок Владимир Поповић: Не. Нисам имао као секретар бироа за комуникације пошто то нема везе са функцијом секретара бироа за комуникације, али сам имао везу јер сам пуно пута на посао долазио или одлазио заједно са Зораном у колима, тако што сам био са њим у колима и нешто смо се договарали и припремали и тако даље и функционисала је углавном онако као што знате. Ови су имали радио станице, Зораново обезбеђење и они су нешто међусобно тим радио станицама разговарали. Никада нисам обраћао пажњу ни са ким разговарају, ни шта разговарају, ни шта причају, али знам да су нешто најављивали, да су причали и тако даље. Претпостављам да је то била та што сам касније читао и што зна цела јавност, нешто «Морава», врата, нису врата и тако даље.

Адв. Момчило Булатовић: Рекли сте на питање некога, да ли од тужилаца или од пуномоћника, небитно, да сте били секретар бироа за комуникације. Да ли можете мало да ми појасните делокруг Ваших послова, шта ради тај биро за комуникације у Влади Републике Србије?

Сведок Владимир Поповић: Да, могу, како не. Биро за комуникације у Влади Републике Србије је техничко одељење које има

задатак да успоставља обострану комуникацију медија ка Влади и Владе ка медијима. То значи да одговори на захтеве медија у смислу заказивања интервјуа, одговора, питања и тако даље и тако даље, а да у исто време из разлога потреба да би се функционисање Владе јавности саопштило јер је то један од услова демократије у друштву, има задатак да заказује прес конференције, да даје саопштења, да даје изјаве, да контактира и тако даље и тако даље.

Адв. Момчило Булатовић: Значи то.

Сведок Владимир Поповић: Мислим, могу да Вам то објашњавам и даље али претпостављам да...

Адв. Момчило Булатовић: Не. Мислим да је ово сасвим довољно. Рекли сте да сте били до, ако сам добро разумео, до јула 2003. године?

Сведок Владимир Поповић: 4. јула 2003. године.

Адв. Момчило Булатовић: Да ли сте разрешени, да ли сте поднели оставку, како је прекинут Ваш однос?

Сведок Владимир Поповић: Ја сам тражио да будем разрешен.

Адв. Момчило Булатовић: Да ли сте у то време када сте били секретар имали, та Ваша фирма о којој говорите, да ли је она радила?

Сведок Владимир Поповић: Јесте. Радила је.

Адв. Момчило Булатовић: Јесте ли контролисали рад те фирме или је неко други то радио?

Сведок Владимир Поповић: Не. Нисам контролисао. Контролисали су други.

Адв. Момчило Булатовић: Да ли сте имали сазнања, пошто сте говорили о томе да сте дугогодишњи пријатељ покојног председника Владе Зорана Ђинђића и описали сте овде Ваше активности на позив покојног председника Владе, да ли сте знали какви су односи председника Владе покојног Зорана Ђинђића са осталим лидерима опозиционих странака?

Сведок Владимир Поповић: Да. Знао сам.

Адв. Момчило Булатовић: Да ли је било неких сукоба евентуално са неким од тих лидера и ако јесте са ким, због чега, ако знате нешто ближе из тог периода?

Сведок Владимир Поповић: Да Вам кажем, могу да Вам то одговорим кратко. Нормално да је било сукоба и сви знамо да је било сукоба. Има сукоба и у Вашој канцеларији између Вас и Ваших најближих сарадника и то је нешто што је саставни део нашег живота. О неким од тих сукоба је јавност знала зато што су то неки од сукоба који су излазили на жалост и у јавност и њима се бавила јавност у овој средини каква је наша, али мислим да то нити је важно, нити је битно, нити да има икакве везе са овим о чему данас овде разговарамо.

Адв. Момчило Булатовић: Добро, ја нећу говорити о томе да ли је битно, ја покушавам да утврдим нешто друго.

Сведок Владимир Поповић: Ја Вам говорим на основу мојих сазнања које ја имам. Могу да Вам кажем, јесте, посвађао се са Жарком Кораћем што када су дошли аутомобили, хитна помоћ Данске, није то објавио у новинама него се то не зна, али то претпостављам да Вас не интересује, та врста сукоба.

Адв. Момчило Булатовић: Интересује ме нешто друго. Поменули сте у једном тренутку те односе са лидерима ДОС-а и да ли знате за податак да је у једном тренутку покојни председник Владе Зоран Ђинђић апострофирам, као један од криваца за Ибарску магистралу?

Сведок Владимир Поповић: Нисам разумео.

Адв. Момчило Булатовић: Да ли знате да у једном тренутку у току судског поступка који је вођен против осумњичених за Ибарску магистралу...

Сведок Владимир Поповић: Овде?

Адв. Момчило Булатовић: Да овде у Београду.

Сведок Владимир Поповић: Да је Зоран Ђинђић оптужен за то?

Адв. Момчило Булатовић: Апострофирам као поднета пријава нека против...

Сведок Владимир Поповић: Како не би знао. У криминалној новини «Интернационал» од стране адвоката одбране и пошто сам и ја умешан у то и то врло добро знате...

Адв. Момчило Булатовић: Не знам, верујте ми.

Сведок Владимир Поповић: Па, знате. Јако добро знате. Ја против тог новинара који је написао тај текст водим судски процес и било је заказано десет рочишта на која се он није појавио, Ваш презимењак Никша Булатовић.

Адв. Момчило Булатовић: Ништа ми не значи.

Сведок Владимир Поповић: Па, добро. Додатна једна информација. На жалост та новина се у међувремену угасила, па сад ја морам, па сада ја имам проблем пошто ови наследници који су као наследници «Српски Национал» у ствари немају никакве везе са оним «Националом», а то је урађено значи зна се ко је то урадио.

Адв. Момчило Булатовић: Бојим се да се нисмо разумели. Да ли знате да је званично поднета пријава кривична против покојног председника Владе Зорана Ћинђића од стране пуномоћника господина Вука Драшковића?

Сведок Владимир Поповић: То не знам. Да Вам кажем, до те мере, до те мере, до те мере да сте дрски, не мислим на Вас лично, него на ту групу која стоји иза таквих ствари, не верујем да би смели да се усуде. Значи знам да су имали, да су то могли да ураде законски, они би то урадили законски, не би то радили преко «Национала» или преко «Курира».

Адв. Момчило Булатовић: Управо су законски урадили, зато и питам имате ли сазнања?

Сведок Владимир Поповић: Не знам стварно. Али, не чуди ме у овој земљи ништа.

Адв. Момчило Булатовић: Кажете у свом казивању на овом претресу 13. априла ове године да је претпостављам покојни председник Владе имао контакте са разноразним друштвеним слојевима и структурама. Да ли можете мало да ми појасните који су то разноразни друштвени слојеви и које су то разноразне структуре, на шта се то односи?

Сведок Владимир Поповић: Па, ево ако сте били данас, јесте ли били данас када сам одговарао на питања тужиоца?

Адв. Момчило Булатовић: Јесам, али сте причали толико о томе и толико више пута да се помешало, право да Вам кажем. Покушавам да поједноставим ствари.

Сведок Владимир Поповић: С обзиром да је Зоран Ђинђић био једини лидер опозиције у Србији коме је живот био угрожен и то од стране режима Слободана Милошевића и свих ових парајединица које су владале овом државом, а с обзиром да није имао никакву врсту заштите институционалне, нити гаранције, што је основ неког демократског друштва да без обзира што са неким политички не делите исте ставове, али му дајете основно право, то је право на живот, био је принуђен, ради сопствене безбедности да има контакте и са људима за које је знао да су са оне стране закона или са људима за које је знао да припадају оној сфери сивог друштва у нашој земљи, за које знате да су криминално организовани. Немате за то доказа, они су на слободи и није се он са њима налазио у Забели, него се виђао у друштву и тако даље и тако даље. Па један од таквих људи је и Љубиша Буха са којим је преко Драгољуба имао контакте и до тих неких информација долазио.

Адв. Момчило Булатовић: Рекли сте даље да из тог периода потичу и контакти покојног председника Владе са одређеним функционерима Милошевићеве власти?

Сведок Владимир Поповић: Можда нисам добро рекао функционерима. Не функционерима него припадницима тог неког система.

Адв. Момчило Булатовић: Читам из транскрипта.

Сведок Владимир Поповић: Па, добро. Функционер је све. Функционер је и службеник Владе најобичнији и портир у Влади може се третирати као функционер.

Адв. Момчило Булатовић: Мене интересује, није битно уопште како ћемо ми звати, али мене интересује да ли знате поименично који су то људи?

Сведок Владимир Поповић: Не. Знам да Вам кажем можда сам у животу срео двоје или троје људи. То су, прво, то су били страшно опасни контакти за те особе које су то радиле. Значи страшно је опасно било 1999. или 2000. године Зорану додавати и давати нека саопштења

типа спремају ти ово, спремају ти оно. Друго, ја о тим људима који су то радили као и Зоран Ђинђић имао сам такође лоше мишљење, јер су нису радили из разлога што им је било стало до Зорана, него што су се качили на нови воз. Видели су да онај брод тоне и онда као дај да се ја на време ухватим па да на време имам неку одступницу што раде и дан данас, што раде у свим друштвима и тако даље, али ту није толико важно ко су ти људи и мислим није то нико ни на каквој важној епохално страшно битној функцији. Он се са тим људима на тим функцијама виђао. Познато је да су у осталом виђао са командантом САЈ-а, десетак дана пре избора и да је због тога, није се видео само он, видео се и Војислав Коштуница. Не зато што је Зоран Ђинђић тражио ту врсту састанка него зато што је тај командант САЈ-а тражио састанак са Коштуницом и са Зораном, па је тај командант САЈ-а смењен непосредно пред те изборе 24. септембра. Значи, то су у питању десетине и десетине састанака које Ви када се бавите јавним животом, као што је политичар, на такве састанке долазите било тако што ти људи траже да се са Вама виде, било што Ви некада пожелите да неку информацију сазнате, било како је то најчешће у Србији, у кафани неки познаник, кум, пријатељ, па ето баш случајно свратио овај, па сео, па попио пиће, па Вам нешто испричао. Они су то радили да би, мислим највећи део, не искључујем могућност да је један део радио зато што је стварно био огорчен на то што ради Милошевић, а нису могли да се извуку из тог система, највећи део је то радио зато што су то класични онако бирократе, функционери, којима је само било важно како када дође нова власт да остане на тој некој функцији, не знам чега, неког тамо секретара нечега у неком небитном, али ту добро, краде, живи и битно му је да ту остане да ту ради.

Адв. Момчило Булатовић: Поменули сте опет у том Вашем излагању од прошлог пута да се међу тим људима за које се касније установило или утврдило да су опасни шефови криминалних група?

Сведок Владимир Поповић: Да. Мислио сам на Љубишу Буху.

Адв. Момчило Булатовић: То је једна криминална група. Овде је у множини. Криминалних група. Да ли постоји још нека криминална група која је имала свог шефа са којим је евентуално покојни председник Владе имао контакт, па се касније утврдило вероватно у акцији «Сабља» или неком другом?

Сведок Владимир Поповић: Не.

Адв. Момчило Булатовић: Значи могуће да је...

Сведок Владимир Поповић: Мислим, морао бих да прочитам све. Моје реченице су јако дугачке, али кажем Вам, Зоран не би то крио нити бих ја то крио овде да се Зоран виђао са неким још, пошто разлози његовог виђања нису они које Ви покушавате да докажете, него разлози његовог виђања су управо они које сам ја овде рекао. Према томе...

Адв. Момчило Булатовић: Ја ништа не покушавам господине Поповићу, ја само питам оно, на основу онога што сте Ви рекли овде, што читам и дозвољавам да је грешка и да нисте разумели.

Сведок Владимир Поповић: Ја говорим на основу Ваших изјава које имам прилику да читам у новинама, као и сва јавност ове земље.

Адв. Момчило Булатовић: Не знам шта сте прочитали ту изјаву. Када бисмо читали изјаве онда би ко зна шта утврдили све из тих изјава.

Сведок Владимир Поповић: Нисте демантовали ниједну коју сте рекли, а врло су ружне за човека који је мртав и то радите и даље.

Адв. Момчило Булатовић: Реците ми коју сам то изјаву рекао?

Сведок Владимир Поповић: Па, другом приликом.

Адв. Момчило Булатовић: Важи. Кад год хоћете стојим на располагању. Говорите о неком митингу, где кажете да су покушали људи из државних органа одређени функционери полиције, високи функционери полиције да ступе са Зораном у контакт. Ступили су са њим у контакт и тражили од њега да откаже митинг. То је митинг који се односи на онај говор после Слободана Милошевића.

Сведок Владимир Поповић: Говорим о два митинга. Један митинг је био 22. септембра. Други митинг је био 26. септембра.

Адв. Момчило Булатовић: На који се ово односи пошто не видим овде?

Сведок Владимир Поповић: То се односи на 5. октобар. То што сам рекао то се односи на 5. октобар. То је ноћ пред 5. октобар када је, ја не знам тачно...

Адв. Момчило Булатовић: Дан или два непосредно пред...

Сведок Владимир Поповић: Значи то је био 3-ћи или 4-ти. Ја мислим чак да је био 4-ти јер је Зоран те ноћи спавао у Демократској

странци. Звао га је, или га је звао Динић или га је звао на пример Обрад Стевановић или Рођа. Неко од те тројице. Знам да га је звао неки генерал и да га је звао на Демократску странку и рекао му је да то треба да откаже, тај митинг. Мислим, скуп, 5. октобар. То се односи на то.

Адв. Момчило Булатовић: Овде помињете често пута Драгољуба Марковића из Сурчина. Да ли знате од када постоји познанство, да га тако назовемо, између покојног председника Владе др. Зорана Ђинђића и Драгољуба Марковића?

Сведок Владимир Поповић: Да. Па, пре 10 – 12 година.

Адв. Момчило Булатовић: 12 година. Да ли знате како је почело то пријатељство, да ли имате сазнања?

Сведок Владимир Поповић: Упознао их је неки заједнички пријатељ, случајно, не знам, негде на неком рођендану, а онда се Драгољуб страшно допао Зорану зато што је Зоран јако волео људе који су амбициозни, брзи, способни, жељни да раде. Онда га је одвео, онда је заказао Драгољуб да оде Зоран код њега у Сурчин. Онда му је он показао фарму. Онда му је рекао како ради и тако даље и тако даље и тако је кренуло то њихово пријатељство.

Адв. Момчило Булатовић: Добро. Рекли сте да је Драгољуб Марковић преко Љубише Бухе некако посредовао у том контакту, не знате да ли 4. или 5. октобар, толико није ни битно и кажете да је Драгољуб дао ту неке гаранције. То је Ваш исказ. Интересује ме које гаранције, коме гаранције, какве гаранције, да ли можете мало да ми објасните то?

Сведок Владимир Поповић: Позив 4. октобра или 5. октобра Зорану Ђинђићу који је главни мотор рушења режима Слободана Милошевића да се насамо нађе са песницом тог режима Слободана Милошевића, командантом ЈСО-а који ако то падне, онда је пао и Милошевић, свима је то јасно, је могао да значи две ствари. Једну ствар ову као можда хоће стварно да се договоре, можда, а можда зову и Зорана да убију. Што би то било чудно је ли тако? Значи Зоран је морао да сноси ризик шта тај позив значи и пошто је тај позив, значи тај се позив није десио месец дана пре избора, па да кажете, ма добро, идемо у кафану да попијемо кафу. Није се никада раније видео, није никада раније се дружио. Значи сада се први пут виђа и то се виђа у тренутку када је и птицама на грани јасно да је Милошевић готов, а у исто време је свима јасно да Милошевић неће препустити власт тако лако на улици. Није се тада још знало да ли ће у Београд сутра доћи милион људи, 500

хиљада или 50 хиљада и да ли ће то бити још један од покушаја. Е сада, пошто је и њима било јасно је ли тако, да Зоран на тако нешто не би дошао, као што не би ни Ви, као што не би највећи број људи на такав позив не би отишао, а пошто је Зоран, рекао сам Вам то у прошлом излагању, био храбар и био страшно одговоран, да у његовим рукама је све то, онда је као спреман да иде, а ови су знали да ће Зоран вероватно пристати, али да не мисле да је намештаљка гаранцију и дају реч, али то је оно као када вам они дају реч, то је Шиштар као када да бесу, то може да будете мирни. Неће вам фалити длака са главе. У том смислу је та гаранција била да се не деси да се двоуми него да ипак дође пошто је вероватно добро за Зорана, ето то је значило давање гаранције.

Адв. Момчило Булатовић: Говорите да је у врху државне безбедности донета одлука да се иде на ове нове, то је већ промена власти и све то и кажете овако, «Један део врха државне безбедности оличен у Радету Марковићу и његовим сарадницима иде ка пријатељима, сарадницима Војислава Коштунице, а Легија иде ка Зорану Ђинђићу». Да ли можете да ми објасните то, како је то дошло до те поделе?

Сведок Владимир Поповић: Можда Вас буни тај термин оличен. Боље би стајало део ДБ-а на челу са Радетом Марковићем иде ка Коштуници, а део ДБ-а на челу са Легијом окреће се ка Зорану. Мислим, како да Вам кажем, немам шта да Вам објасним. То је јасно. Они знају да им спаса нема, сем ако са овима новима који су дошли на власт не направе пакт и случајно не покушају да од ових нових направе, знају да не могу да направе исто као са овим старима, пошто знају да то нису ни ти исти људи, ни иста политика, ни исти системи, нити су помешани на исти начин као што су били помешани са овима у свему и свачему претходних 10 година, али знају да им спаса нема и иду на то да су ови зелени, неискусни, појма немају, да су при том политичари који међусобно имају те анимозитете једне према другима. У Србији Вам је јасно да нема ту два политичара, три странке и тако даље и да ће лако успети да ту нађу себи неки простор и неко место да се заштите у том таласу ДОС-а који је претио да их све редом почисти и један део иде ка Коштуници, то је тај јер је процена била да нема шансе шта Раде Марковић да тражи код Зорана Ђинђића или код ДОС-а, Батића и тако даље, тих људи, него где може да се угура? Може тамо, а да Легија с обзиром на тај већ да тако кажем договор који је ето ту направљен тог 4-ог и да то као ето, могао сам да вас убијем, али вас нисам убио, па ваљда ћете то ценити, да иде на то да ће Зоран то ценити и тако даље. То значи то.

Адв. Момчило Булатовић: Говорите даље да нико није веровао да ће се срушити такав режим, кажете нису успели ни Американци да га склоне?

Сведок Владимир Поповић: Бомбардовањем.

Адв. Момчило Булатовић: Мислите на бомбардовање?

Сведок Владимир Поповић: Да.

Адв. Момчило Булатовић: Само сам то хтео да питам, да није нешто друго у питању. Хвала. Сада кажете да је покојни председник Владе др. Зоран Ђинђић био изнуђен, принуђен да да неколико изјава које су потпуно зацементирале ту њихову причу. Мало сте говорили о томе, да ли има нешто друго осим оних изјава које сте говорили овде и одговарајући на питања пуномоћника?

Сведок Владимир Поповић: И данас сам одговорио. Немам ништа ново.

Адв. Момчило Булатовић: Говорите стално о неком саветнику за медије. Данас сте помињали, никако име да чујем. Не знам о коме се ради.

Сведок Владимир Поповић: Нисам разумео.

Адв. Момчило Булатовић: Говорите о саветнику за медије господина Коштунице?

Сведок Владимир Поповић: Александар Тијанић?

Адв. Момчило Булатовић: Значи на њега, зато што нигде не видим име.

Сведок Владимир Поповић: Да. Није имао два, имао је једног.

Адв. Момчило Булатовић: Не знам ко је човек. Говорите да је господин Градимир Налић требао да буде кандидат, био кандидат за министра полиције, да му покојни председник Владе др. Зоран Ђинђић није дозволио да буде министар из познатих разлога. Да ли можете да ми кажете који су то разлози?

Сведок Владимир Поповић: Могу. Он је лечени наркоман. Не знам да ли је излечен, али је био лечен.

Адв. Момчило Булатовић: То не знам. Човек се учи док је жив. Кажете, да се вратим на овај део који се односи на питање када је требало да буде инаугурација председника Југославије господина Коштунице у Сава центру и кажете да имате информације које Вам долазе не тако што ми каже неко неозбиљан и не тако што добијате од једног него од 10 лидера ДОС-а да се тога дана спрема крвопролиће у Сава центру. Да ли можете да ми набројите тих 10 лидера ДОС-а?

Сведок Владимир Поповић: Па, не могу стварно, али ево тих 15, више од половине. Мислим, могу сада по принципу вероватноће.

Адв. Момчило Булатовић: Ајте бар неког.

Сведок Владимир Поповић: Како да Вам кажем, Жарко Кораћ, Душко Михајловић, Небојша Човић, немам појма, Батић, било ко. Значи Мићуновић, не знам, можда Мићуновић није, пошто се он бавио организацијом те скупштине, али није то једина ствар, нисам ја једини који то каже и који то зна, него је то тог дана било опште позната тема о којој се дискутовало у ДОС-у, одакле смо иначе кренули. Тада смо били и у ДОС-у и у Скупштини града у Сава центру.

Адв. Момчило Булатовић: Говорите о одласку неких лидера ДОС-а у Кулу на састанак са људима из Јединице за специјалне операције. Опет исто питање, можемо ли да знамо бар имена, мало конкретније ко су ти људи јер кажете да је покојни председник Владе иако је био менаџер кампање и лидер тог ДОС-а није одлазио у Кулу али су одлазили други саветници Војислава Коштунице и други лидери ДОС-а?

Сведок Владимир Поповић: Да. Градимир Налић. Па то је познато.

Адв. Момчило Булатовић: То је један.

Сведок Владимир Поповић: Ако није познато, ако Вам је важно, могу да Вам објасним. Одлазио је на прославу новембра месеца 2000. године. Значи два месеца после 5. октобра Градимир Налић као изасланик Војислава Коштунице одлазио је у ту Јединицу у присуству Радета Марковића. Значи он, Раде Марковић, Бранко Црни и цела та екипа. Представљен је тој Јединици као будући министар полиције, а он је одржао њима патриотски говор да они треба да се окрену Коштуници, Коштунициној страни, да ако буду са Коштуницом нема Хага, нема

овога, нема онога и тако даље и тако даље и тако даље. То се односи на то.

Адв. Момчило Булатовић: Кажете у свом исказу да је Улемек Милорад директно поставио Бошка Буху?

Сведок Владимир Поповић: Да. Јесте. Ја сам био присутан.

Адв. Момчило Булатовић: Можете ли ми рећи када, где и како?

Сведок Владимир Поповић: Па, рекао сам и то. Био сам присутан. Тражио је од Зорана, то је било у Скупштини града Београда, у једној са десне стране када се уђе у Скупштину града, код Драгослава Јовановића, ту нека мала собица у којој је стајало неко оружје. Биле су наслане неке пушке, пошто је то тада било таква атмосфера и тог тренутка у тој собици су били поред Зорана Ђинђића Владимир Вукосављевић, тада у то време Зоранов шеф обезбеђења, био је Милорад Луковић, био је и Бошко Буха, био сам и ја и Легија је довео Бошка Буху и рекао, ево ти ово је, па је сада направио, не могу да се сетим ко је био шеф београдске полиције под Влајком, па је на пример рекао ево ово ти је нови тај, не знам ко је био шеф београдске полиције и поред њега за то место Бошка Бухе непосредно после тог разговора који је био између Зорана, пошто је Зоран рекао, добро, важи, ти си тај, јеси ли тукао студенте, као овај, па, не нисам. Па, шта си радио? Па нисам. Па добро. Е онда је после тога и Небојша Човић потврдио за њега да је он супер, да су они већ имали раније контакте јер он је био шеф неке бригаде полиције која да ли је на Чукарици или на Бановом брду, не знам како га је Човић знао, али Човић је као био по распореду тада ДОС-а задужен за одбрану телевизије. Он је имао као лидер ДОС-а функцију да брани телевизију ако буде дошло до контраудара, а онда му је у томе страшно помогао Бошко Буха. Говорим о ноћи 5. октобра када је то требало да се деси и онда је он посведочио за њега, а Легија га је директно довео и рекао Зорану, ево то ти је тај. Значи то није имало никакав лоши смисао него само чињенично.

Адв. Момчило Булатовић: Значи то је после 5. октобра било одмах или ноћ пре 5. октобра ово постављење о коме говорите?

Сведок Владимир Поповић: То је било, било је неколико дана после 5. октобра. Неколико дана после 5. октобра, он је формално постављен наравно тек касније, зато што ова прелазна Влада...

Адв. Момчило Булатовић: Нисам питао формално, зато нисам ни разумео да је ово формално.

Сведок Владимир Поповић: Али је већ од тада он фигурисао и сви су то знали да ће он бити нови...

Адв. Момчило Булатовић: Овде говорите да је поставио господин Улемек и Горана Радосављевића, да ли знате када?

Сведок Владимир Поповић: Мислим, тачно, ја говорим о томе ко су људи за које је он тражио, гарантовао и предлагао лидерима ДОС-а Зорану, Чеди, не знам Душану Михајловићу, Небојши Човићу. То су лидери који су да тако кажем одређивали тај део активности и послова са тим структурама. Перишић и Вук Обрадовић, значи имали сте лидере ДОС-а који су се бавили само медијима и политиком и имали сте овај један део који је и непосредно Веља Илић и тако даље. Не знам да ли су се Вуковић и Илић око тога видели, вероватно не, већ после 5. октобра јер није био ту, али је тим људима који су били задужени за тако нешто он гарантовао и говорио за Гурија да је један од супер људи. Ту га је непосредно довео одмах после 5. октобра и рекао овај је на вашој страни и тако даље и тако даље.

Адв. Момчило Булатовић: Добро. Кажете овако, опет ћу прочитати реченицу зато што морам тако. «Ми смо имали сазнања и знали да су они учествовали у ликвидацијама по Београду такозвана освета Аркана». Ми, који смо то ми, каква сазнања имате?

Сведок Владимир Поповић: Мислим на мене, на Зорана и део тих људи о којима причамо овде. Значи не мислим на неке друге. Како смо то знали? Ако Вас то интересује, знали смо...

Адв. Момчило Булатовић: Не. Описали сте Ви овде. Кажете да су се хвалили и тако даље. Мене интересује ако сте већ имали таква сазнања да ли је предузета било каква акција према било ком од тих људи за која сте имали сазнања који се хвале?

Сведок Владимир Поповић: Да Вам кажем. Ја знам и данас ко је убио у Београду кога исто као што можда знате и Ви, али то не могу, шта са тим да радим? За то требају докази. Прво, та сазнања смо имали у време када је Зоран био опозиција. Та дешавања се дешавају 1999. и 2000. године. Значи Ви живите у земљи где знате ко кога убија, зато што знате да ти што убијају имају директно налог државе Радета Марковића, Слободана Милошевића, Мире, немам појма кога већ како су се звали ти који су управљали тада тим структурама и сада као да ли смо ми нешто предузимали. Шта да предузме лидер опозиције, који гледа како главу да спасе. Нама су те информације биле битне да знамо ко су јединице на

које Милошевић рачуна, од кога треба да се плашимо, а не да ми нешто предузимамо.

Адв. Момчило Булатовић: Ја говорим о моменту, говорим о убиствима која су уследила након тога што је господин Зоран Ђинђић именован за председника Владе јануара 2001. године. Имате и након тога одређена убиства.

Сведок Владимир Поповић: Тачно.

Адв. Момчило Булатовић: Да ли сте имали сазнања да је то иста та криминална група урадила?

Сведок Владимир Поповић: За један део да, али не постоје докази.

Адв. Момчило Булатовић: Да ли Вам је познато да је ико пробао од надлежних органа власти, полиција да разговара са тим људима, да ли је приведен неко на информативни разговор?

Сведок Владимир Поповић: Па, како није. Познато ми је да јесте, али ми је исто тако познато да и они, да један део тих људи уопште то није ни радио зато што је знао да је то потпуно илузорно и потпуно смешно. Значи Ви знате о коме се то ради, знате тачно шта се иза тога крије. Па, једној Америци је требало 25 година да породицу Гамбино ухапси. Направљене су серије, значи грађани Америке 400 милиона грађана Америке је гледало серију на телевизији где главни јунаци живе стварно у Њу Џерсију, живе. И сви знају да су ту. И сви знају да су криминалци па нико није одговарао. Зашто? Зато што Вам је потребно као бавите се том струком, потребан је необорив доказ, некомпромитовано правосуђе и јасна политичка структура у једној држави да би такву пресуду могли да урадите. То је део људи умешан у послове државе и нормално да су били штићени од стране државе.

Адв. Момчило Булатовић: Када кажете некомпромитовани доказ, шта подразумевате под тим?

Сведок Владимир Поповић: Под тим?

Адв. Момчило Булатовић: Под некомпромитованим доказом?

Сведок Владимир Поповић: Не. Некомпромитовано правосуђе. Можда сам направио лапсус. Некомпромитовано правосуђе.

Адв. Момчило Булатовић: Дозвољавам, па ја дозвољавам. Ништа није проблем.

Сведок Владимир Поповић: Можда сам направио лапсус.

Адв. Момчило Булатовић: У реду је. Ја ништа нисам рекао.

Сведок Владимир Поповић: Рекао сам потребни су вам чврсти докази, некомпромитовано правосуђе и јака политичка структура да би такву ствар могли да урадите.

Адв. Момчило Булатовић: Господине Поповићу, немамо Ви и ја проблем него има господин Даниловић проблем. Говорите о неком разговору покојног председника Владе Зорана Ђинђића са Улемеком где га покојни председник Владе пита да ли је он умешан, да ли има какве везе са било чим. Овај се куне да нема и тако то. Где се тај разговор води и када?

Сведок Владимир Поповић: У агенцији «Спектра». Не, постојао је један разговор непосредно после 5. октобра. Значи у тим догађањима. Ја нисам био сведок тог њиховог разговора, мада сам био у тим другим који су се тада дешавали, али знам, значи не само што ја знам, него знају и сви лидери ДОС-а, којима је то Зоран рекао и сви остали који смо били уз Зорана, да је тада непосредно после 5. октобра, да ли можда те ноћи када су се видели, тог 4-ог, 5-ог, можда дан или два после тога, у тих три, четири или пет дана колико се да тако кажем дешавало то до постављења Коштунице за председника Југославије, ту је било сигурно са њим десетак, петнаест састанака. На некима од тих састанака Зоран је био сам. Значи да ли је био један или два, или је можда био Кеза, али нисам био ја, али знам зато што је то мени као и свима осталима рекао, да је разговор обавио и да га је питао је ли, јесте ли ви умешани у ово Стамболић, Ђурувија, Ибарска, било шта од свега тога јер ако јесте наш договор шта год да смо се договорили 4-ог не дирај ме, нећу те дирати и тако даље, неће важити, отприлике, парафразирам, не могу да потврдим нешто што нисам био присутан и да је одговор од њега добио не, нису умешани ни у шта, сем посредно у Будву и то не знам нешто случајно, грешком, па ето, али немају они никакве везе него ето и тако даље и тако даље.

Председник већа: Ради прецизирања само то је 36 страна аудио записа са главног претреса од 13. априла 2005. године, у коме наводите, цитирам: «Да је 07. јануара 2001. године Зоран Ђинђић тражио састанак са Љубишом Бухом-Чуметом и Милорадом Луковићем. Ја сам био присутан на том састанку. Тај састанак се десио у просторијама моје

агенције Спектра». Завршен цитат. Да ли говорите управо о том састанку?

Сведок Владимир Поповић: Не. То је други састанак и на том састанку је био присутан и Љубиша Буха и то је састанак који је двадесетак дана пре постављења Зорана на место председника Владе где је главна тема била организовани криминал и дрога јер су Зорану у том периоду већ почеле да стижу притужбе, о томе сам причао како се дрога продаје, како Нови Сад, како ово, како је све то под његовом заштитом и да их је зато позвао, а ово на шта сада одговарам, то је непосредно дан, два или три после 5. октобра на питање да ли сте умешани у Стамболић, Ђурувија и Ибарска, томе нисам био присутан, том неком од тих сусрета. Нисам га физички слушао. Можда сам и био у истој просторији, а њих двојица су ту не знам шапутали и тако даље, али је то мени као и свима другима Зоран рекао да је обавио разговор и да му је он рекао не, само смо...

Председник већа: Наставите са питањима. Само да разјаснимо на који се разговор односи.

Адв. Момчило Булатовић: Овај разговор 7. јануара, сада је овај други разговор о коме говоримо, осим Вас, покојног председника Владе, Љубише Бухе Чумета и господина Улемека, да ли је још неко био присутан на том састанку?

Сведок Владимир Поповић: Не. Није био присутан на састанку али је била је секретарица моје фирме и био је чувар моје фирме као сведоци који нису били у соби. Вероватно не знају шта смо ми причали, нису чули али могу да потврде ко су људи, када је ко дошао и када је ко отишао.

Адв. Момчило Булатовић: Кажете да је покојни председник Владе, каже много му је времена требало ако неко нешто забрља да му каже. Имао је неки осећај сажаљења према својим људима и сарадницима. Да ли из тога, из оваквог разговора који је имао са Љубишом Бухом Чуметом и са Милорадом Улемеком, можемо закључити да је имао неки осећај сажаљења и према њима па их је тако дискретно...

Сведок Владимир Поповић: Не можете, пошто ни Љубиша Буха ни Милорад Луковић нису Зоранови сарадници.

Адв. Момчило Булатовић: Ја управо зато питам.

Сведок Владимир Поповић: Лепо сам рекао према својим сарадницима, са људима са којима ради, са људима са којима се познаје и са којима се дружи, а не са неким са којим се види први или други пут у животу и са којим га је нужда натерала да разговара.

Адв. Момчило Булатовић: У контексту тога, кажете, много му је лакше да каже неком другом да тај неко други пренесе и није им то директно рекао. Управо зато и питам, ако му нису сарадници, пријатељи, ако има такав однос какав има, зашто им директно није рекао имамо сумње за то, имамо то, то више не може?

Сведок Владимир Поповић: Па, њима је рекао. Њима је рекао. Значи није он њих позвао и са њима на том састанку 7. јануара пио кафу или питао како сте, шта радите, како девојке. Него је рекао, еј, ја долазим на место председника Владе за 20 дана. Криминал, дрога, организовани, отмице, ово, ако имате неке везе, немојте да мислите да ћу вас штитити. И онда су они рекли, ма не, као ми, какви. Није он имао доказ ни тада. Значи то је то што Вам кажем. Да је он имао доказ он би им то рекао или можда не би рекао него би сачекао за 15 дана па да их ухапси.

Адв. Момчило Булатовић: Тај састанак је одржан 7. јануара и кажете после повратка са Нове године?

Сведок Владимир Поповић: Да. Тачно.

Адв. Момчило Булатовић: Ко је био, кажете да сте Ви били са покојним председником Владе. Да ли је још неко био евентуално из Владе?

Сведок Владимир Поповић: Био је Бранислав Лечић, министар културе са супругом.

Адв. Момчило Булатовић: И нико више?

Сведок Владимир Поповић: Не.

Адв. Момчило Булатовић: Добро. Кажете да сарадници господина Ђинђића, покојног председника Владе, Ненад Чанак је био присутан у једном тренутку па му говори о томе како се Нови Сад дави у дрогама, па говори овај Костић «МК комерц» исто страшно, сви се позивају на тебе и то. Да ли је након тих упозорења које је добио од господина Чанка и од господина Костића предузео било какве мере

преко органа власти, да каже, људи идите испитајте то шта је то у Новом Саду, видите шта је то, о чему се ради, какве су то приче, каква дрога?

Сведок Владимир Поповић: Не. Није Зоран тог тренутка још био власт. Зоран је постао власт 15-так дана после тога и оног тренутка када је постао власт наравно да је дао налог и да ако се сећате приоритет те Владе је био борба против крађе аутомобила, против нарко мафије, против шверцера цигарета, шверцера алкохола и тако даље и тако даље и о томе постоје трагови у Влади, у министарствима, стенограми седнице Владе, стенограми колегијума Владе, изјаве, интервјуи покојног Премијера и тако даље.

Адв. Момчило Булатовић: Кажете да је у то време, овде сада не видим заиста које време, али ћете ми помоћи ако буде требало, долази до формирања службе државне безбедности нове. Команданту Јединице за специјалне операције, као Јовици Станишићу, са којима сам ја у то време одржавао контакте и виђао се, страшно је било стало ко су ти људи. Мене интересује када сте одржавали контакте са овим људима из Јединице за специјалне операције, где сте одржавали, поводом чега?

Сведок Владимир Поповић: Прочитајте ми ту реченицу поново.

Адв. Момчило Булатовић: Ево, овако каже...

Председник већа: Само ради прецизирања, реците само која је то страна?

Адв. Момчило Булатовић: 40 страна. Каже овако: «Ту долази онда до формирања Службе Државне безбедности нове. Команданту за Специјалне јединице и Специјалне операције, као и Јовици Станишићу, с којим сам ја у то време одржавао контакте и виђао се, је страшно било стало ко су ти људи», па ме интересује контакти са Јовицом Станишићем, да ми појасните колико их је било, где су одржавани, зашто му је то било важно?

Сведок Владимир Поповић: Објаснићу Вам, само да Вам кажем, ја само не знам тачно, била би ми потребна једна реченица пре тога да видим да ли се то односи на тај период пре формирања Владе у јануару, пре те нове, да ли се односи на формирање Горана Петровића и Мијатовића или се односи на после постављења Брацановића, јер је у оба...

Председник већа: Не. То ради прецизирања односи се временски на постављење Горана Петровића као новог шефа службе државне безбедности.

Сведок Владимир Поповић: Сада ми је јасно, јер је у оба случаја Јовица Станишић био врло заинтересован који ће људи доћи на која места. Са Јовицом Станишићем сам се видео први пут када и Зоран Ђинђић ноћи, да ли је то био 7-ми или 8-ми, ја то не знам тачно, али то лако може да се провери, пошто је то било у дан када је Коштуница постављен за председника СР Југославије. Док смо били у том Сава центру и седели у том Сава центру, мени је преко неких мојих пријатеља и познаника које знам из потпуно приватних разлога, стигло једно 5, 6, 7 телефонских позива да Јовица тражи да се види са Зораном, да је у питању живот и смрт, да је страшно важно и да као пошто није знао како да дође до Зорана јер је Зоран био све време у Скупштини тамо, пошто је ако се сећате заседала су оба дома Савезне скупштине јер су прво требали да се верификују мандати и тако даље и ја сам у једној од пауза то Зорану рекао. Он је реаговао као, па добро, као, шта, видећемо шта ћемо и тако даље. Онда је то настављено, ти позиви су учесталији као морате да се видите, морате да се видите и Зоран је мени у једној од тих пауза рекао, добро, договори се нешто за вечерас и онда смо ми негде око 11 – пола дванаест, он, ја, његов возач, његово обезбеђење, људи који су тада били значи оно наоружани и тако даље, отишли и нашли се са неким човеком тамо близу Топчидерске звезде. Онда нас је он спровео до Јовицине куће. Дошли смо до Јовице кући и тада сам се видео први пут. Он и Зоран су, седели смо заједно, онда су он и Зоран остали једно 10 – 15 минута или пола сата насамо. Ништа, никакво питање живота и смрти или било чега. Постојали су његови захтеви да се неки људи сачувају, директор «Грмеча», председник посланичке групе ЈУЛ-а Родић иди ми дођи ми и тако даље и тако даље. Мислим да сам прошли пут и објаснио, још једна од ствари коју је тражио то је да има обећање према Кертесу да Кертеса случајно као ето, Кертес му се жалио да су хтели да га убију када су упадали тамо у царину, а он је Кертесу обећао да ће се бринути о њему да буде жив јер је пуно помогао патриотизам, борбу и тако даље. Један од разговора је био, то сам прошли пут поменуо, мислим да се сећате, да га је Зоран питао одакле то, пошто га је Легија тог дана или дан пре тога питао, ако отприлике то формирање нове службе ДБ-а је ли долази Јовица, као је ли Јовица долази на то место. Онда је Зоран рекао немам појма, а Легија је рекао ако он долази онда је све у реду, ако не, ево Брацановића, па је то тада било...Зоран га је то вече једина ствар која је имала везе са овим питао као, ти то нешто. Он је рекао, не, не, ма какви то не, ја сам болестан и тако даље. Е сада од тог састанка који се десио и још једно два, три која су се десила у периоду наредних 10-так дана, када су опет биле поруке

хитно да се видимо, хитно да Зорана доведем и тако даље, онда ја одем са Зораном, онда он рецимо каже, еј, моји имају информацију да су дошли неки Руси, плаћене убице, изгледа да те рокну, али не брини ми то контролишемо и тако даље и тако даље и онда су ти разговори и моји контакти са њим настављени. Било их је можда једно 10-так, 15, не знам, није ни важно до убиства Гавриловића. После убиства Гавриловића су прекинути, а обновљени су на инстистирање Љубише Бухе Чумета новембра месеца те године непосредно пред побуну Црвених беретки када је инсистирао да се јавим Јовици зато што Јовица се спрема да иде у Хаг па јадан, сиромашан нема паре за адвокате, па иде у Црну Гору, па моли, па као ето ми издајници па би било добро да му се јавим и то сам све објаснио. Значи тада су били ти састанци.

Адв. Момчило Булатовић: Говорите о некој...

Председник већа: Само моменат да ја поставим питање да разјаснимо везано за улогу Јовице Станишића. По Вашој оцени, а и оцени покојног председника Владе др. Зорана Ђинђића, каква је мотивација била на страни Јовице Станишића да се он распитује о тим стварима, чију он страну ту заступа, како се он ту појављује уопште у формално правном смислу, какве он то савете дели, на основу чега, на основу чега га Ви уопште примате и да ли Ви имате икакве информације да ли он има фактички било какву власт у оквиру ресора државне безбедности?

Сведок Владимир Поповић: Одговорићу Вам, како не. Објаснио сам како је дошло до тог првог контакта. До тог првог контакта је дошло из разлога што вам неко за кога поуздано знате значи поуздано знате да је неко ко има јако пуно информација, да је неко ко је био Алфа и Омега функционисања тог режима и тих парајединица претходних 7 или 8 година, неко ко и даље има страховит утицај на структуре, кадровске структуре, неко ко је створио ту Јединицу, значи њега, без обзира што је пензионер, без обзира што је наводно у сукобу са Слободаном Милошевићем и даље чувају припадници ЈСО-а, значи и даље, не после 5. октобра, него у оном периоду када је он смењен. Он је смењен наводно 1998. године и он је у страховитом сукобу са Милошевићем. Он свима прича како му прети глава, судбина или тако даље и тако даље. Али са друге стране имате чињенице које показују да то није тако. Чува га ЈСО, сина му изводе американци и шаљу га у сред тог периода на школовање у Америку за пилота. Враћа се назад. Ради овде као пилот. Он и даље има контакте, значи једноставно јасно вам је да у тим режимима источно-европским као што је на жалост био и тај наш, ти људи који су били на таквим местима су кључни људи за све што се дешавало и за оно што се тог тренутка буде догађало. Зоран није са њим

имао никакве контакте непосредно пред догађање 5. октобра. Нисмо ни знали где је, да ли је жив, да ли није жив, да ли се крије или се не крије. Он се појављује после 5. октобра и на том састанку и на тим наредним састанцима себе представља као једног од кључних људи који је помогао позадински оно што ми у ствари нисмо видели, што јавност није видела, то рушење Милошевића и то да јединице нису изашле на улице, јер сте после као и сваке битке када се деси победа имали хиљаду оних који су били родитељи те победе и он је себе, али сте могли да верујете пре да је Јовица Станишић за тако нешто задужен и умешан него неко други. Значи Зоран се виђа са њим тада, да би видео због чега га овај зове и шта овај тражи. Схвати да овај нема шта да му каже, него тек ето да ту као близак сам отприлике са тобом и не знам да ли сам то објашњавао овде или на телевизијском интервјуу. Он је све време себе величао тиме што нас није убио. Значи и то, значи он отприлике заслуге које он има за то што се десио 5. октобар је због тога што није подлегао утицајима Слободана Милошевића и његове луде жене и ЈУЛ-а и тог врха власти који је 1997 – 1998. године, нарочито у време протеста, јер он после тога више није био ту, добијао директно од Милошевића да он рашчисти опозицију и да за разлику од Баце који је био радикалан и који је хтео све то да побије и да поломи, Јовица је био талентован, он је интелектуалац, он слуша цез, он зна шта ће се десити и тако даље и тако даље и сада ви не знате да ли је то тачно или није тачно, али у тим разговорима можете да кажете хвала што ме ниси убио и то је на томе остало. Разговор између њега и Зорана док је Зоран био опозиционар су постојали два пута. Два пута се видео. Једном на једној слави и једном после те славе користећи прилику да се ту упознао. Значи никаква блискост није постојала, али је постојало сазнање и у исто време огромна одговорност Зорана да то што се десило 5. октобра је тек почетак и да то што су се грађани вратили у Србију и то што су отишли кућама и то што су опране београдске улице, нема никакве везе са оним што ће се дешавати наредних 3, 5, 6, 7, 8 месеци или наредних година и да је због тога било битно и важно на чијој страни ће бити и он, јер је и он један од људи који представља центар не знам како се то зове. Тајни центар моћи или неформални центар моћи или ванинституцијални центар моћи али неко кога у суштини слуша више људи тог тренутка него Радета Марковића или Радета Марковића људи. И сада сви ти састанци који су се дешавали дешавали су се управо из тих разлога. Имате некога за кога мислите да може да вам користи и надате се да то што прича је стварно тако, да то што он говори разумете, лакше вам је да верујете да је то тако него да верујете да он у ствари игра другу игру. После случаја Гавриловић вам је било потпуно јасно да никакве и непосредно пре тога када смо сазнали да се два пута тајно виђао са Коштуницом, то ми је рекао, да је у ствари његова та игра игра за очување сопствене главе и сачување те јединице Френкија и свих тих

који су тамо били па у самом случају и ЈСО-а. Формално и он је даље био да тако кажем, командант ЈСО-а је био Легија, то је тачно, али је Јовица Станишић био неко пред коме су сви стајали мирно. На помињање његовог имена су стајали мирно и на име Френка Симатовића јер то им је отац, он их је основао, тако да то су ти разлози из којих се Зоран виђао са њима.

Председник већа: Само нам одговорите на ово да ли то логицирате или имате нека непосредна или посредна сазнања, информације о односу између Јовице Станишића и првоокривљеног Милорада Улемека?

Сведок Владимир Поповић: Не. Тај се да тако кажем, тај се однос доста крио. Никада нисам био присутан да су били ту и Јовица Станишић и Милорад Луковић. Јовица је избегавао да прича о Луковићу трудећи се да отприлике када каже, он каже, ма, немојте мени да причате о њему, ја сам га створио, као отприлике, еј, то је моје дете и тако даље, али никада није залазио отприлике у те приче јер је он сматрао да је ЈСО изманипулисан, да је служба изманипулисана у периоду доласка Радета Марковића и да то што се радило са том Јединицом и са људима из те Јединице што су политичари урадили у те претходне две године, значи сва та убиства, криминал, пљачке и тако даље и тако даље, као да је за време његово било рај, али отприлике то је страшно што се сада ради и да је он се згражавао над тим, али никада наравно експлицитно није рекао да, ја знам да су они по налогу Радета Марковића убили тога, убили овога, али отприлике имао је ту неку дистанцу према њему лично, али не према Јединици, а нека од тих сазнања су била посредна закључивањем, а нека су постојала и врло експлицитна. Када ви на пример сазнате да не знам један новинар у Београду има полицијско обезбеђење које му је доделио Јовица Станишић и да то на пример Горан Петровић шеф државне безбедности дође и каже, еј, стварно на шта ово личи, човек који ради код мене у ресору државне безбедности је дао не знам тамо неком новинару да га вози неки приватни аутомобил Јовицин, а он ради у полицији и тако даље и тако даље. Ви онда схватате да он и даље сплеткари, да и даље тај свој утицај користи и да има те канале, да има те људе. Сви начелници уосталом из његовог времена су људи који су и даље били на, свако од њих је био на некој функцији, на некој власти, било начелник било заменик и тако даље. Значи нека су била непосредна, а нека су била закључивањем.

Председник већа: Да ли можете да нам кажете колико сте Ви веровали уопште његовим добрим намерама, саветодавној улози и ово што сте поменули сада у Вашем одговору да је он позадински радио везано за дешавања 5. октобра 2000. године?

Сведок Владимир Поповић: Не верујем да је био укључен на та догађања на било који начин. Верујем да је био један од оних који је говорио свашта против те власти из разлога личне мржње и личне освете јер су му једну од његових играчака које је имао за време режима Слободана Милошевића неко друштво за заштиту животиња, пријатеља, Делиблатска пешчара, нека зграда, не знам шта је то, неких стотине хиљада хектара и тако даље, што је он заједно са Кертесом направио, одузели. Војска је бахато у то улетела, ушла, одузела. Влада Републике Србије једну, а друга је била негде код неког Карађорђева и тако даље и он је био страшно огорчен и киван на њих тако да верујем да је једва чекао да они се склопе са власти, али ја у суштини мислим да никада он формално није ни склоњен. Он јесте склоњен са тог места али и даље сем неких ствари које је спроводио Раде Марковић и то директно линија Слободан Милошевић – Мира Марковић – Раде Марковић и онда ту неки оперативци, да све ово остало што је редовни био посао ресора државне безбедности, да су то и даље долазили на консултације и на савете код њега. Ја мислим да сам то рекао овде на овом сведочењу прошли пут, да током 2002. године када смо од Хага добили налог да се оде полиција у кућу Јовице Станишића и узме неки документ и да узме неки папир и то добио шеф државне безбедности тада Андрија Савић, он је пре него што је послао полицију звао Јовицу да са Јовицом разговара да га пита, па шта да уради, па како да уради и тако даље. Значи то се дешава 2002. године. Ја лично нисам веровао ни у његове добре намере нити било шта. Доказ томе је мислим да сам и то поменуо, што никога од људи кога је он предлагао, пошто се он непосредно после 5. октобра понудио да као неко ко има страховито искуство и који то јако добро зна, који је иначе на нашој страни, који Зорана одувек је волео, обожавао, подржавао и отприлике иста их је мајка родила, тако је био његов став, може само да нам помогне да формирамо ту нову службу баш онако професионално јер он је важио за екстра професионалца. Све оно друго да је умешан у криминал и да има везе са корупцијом и митом, то је потпуно склањано од њега и он је важио за човека који је страховит професионалац, којем Американци скидају капу, Руси му скидају капу и тако даље и тако даље и када вам неко такав нуди услуге ви не можете да кажете као не, нећу твоје услуге пошто ја знам више, јер од нас нико ништа није знао и никог од људи кога је он предлагао и за место начелника и за место тих осталих које је предлагао, ја нисам узео у обзир него сам узео у обзир да су то људи који не треба да дођу на та места и мислим да сам то поменуо, да је тог тренутка када се десило то постављење и када нису постављени ни Попивоца, ни Гаја, ни не знам сви ти које је он тада предлагао, да је видео да онда не може нам се веровати и да та врста игре коју он спроводи ка нама је обострана, тако

да касније је то током афере Гавриловић и касније било потпуно онако експлицитно и нисмо више скривали, али није ни Зоран.

Председник већа: Добро. Наставите са питањима.

Адв. Момчило Булатовић: Сведок говори, помиње неко пуцање на возача Горана Петровића. Ја нећу подсећати овде да смо већ то поменули једном, па су били различити неки одговори, па бих питао господина Поповића да ми објасни о каквом се пуцању ради, где је то пуцање било, где је био Горан Петровић?

Сведок Владимир Поповић: Половином јануара месеца 2001. године, рецимо да је то било, ја не знам да ли је то било, ја мислим да је то било или недељу дана пре постављења Зорана Ђинђића за председника Владе или непосредно после, али мислим да је било пре постављења Зорана Ђинђића за место председника Владе. Објаснио сам већ да је постојао један тим који је био задужен испред ДОС-а, који је Зоран делегирао, да испред ДОС-а постави неке нове функционере, значи то је било већ после постављења, тачно. То је било после постављења зато што је Горан Петровић већ био начелник ресора државне безбедности и имао је возача, али је то рецимо јануар неки, можда је то, не знам и почетак фебруара. Постојао је значи тим који је имао задатак да осим што поставите начелника јавне и начелника државне ви као власт постављате још неких стотине ту начелника по Србији и то су све супер важна и битна места и постојао је неки тим који је то радио и одржан је састанак у просторијама Демократске странке у Крунској улици. Почео је негде у 5 – 6 поподне. Био сам присутан на том састанку. Био је присутан и министар Душан Михајловић. Био је присутан и Горан Петровић претпостављам, био је и Сретен Лукић. Био је Зоран Живковић, био је Горан Весић, био је Зоран Ђинђић, тако, значи екипа углавном већ или функционера или тако даље. Горан Весић је био неки саветник министра полиције. Зоран Живковић је био министар полиције и тако даље и тако даље и ту се седело, преговарало и разговарало око или већ постављења или тих осталих постављења. Горан Петровић је имао возача. Он је био на ћошку Ивана Милутиновића и Крунске улице и једног тренутка је у ту канцеларију где смо ми седели улетео неко и рекао, од обезбеђења мислим да је био Владимир Вукосављевић и рекао еј, као брзо, фрка, пуцање. Какво пуцање? Ко пуца? На кога пуца? На странку? Није. Ми изашли, да би се испоставило да је неко пуцао на возача кола Горана Петровића. Нисмо ни знали да има возача и да има кола. Касније се испоставило да је то неко ко је хтео да опљачка кола. Случајно је то коницидирало али тај, рекао му је да изађе из кола овај није хтео да изађе. Овај се уплашио па је пуцао. Ваљда

је видео значку или не знам ни шта, углавном то је тај догађај који се односи на пуцање.

Адв. Момчило Булатовић: Интересује ме опет говорим о постављењу Брацановића, то сте говорили о неким цедуљицама, предлозима и тако то и говорите о томе да је било отпора за Брацановића и онда кажете да је речено да се то некако уради, али да после не буде поставили сте Брацановића па не можемо због њега, па да не буде те приче. Кажете да је онда он рекао, претпостављам Горан Петровић, ми ћемо то некако да преспојимо преко београдског центра. Мијатовић ће то да уради. Интересује ме ко је Мијатовић, о чему се ради ту?

Сведок Владимир Поповић: Зоран Мијатовић је заменик начелника ресора државне безбедности Горана Петровића. Рекао сам вам да је постојао притисак страховит притисак Легије и те групе, ајде да кажем те која је 5-ог била на нашој страни. Није нико тада знао да ту постоји неки Спасојевић или Чуме или, мислим, знали су за Чумета, али смо знали да је његова улога посредна, али отприлике као и он и Гури и не знам ко још и САЈ и сви они су могли, а нису и сада би фер било да се макар послушају и да се на то место ставе људи које они траже. Не траже тако пуно, ето. Једног начелника од десет којих имате или једанаест управа колико има баш једног су тражили.

Адв. Момчило Булатовић: Ако дозволите, то знам. Ја говорим само о Мијатовићу да ми објасните мало тај однос Петровић – Мијатовић. Одакле Петровић каже да ће преспојити преко београдског центра да ће то Мијатовић да уради, каква је веза Мијатовић - београдски центар то не знам?

Сведок Владимир Поповић: Можда не знате али оперативно ресором државне безбедности руководи заменик ресора начелника државне безбедности. Начелник ресора државне безбедности је да тако кажем као и министар. Нека врста политичке функције који јесте оперативац и пожељно је да је оперативац, али с обзиром на своју улогу, састанке, виђања, семинаре и тако даље и тако даље, оперативно радом, начелништвом, непосредни руководиоца начелницима тих одеља и свих тих акција је заменик ресора начелника Зоран Мијатовић, а на инсистирање примите га, а немој да буде нисте решили Ибарску или не знам шта зато што је ово. Горан Петровић је на крају рекао оно отприлике ајде нећемо се супротстављати Премијеру ако је то толико важно и ако то политичари процењују да је то политички важно, јер неке ствари су политички важније од неких које су технички важније. Урадићемо. То ће Мијатовић са београдским центром преспојити, моћи

ћемо да решавамо те проблеме који треба да се реше, Ибарска, Ћурувија и тако даље. То је то значи.

Адв. Момчило Булатовић: Из овог Вашег излагања, ако могу да закључим значи Мијатовић је први човек државне безбедности иако је формално Горан Петровић први човек?

Сведок Владимир Поповић: Па, не. Није. Оперативно је Мијатовић као што је оперативно и био Брацановић иако је Андрија Савић. Значи увек је то тако. Није то само у овом случају него је то увек у свим случајевима. Као што и полицијом је управљао практично Лукић, а не Душан Михајловић, иако је Душан Михајловић најодговорнији главни човек, али дневним тим активностима и тим контактима ради оперативно заменик начелника.

Адв. Момчило Булатовић: Господине Поповићу говорите о информацијама које сте добијали раније, на основу тих канала који долазе раније, а ради се везано о хапшењу људи за Ибарску магистралу. То је Ваш исказ, 45 страна, кажете овако: «причам на основу оних информација које смо добијали и раније, и на основу тих канала који су долазили и раније. Најчешће је то било путем Љубише Бухе. Најчешће. Јер је то био једини канал и једина веза. Значи, Љубиша Буха, па, или Драгољубу, па Драгољуб то нама преноси, или у каснијој фази Љубиша Буха мени лично».

Председник већа: Председник већа доноси

РЕШЕЊЕ

ЗАБРАЊУЈЕ СЕ питање адвоката Момчила Булатовића због тога што је капциозно, сугестивно и односи се на предмет другог кривичног поступка.

Кратко образложење зато што повезујете две ствари које апсолутно никакве везе немају са исказом сведока Владимира Поповића, а друга битна ствар то је везано за капциозност и сугестивност и други елемент јесте зато што се већ води кривични поступак у вези убиства на Ибарској магистрали, што нећемо расправљати у овом кривичном поступку осим посредно ако имате нешто конкретније везано за овај предмет, али мислим да не можемо на тај начин постављати питања. Ако желите приговор, изволите.

Адв. Момчило Булатовић: Не судија, нећу приговор. Ја нисам питање ни поставио.

Председник већа: Управо због тога што Ви тумачите онако како Ви већ претекст ставите, капциозно и сугестивно, али предметно суштински не можемо расправљати сада о убиству на Ибарској магистралаи што је предмет другог поступка.

Адв. Момчило Булатовић: Нисам то ни хтео. Добро. Нећемо да губимо време. Да ли је сведоку познато постојање такозване беле књиге?

Сведок Владимир Поповић: Да. Познато ми је.

Адв. Момчило Булатовић: Да ли сведок зна ко је сачинио ту белу књигу, када, на који начин, на основу којих података и да ли је он икада имао у рукама ту белу књигу и ако јесте имао када је добио?

Сведок Владимир Поповић: Нисам је имао никада у рукама. Не знам тачно ко је из ког разлога када је настала, ко је тачно над тим радио. Сазнао сам за ту књигу, белу књигу тако што се појавио фељтон у «Вечерњим новостима» једног дана 2001. године током не знам пролећа или лета 2001. године који је најављиван ексклузивно. Бела књига криминала коју је радила нова ДОС-ова Влада и тако даље и «Вечерње новости» ексклузивно објављују и ја као неко ко је био задужен за те односе са медијима сам требао да знам одакле се то појавило. Сазнао сам да је, тајно сам сазнао, зато што ми то званично није речено, да је ту књигу Душан Михајловић дао Мањи Вукотићу неком приликом, на неким од тих прослава. Онда сам накнадно чуо да је то и Зорану Ћинђићу дао Душан Михајловић, али Зоран Ћинђић је то узео, бацио негде, није ни гледао, негде у његов кабинет, негде је тамо стајало. Онда сам касније чуо да су то радили по налогу Душана Михајловића ваљда припадници и ДБ-а и јавне безбедности, криминала и не знам шта је био циљ. Ја сам једном приликом се негативно о томе изразио и рекао да је то јако лош потез. Верујем да је намера била јако добра. Мислим министар Михајловић и људи који су то радили, али не можете ви припремати искрцавање у Нормандију, а онда пре него што сте стали на Омаха плажу објавили мало у новинама где имате намеру да дођете. То се десило са том белом књигом. Ко су људи који су у томе учествовали? По ком критеријуму је то рађено? Стварно не знам. Али знам да је било доста пропуста и да многих у тој књизи није било. Значи да кажем ретко ко је у тој књизи био да је грешком био, сигурно је имао неке везе са криминалом. Можда нису сви хијерархијски постављени на права места, али многих у тој књизи није било, али нисам је чак ни читао нити је икад видео.

Адв. Момчило Булатовић: Кажете да сте сазнали тајним неким Вашим каналима како је та књига дошла до «Вечерњих новости». Да ли знате који је новинар евентуално из «Вечерњих новости» пласирао ту информацију?

Сведок Владимир Поповић: Не. Не знам, али рекао сам Вам главном и одговорном уреднику је то дао министар полиције. Ја не знам да ли му је он то дао да он то објављује као фељтон или му је то дао као главном и одговорном уреднику «Новости», ево ти ово прочитај па ви нешто сада то искористите да помогнете овој новој власти да се бори против криминала, јер за борбу против криминала вам је неопходно јавно мњење. Да би добили јавно мњење морате да имате и новине које ће о томе писати. Да ли је ту књигу Мања Вукотић злоупотребио што новинари често раде, дружење, пријатељство у кафани да би били ексклузивни и да би подигли свој тираж, то не знам, али кажем Вам како сам сазнао за ту књигу ја као и већина грађана државе или чланова Владе, тако што се појавио први од 20 или 30 фељтона колико је излазило у «Вечерњим новостима». Мислим да није ниједан новинар, вероватно је неком дао Мања Вукотић да приређује, али коме то, не знам, није ни важно.

Адв. Момчило Булатовић: Добро. Није толико ни битно. Говорите, а то се вероватно односило, неко Вас је питао о злату које је нађено, то је страна 48 Вашег транскрипта, вероватно се говори о овом злату које сте поменули заједно са овом дрогом и Ви сте задужени конференција за медије, да саопштите то. Да ли сте саопштили на тој конференцији за медије да је пронађено и злато?

Сведок Владимир Поповић: Не. Нисте ме добро чули. Ја сам био задужен да организујем конференцију за новинаре у згради МУП-а, а то значи да обезбедим да буде 12 телевизијских камера, 20 репортера, све новинске агенције, страни новинари и тако даље.

Адв. Момчило Булатовић: Извињавам се, ја Вас нисам добро...

Сведок Владимир Поповић: Не. Тако сам рекао, значи то је мој задатак. Нисам ја могао да држим конференције држане у згради МУП-а и ја никада нисам држао конференције за штампу сем брифинге током ванредног стања. Конференцију за медије је држао министар полиције. Мислим да је био Сретен Лукић. Мислим да је био и инспектор Карлеуша и мислим да је био Раша Кнежевић или су били, не, та конференција око дроге, пардон, то је била друга, конференција око дроге мислим да је чак био и Горан Петровић. Не могу да се сетим.

Адв. Момчило Булатовић: Да ли се сећате евентуално, на тој конференцији за медије, ако сте је пратили, да ли је поменуто и ово злато?

Сведок Владимир Поповић: Не сећам се, али знам да је било у медијима. Не знам да ли је било тада или је било непосредно после тога приче и о том злату, али и ако је било на тој конференцији могу да Вам кажем из искуства посла којим сам се бавио, новинари углавном узму најважнију ствар која им је тог дана тема и то буде тема. Значи 700 кила злата их не интересује. Моје прошло суђење је једина тема била да ли је Влада Будала у Бечу или није у Бечу. Ништа их друго осим тога није интересовало иако сам ја говорио 5 сати о другим стварима, то је била једна реченица. Значи и ако је поменуто на тој прес конференцији поред 700 кила дроге није могло да дође не знам да ли је било 3, 5, 10 или колико кила злата и шта је то толико важно.

Адв. Момчило Булатовић: Ако је међу тим златом било неких предмета који можда вреде много више него 700 кила дроге?

Сведок Владимир Поповић: Не верујем. Не знам, нисам видео ни шта је било, нити било шта, али Вам кажем...

Адв. Момчило Булатовић: Хипотетички је све могуће.

Сведок Владимир Поповић: Не верујем.

Адв. Момчило Булатовић: Добро.

Сведок Владимир Поповић: Па, требало би да буде по тржишним условима, требало би да буде 4 – 5 тона злата.

Адв. Момчило Булатовић: Да, ако се ради о обичном злату.

Сведок Владимир Поповић: Па, нема друго.

Адв. Момчило Булатовић: Има.

Сведок Владимир Поповић: Мислите са дијамантима или брилијантима?

Адв. Момчило Булатовић: Не, мислим које има неку историјску вредност или тако нешто.

Сведок Владимир Поповић: Па, не, не. Ја то не знам. Нисам то видео али сам Вам рекао шта је у питању. У питању је злато покрадено ту од неких златара Шиптара по Београду.

Адв. Момчило Булатовић: Добро. То је информација коју сте добили?

Сведок Владимир Поповић: Па, да.

Адв. Момчило Булатовић: Добро.

Сведок Владимир Поповић: Не само добио него је водила истрага због тога, против тога. То је предмет неког кривичног процеса, то злато и постоји кривична пријава. Имаћете прилику Петровића када буду овде, да Вам тачно каже. Ја не знам те детаље, али знам да је то неки процес који се можда још увек води јер има одштета за захтев тих људи који су оштећени, који траже да им се то врати.

Адв. Момчило Булатовић: Говорите о једном састанку са Јовицом Станишићем, то је тај састанак који сте помињали овде, хитно виђење са покојним председником Владе Станишић тражи, па кажете да се Зоран са њим видео у његовој кући. Довели су нас неки људи који су нас негде сачекали. Ту је поред Јовице био један човек који се практично звао неки његов пријатељ и сарадник. Можемо име да добијемо тог човека и сарадника?

Сведок Владимир Поповић: Ја не знам. Само знам надимак Мргуд.

Адв. Момчило Булатовић: Мргуд. Добро. Говорите о неком изласку адвоката Томе Филе из кабинета Војислава Коштунице маја месеца 2001. године са неком информацијом да је нешто видео, да се изруче Јовица Станишић, шта ја знам, Хашком Трибуналу и тако то и о разговору којем сте Ви присутвовали када покојни председник Владе др. Зоран Ђинђић зове Карлу Дел Понте, па је пита да ли је то тачно или није тачно, колико сам ја разумео. Нисам видео одговор какав је одговор добијен, да ли знате?

Сведок Владимир Поповић: То није тачно, не. Главни разлог је био, ја сам то прошли пут рекао, главни разлог је био што је та информација Томе Филе сервирана у јавности на онај начин који је управо требао да прикаже оно што је био наставак кампање против Зорана Ђинђића, да је то један користољубив, лош човек, који само гледа како да дође до власти и када дође на власт своје људе је у стању

да изда. Тома Фила је рекао да је на неком састанку који је био у кабинету Војислава Коштунице где је он био као немам појма шта, адвокат окривљених или не знам већ није ни важно, можда је Коштуница имао неко тело, видео допис на столу Војислава Коштунице где Карла Дел Понте каже или најављује да ће против Јовице Станишића, Френка Симатовића, Милорада Легије, али и Зорана Мијатовића који је у то време обављао функцију заменика...

Адв. Момчило Булатовић: Судија, ако дозволите говорио је господин Поповић о томе...

Председник већа: Само моменат. Немојте прекидати сведока. Нека понови када сте га већ питали исто питање.

Сведок Владимир Поповић: Значи главни је разлог што та информација коју Тома Фила у јавност сервира је ево какав вам је Зоран Ђинђић. Дошао је до власти. Ви који сте му помогли 5. октобра и нисте били на страни где сте требали него сте били на његовој, ево све ће вас сада стрпати у затвор. Он се тог тренутка налази у Паризу у званичној посети. Београд је и даље ровит онако не знате шта ће се десити, то је информација која може да направи неку нову врсту експлозије. Стално живите у некој атмосфери пуној барута и тако даље и Зоран Мијатовић који је већ нервозан зову људи да питају еј, шта се дешава, да ли је тачно, није тачно и тако даље. Зоран Ђинђић је зове преко мобилног телефона. Разговара са њом и објашњава јој да то сигурно не користи тој новој Влади коју она наводно као подржава и за разлику од Коштунице, за разлику од раније Владе хоће да буде кооперативна и хоће да помогне Зорану Ђинђићу, јер је свима нама, пошто се сви за то декларишемо, да сви желимо да се истина о злочинима сазна. Једини је проблем што не постоје механизми како да се до те истине сазна. Е па сада, долази човек који каже, па нема проблема. Ево ја ћу омогућити да се та истина сазна, али немојте да радите то што радите. На шта она каже не, не, ја ћу то да проверим. Онда она провери, онда она каже, објасни у ствари да то нема никакве везе, него да је то један од стотине дописа које тај Хашки Трибунал шаље. Наравно не водећи рачуна како то код нас у земљи где је 60% условно неписмених људи, а да не говорим о знању страног језика, види допис на коме пише Карла Дел Понте потпис и пише Зоран Мијатовић и пише Јовица Станишић.

Председник већа: Ради појашњења временског говорите о тој изјави адвоката Томе Филе.

Сведок Владимир Поповић: То је мај месец 2001. године.

Адв. Момчило Булатовић: Има у транскрипту.

Сведок Владимир Поповић: Мај месец 2001. године.

Председник већа: У реду је. Наставите питања.

Адв. Момчило Булатовић: Да ли се у то време господин Милошевић налази у притвору Окружног затвора у Београду?

Сведок Владимир Поповић: Па, сада ћу Вам рећи. Да, налази се, како не. Ухапшен је 30. марта.

Адв. Момчило Булатовић: Да ли је Вама познато да ли је евентуално поменути адвокат господин Тома Фила разговарао са Вама, са покојним председником Владе Зораном Ђинђићем и са било ким било шта везано за изручење господина Милошевића Хагу?

Сведок Владимир Поповић: Не. Са мном никада у животу, а мислим никада ни са Зораном Ђинђићем. Мислим, не могу да тврдим. Нисам ја са Зораном проводио 24 сата дневно. Можда га је некада звао телефоном, али мислим да би такву ствар знао.

Адв. Момчило Булатовић: Добро. Да ли знате да ли је неко евентуално из тима адвоката који је оформљен господина Милошевића разговарао са Вама или са било ким из Владе везано за изручење господина Милошевића Хагу?

Сведок Владимир Поповић: Не. Мислим нико.

Адв. Момчило Булатовић: Нико?

Сведок Владимир Поповић: Скоро да сам сигуран нико.

Адв. Момчило Булатовић: Добро.

Сведок Владимир Поповић: Не знам ко су били адвокати. Знам да је био онај Томановић али да ли је био још неко не знам, али сигуран сам скоро да није нико. Мислим са мном није нико. Са мном сам сигуран али мислим 99% да нису ни са Зораном али то не могу да тврдим. Не знам.

Адв. Момчило Булатовић: Чудно да сте баш њега запамтили.

Сведок Владимир Поповић: Кога?

Адв. Момчило Булатовић: Томановића.

Сведок Владимир Поповић: Па, зато што је био портпарол његов, зато што је сваки дан давао изјаве он. Он је тај кога су звале телевизије да даје изјаве око одбране Милошевића и зато што је његова жена радила код мене у мом бироу. Наследио сам је од Милошевића и тражио сам после због тога, због конфликта интереса да иде из бироа.

Адв. Момчило Булатовић: Хвала. Говорите о некој вечери у некој кући у Убу, једног од људи, позвао сам, то сам рекао Брана Црнчевић, Мића Станишић и тако. Чија је то кућа господине Поповићу?

Сведок Владимир Поповић: Тог господина Мргуда.

Адв. Момчило Булатовић: Тог Мргуда?

Адв. Срђа Поповић: Само би било згодно ако би господин Булатовић казао одакле цитира да можемо да пратимо.

Адв. Момчило Булатовић: Како да не господине Поповићу. Страна 52 транскрипта на дну доле.

Сведок Владимир Поповић: Мислим да је његова. Значи како да Вам кажем, нисам био у тој кући, нисам био ни те вечери али на основу онога што сам као информацију добио, мислим да је то нека викендица или породична кућа, не знам да ли је Мргуд одатле или није, немам појма, али претпостављам да је његова.

Адв. Момчило Булатовић: Добро. Кажете у Вашем излагању, приликом саслушања да сте сазнали први пут за Душана Спасојевића када је ухапшен у Француској. Да ли знате како је ухапшен, под којим околностима, како је пребачен за Београд, колико дуго је био у Француској у притвору, да ли је неко од радника...?

Сведок Владимир Поповић: Не знам ништа од тих техничких детаља. Знамо оно што сам тада рекао и што сам данас појаснио. Сазнали смо из разлога техничке природе јер је амбасадор господин Диклић каснио на нешто или на нешто није могао да дође, већ се сада не сећам и онда је дошао и рекао нам је, ја се извињавам, али имам страшно важну ствар, ухапшена је нека група неких криминалаца из Београда, а оно Интерпол, Европол, отприлике ми као, ко су, ко су. Рекао нам је та имена. Никада нисмо чули ни за једног од тих имена и следеће што знамо то је оно што се десило по нашем повратку у Београд. Значи нисмо више

тада, питали смо амбасадора је ли зна нешто, а за шта су оптужени, а који су криминалци, а чиме се баве? Знам да нам је рекао трговина дрогом, али неки међународни онако трговци дрогом. Нас је интересовало само ово Турувија, Стамболић, Ибарска и тако даље и тако да не знам те детаље, а знам следећу ствар, знам оно када сам већ дошао у Београд што је знала и јавност јер је министар Михајловић и Карлеуша, или ко већ, одржао конференцију за новинаре и рекли да су они отмичари Мишковића.

Адв. Момчило Булатовић: Добро. Да ли Вам је познато да ли је Душан Спасојевић из притвора Окружног затвора у Београду правио било какве контакте рецимо са министром Михајловићем, да ли сте обавештени о томе?

Сведок Владимир Поповић: Није ми познато да ли је правио контакте, али ми је познато да је постојала да тако кажем нека врста нуђења информација од стране Душана Спасојевића преко адвоката, преко Чумета, преко већ откуд знам кога, како се то иде, како то функционише. Цедуљице, затворски чувари и тако даље и тако даље. Отприлике он је неправедно ту у затвору и ако га пусте из затвора он ће да реши ту отмицу Мишковића, решиће за 15 минута, јер то су неки телохранитељи Караџића и тако даље и тако даље. Знам да је у тој фази тог неког лудила и тих лупетања једног тренутка чак поменуо не знам преко кога, да ли је ту био Пажин посредник отприлике ако се нешто сећам кроз маглу, да је он слао поруке Душану Михајловићу посредно преко затворских чувара или тако некога да прими Пажина, а онда је рецимо да је Пажин био код Михајловића или је написао службену белешку па је рекао имена неких људи који су у ствари отмичари. То су ти што су их побили они у међувремену, тај неки Мамица или како се већ зову, а у тој некој од крајњих тих фаза, те болести да изађе из затвора пошто пото, највећи улог који је био понуђен је леш Стамболића. Значи у некој од тих прича је Душан Спасојевић рекао ако ме пустите из затвора ја могу отприлике да понудим као леш Стамболића, а онда је после тога дошао одговор да је Легија полудео када је то чуо да овај то прича односно Чуме, пошто је то Чуме био његова веза јер они су тада у то време док је био Душан Спасојевић у затвору, Чуме је по цео дан заједно са адвокатом Миливојевићем имао функцију човека који је њега требао да вади из тог затвора и да врши притисак на политичаре, на правосуђе, на тужиоце, на ово, на оно и тако даље и тако даље. Виђао се вероватно са њим и онда се сећам да је то било и знам да је једном приликом Душан Михајловић или не знам, да, Душан Михајловић је рекао као објаснио је ту нешто, почео је да прича, као, јао, изгледа да смо ту, да ћемо да решимо Стамболића. Мени је признајем било чудно зашто он то не ради из затвора када је већ у

затвору. Зашто не каже и где је Стамболићев леш и ко га је убио и зашто не каже где су ти него мора да изађе на слободу и да је ту било онако нека потпуна нелогичност. То је једино што знам да су тако биле неке те врсте понуде Спасојевића, да ако се пусти решиће отмичаре и не знам шта још све, тај неки криминал и у последњој фази отприлике као леш Стамболића ће он да ископа и да донесе Душану Михајловићу. Мислим то много боље зна Душан Михајловић.

Адв. Момчило Булатовић: Добро. Господине Поповићу, Ви сте имали контакте, објаснили сте, колико пута, како и под којим околностима са Љубишом Бухом Чуметом. Да ли из тих контаката које сте имали можете да закључите до када су односи између Љубише Бухе Чумета и Душана Спасојевића били добри и због чега су и шта је то што је евентуално и када покварило те односе да тако кажем?

Сведок Владимир Поповић: Да Вам кажем, ја сам са Љубишом Бухом одржавао контакте као и са да тако кажем целом том неком групом то Станишић и тако даље у том неком периоду и то негде до дешавања са тим Гавриловићем. Са Љубишом Бухом значи дешавања са Љубишом Бухом у време када је био Душан Спасојевић у затвору, овај му је био као брат, бар се тако понашао. Значи говорим о томе Љубиша Буха. Мени је једно 5 пута, 6 пута непосредно када сам се вратио из Париза рекао да је то монтирање, да је то лаж. Довео ми је у канцеларију једног дана неког човека који се зове Шумски, који ми је показивао ноге, не знам, тамо нешто надувене, да ми каже како ето полиција га је палила, жарила, не знам шта му је радила, онда се тај човек клео, мајке ми, ми нисмо, мајке ми, то су други и тако даље и тако даље и када је та граница од стране Љубише Бухе у тој некој нашој комуникацији по мојим проценама, по мојим проценама прешла ту границу коју сам мислио да, јер више није имало разлога да се ми виђамо, да ја бринем да ли ће ми нешто Чуме рећи, због чега ћу се сутра кајати што нисам пренео, значи то је ниво информација због чега се виђамо, а када сам проценио да је то злоупотреба са његове стране и да врши на мене тај притисак, а то се десило ја мислим може да се провери по папирима, али ја мислим да је то било негде тако у исто време када је и тај Гавриловић, УБПОК је ушао у ту зграду где живи Чуме и похапсио тамо неке стотине људи или не знам шта је већ урадио, узео му неке камере, узео му неке касете, његову жену привео и онда су у некој соби која је у приземљу нађена на зидовима нађене флеке крви и онда је мене тада звао Чуме и онда су ови рекли као, јао, ту су убијали, клали, ово, оно. Испоставило се после да је то била нека дивља акушерска клиника и тако даље, али углавном је Чуме звао и тражио од мене да ја зовем Душана Михајловића да ће он свашта да уради у смислу свашта да уради да ће они сада да крену у напад, јер то је стално било. Ми ћемо да кренемо у

напад, ми ћемо да оспособимо СУП, моју жену, што ми држе жену, како моју жену. Ја сам тада прекинуо са њим један контакт. Следећи пут сам са њим имао контакт непосредно пред то виђање са Јовицом Станишићем, то је било новембра 2001. године, а после тога ти контакти нису били толико чести и они су били с времена на време и они су постали учесталији.

Адв. Момчило Булатовић: Само сам питао да ли можете да ми направите неку границу?

Сведок Владимир Поповић: Не могу да Вам кажем када се то десило и не знам тачно када се то десило и можда је и у време док је био Душан Спасојевић у затвору између њих било. Знате како је у том свету. Један за другога су брата, брата, љубе се, у ствари један другог намештају. Дају читуље сутра једни другима.

Адв. Момчило Булатовић: Да ли знате господине Поповићу да ли је неко од људи из актуелне власти ДОС-а посећивао Душана Спасојевића док је био у Окружном затвору у Београду у притвору?

Сведок Владимир Поповић: Не знам.

Адв. Момчило Булатовић: Немате сазнања о томе?

Сведок Владимир Поповић: Не.

Адв. Момчило Булатовић: Судија, хоћемо да прекинемо?

Председник већа: Због истека радног времена,

Председник већа доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Прекида се главни претрес, а наставиће се 17. маја 2005. године са почетком у 10,00 часова као што је и планирано наставком извођења процесне радње доказивања саслушањем сведока Владимира Поповића.

Записничар

Председник већа-судија